

ĐỐI THOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ

(Một cuộc đối thoại không phổ biến)

Quyển 1

Tác giả: Neale Donald Walsch
1992 -1993

Dịch giả: Nguyễn Trung Kỳ

Bạn sắp sửa có một trải nghiệm lạ lùng. Bạn sắp có một cuộc đối thoại với Thượng Đế, đúng vậy. Tôi biết... điều đó không thể nào có được. Có lẽ bạn nghĩ (hoặc đã được dạy bảo) rằng điều đó không thể nào có được. Tôi muốn nói rằng Thượng đế sẽ không đáp lại bạn đâu, đúng không? Ít ra là không trả lời theo cách thông thường con người ta vẫn thường trò chuyện!

Đó cũng từng là suy nghĩ của tôi. Thế rồi cuốn sách này đã xảy đến với tôi. Tôi muốn nói rằng nó đã xảy đến. Cuốn sách này không phải do tôi viết, nó chỉ xảy đến với tôi. Và trong khi bạn đọc cuốn sách này, điều ấy cũng sẽ xảy đến với bạn, vì tất cả chúng ta đều được dẫn đưa đến Chân Lý mà chúng ta đã sẵn sàng tiếp nhận.

Cuộc đời tôi có lẽ sẽ dễ chịu hơn, nếu tôi giữ kín tất cả những điều này. Nhưng đó không phải là lý do để nó xảy đến với tôi. Và dù cuốn sách có gây cho tôi bao nhiêu phiền toái đi chăng nữa (chẳng hạn như bị gọi là một kẻ báng bổ, lừa đảo, giả hình vì đã không sống theo các Chân Lý ấy trong quá khứ, hay tồi tệ hơn, bị gọi là một người thánh thiện) thì tôi vẫn không thể nào ngưng lại tiến trình ấy bây giờ được. Mà tôi cũng chẳng muốn như vậy. Tôi từng có những cơ hội để bước ra khỏi tất cả những điều này, nhưng tôi đã không làm thế. Tôi đã quyết định gắn bó với những gì bản năng mách bảo tôi, thay vì những điều mà thế giới dạy cho tôi về những nội dung này.

Các bản năng ấy nói rằng cuốn sách này không phải là vô nghĩa, hay sản phẩm thừa của một trí tưởng tượng hụt hẫng về những điều thiêng liêng, hoặc đơn thuần một cách tự biện minh của người đang tìm cách bào chữa cho 1 đời sống sai lạc. Ô, tôi từng nghĩ đến tất cả những điều này rồi. Vâng, tất cả. Cho nên tôi đã gửi những gì tôi viết cho một vài người khác đọc, ngay khi nó vẫn còn là bản viết tay. Họ đã bị đánh động. Và họ đã khóc. Và họ cười lớn vì vui mừng và vì tính hài hước trong đó. Và theo như lời họ nói, cuộc sống họ đã thay đổi. Họ được thay đổi. Họ được tăng thêm sức mạnh. Nhiều người nói họ được biến đổi.

Ấy là lúc tôi biết rằng cuốn sách này dành cho mọi người, và nó phải được xuất bản. Vì đây là một quà tặng tuyệt vời dành cho những người thực sự muốn có câu trả lời, những người thực sự quan tâm đến các câu hỏi, những người đã dần bước vào hành trình tìm kiếm Chân Lý với con tim chân thành, với tâm hồn khao khát và tâm trí rộng mở. Và hầu như đó là tất cả chúng ta.

Cuốn sách này đề cập hầu hết, nếu không phải tất cả, các câu hỏi mà chúng ta vẫn luôn đặt ra về cuộc sống và tình yêu, mục đích và chức năng, con người

và các mối quan hệ, thiện và ác, mặc cảm và tội lỗi, tha thứ và cứu độ, đường đưa đến Thượng đế cũng như lối vào hỏa ngục... tất tần tật mọi thứ. Nó cũng bàn đến các đề tài tính dục, quyền lực, tiền bạc, chuyện con cái, hôn nhân, ly dị, về sự nghiệp, sức khỏe, về đời sau, đời trước... về mọi thứ. Nó phân tích chiến tranh và hòa bình, biết và không biết, cho và nhận, vui và buồn. Nó xem xét cái cụ thể và trừu tượng, hữu hình và vô hình, Chân Lý và phi Chân Lý.

Bạn có thể nói rằng cuốn sách này là “những lời mới nhất của Thượng đế về mọi sự”, dù có một số người sẽ cảm thấy khó chịu về điều này. Nhất là họ cho rằng Thượng đế đã ngưng nói từ 2000 năm trước đây, hoặc nếu Thượng đế còn tiếp tục thông truyền, Người sẽ chỉ làm điều đó với những bậc thánh nhân, hoặc với những người đã cầu nguyện trong vòng 30 năm, hay 20 năm, hay ít ra 10 năm (cả 3 tiêu chuẩn này đều không có cửa cho tôi).

Sự thật là, Thượng đế nói chuyện với tất cả mọi người. Người tốt cũng như kẻ xấu. Thánh nhân và kẻ gian tà. Và chắc chắn, Người nói chuyện với tất cả chúng ta, những người nằm giữa 2 loại trên. Cứ lấy chính bạn làm thí dụ. Trong đời bạn, Thượng đế đã đến với bạn bằng nhiều cách và cuốn sách này là một trong những cách ấy. Đã có khi nào bạn nghe câu châm ngôn này chưa: hữu cầu vi sự? Cuốn sách này là thầy của chúng ta đấy.

Ngay sau khi những điều này xảy đến với tôi, tôi đã biết mình đang đối thoại với Thượng đế. Trực tiếp và đích thân. Không thể phủ nhận được. Và tôi biết rằng Thượng đế đang trả lời cho các câu hỏi của tôi theo tầm khả năng tôi có thể hiểu được. Tức là, tôi đang được trả lời bằng những cách thức và ngôn từ mà Thượng đế biết tôi hiểu được. Điều này giải thích cho văn phong thông dụng của văn bản này và những tham chiếu đến những gì tôi thu hoạch được từ nhiều nguồn khác cũng như những kinh nghiệm trong đời. Hiện giờ tôi biết rằng tất cả những gì đã đi vào đời tôi đều đến từ Thượng đế, và bây giờ được kéo lại với nhau, lôi kéo lẫn nhau, thành một lời đáp trả hoàn chỉnh, diễm lệ cho mọi vấn đề tôi gặp phải.

Và vào lúc nào đó trong hành trình, tôi nhận ra rằng một cuốn sách đang hình thành. Đây là cuốn sách được viết ra để xuất bản. Thực ra tôi được chỉ bảo rõ ràng trong phần sau của cuộc đối thoại (vào khoảng tháng 2 năm 1993) rằng có 3 cuốn sách sẽ được hình thành, trong đó:

Cuốn thứ nhất chủ yếu bàn đến các vấn đề cá nhân, tập trung vào các thách đố và cơ hội trong đời sống mỗi người.

Cuốn thứ hai sẽ bàn về các chủ đề rộng lớn hơn, như đời sống địa lý, chính trị và siêu hình trên hành tinh và các thách đố cả thế giới đang đương đầu.

Cuốn thứ ba sẽ bàn về các Chân Lý phổ quát ở bình diện cao nhất và các thách đố cũng như cơ hội của linh hồn.

(Dịch giả ghi chú: Cuốn thứ tư THỨC TỈNH NHÂN LOẠI là quyển đến bất ngờ 10 sau khi bộ 3 quyển sách hoàn tất.)*

Lúc này tôi phải nói, sau khi đã đọc đi đọc lại sự khôn ngoan được gói ghém trong đây, rằng tôi thực sự bối rối về đời sống của tôi. Nó được đánh dấu bởi các sai lầm và sự tặc trách nối tiếp nhau, bởi những hành vi rất đáng hổ thẹn, những chọn lựa và quyết định mà tôi biết rõ những người khác lấy làm tổn thương và không thể tha thứ được. Mặc dù tôi rất lấy làm ân hận vì tôi đã lớn lên qua đau khổ của người khác, tôi vô cùng biết ơn vì tất cả những gì tôi học được, và tôi thấy vẫn còn nhiều điều phải học hỏi, vì những người trong đời tôi. Tôi xin lỗi mọi người vì sự kém cỏi của tôi. Nhưng Thượng đế đã bảo tôi hãy tha thứ cho những thiếu sót của mình, và đừng sống trong sợ hãi và mặc cảm, tuy vậy, hãy luôn cố gắng – luôn cố gắng – sống bằng cách nhìn vĩ đại hơn.

Tôi biết đó cũng là điều Ngài muốn đối với tất cả chúng ta.

Neale Donald Walsch - 1993

CHƯƠNG 1

Mùa xuân 1992, tôi nhớ vào cuối lễ phục sinh, một hiện tượng lạ lùng xảy ra trong đời tôi: Thượng Đế bắt đầu nói chuyện với các bạn: thông qua tôi.

Xin được giải thích: Hồi đó tôi rất buồn về nhiều chuyện: cá nhân, nghề nghiệp, tình cảm v.v...

Tôi cảm thấy đời mình luôn luôn thất bại về mọi mặt. Từ lâu tôi đã có thói quen viết những ý nghĩ của mình ra thành những bức thư (thường không bao giờ được gửi đi) trên giấy nháp màu vàng úa và tôi bắt đầu để những xúc cảm của tôi tuôn trào.

Lần này thay vì viết thư gửi lung tung cho người tôi nghĩ đã làm tôi khổ, tôi nghĩ tôi sẽ viết thư thẳng tới nguồn gốc gây hoạn nạn nhất trong đời tôi, tôi quyết định viết thư thẳng đến Thượng Đế.

Lá thư cay nghiệt, đầy cảm xúc mãnh liệt với nhiều sự bối rối, nhăn nhó và buộc tội. Một đống những câu hỏi giân dữ. Tại sao đời tôi không ra ngô ra khoai gì? Phải làm gì đây để sống cho ra hồn trong cuộc đời này? Tại sao tôi không tìm được hạnh phúc trong các mối quan hệ của mình? Có phải tiền bạc nhất thiết cứ né tránh tôi hoài hoài?

Sau cùng rất quan trọng: Sao tôi phải chịu một cuộc sống đấu tranh liên tục như vậy? Thật kinh ngạc! Khi những nét chữ nghêch ngoạc cuối cùng trong những câu hỏi đầy chua chát, oán hận gửi tới Thượng Đế, tôi định liệng cây bút qua một bên, dù tay tôi vẫn còn đặt trên giấy, tự nhiên tay tôi bị giữ lại bởi một lực vô hình, cây bút bắt đầu chuyển động.

Tôi chẳng biết mình sẽ viết những gì?

Nhưng hình như có một ý tưởng sắp sửa hiện ra, thế là tôi quyết định theo cây viết và để nó tự nhiên xảy ra:

Có thực con muốn được trả lời những câu hỏi đó không? Hay con chỉ muốn trút cho hết cơn giận?

Tôi giật mình! Trong đầu tôi hiện ra câu trả lời. Tôi bắt đầu viết câu trả lời xuống giấy.

Cả hai! Đúng là con muốn trút cơn giận! Nhưng nếu những câu hỏi này có câu trả lời chắc như địa ngục, con cũng muốn nghe.

Con “Chắc như địa ngục” về nhiều thứ lắm, Nhưng nếu nói: “Chắc như thiên đàng” có đẹp hơn không?

Và tôi viết: **Thế nghĩa là gì?**

Chưa biết ắt giáp gì tôi bắt đầu một cuộc nói chuyện bằng bút với Thượng Đế. Cuộc nói chuyện bằng bút này kéo dài trong 3 năm.

Lúc đó, tôi chẳng biết chuyện này sẽ đi đến đâu! Khi viết những câu hỏi và trả lời tôi cần gạt tư tưởng riêng sang một bên. Đôi lúc câu trả lời tới nhanh hơn tôi tưởng nên tôi phải viết láu, vội vàng cho kịp. Nhiều khi bị rối loạn hoặc mất cảm xúc tôi phải buông bút ra khỏi cuộc đối thoại này. Đợi đến khi có cảm hứng tôi mới viết và đối thoại trở lại.

Đầu tiên, tôi tưởng chuyện này chỉ có giá trị cá nhân riêng tôi, nhưng sau này tôi hiểu rằng cuộc đối thoại cần thiết cho rất nhiều người vì những câu hỏi của tôi cũng giống như câu hỏi của các bạn:

Thượng Đế nói chuyện ra sao và với ai?

Ta nói chuyện với mọi người và bất kỳ lúc nào. Vấn đề chính yếu không phải Ta nói với ai mà chính là ai nghe Ta.

Thấy kỳ lạ, tôi xin Thượng Đế cắt nghĩa thêm.

Trước hết, chúng ta cần đổi chữ nói chuyện (talk) thành chữ truyền thông (communicate). Chữ sau này thích hợp, đầy đủ ý nghĩa và chính xác hơn. Khi dùng ngôn từ nói chuyện với nhau chúng ta bị thu hẹp bởi giới hạn của ngôn từ. Do đó, Ta truyền thông cho các con ngoài Ngôn Từ, còn có Tư Tưởng và Xúc Cảm. Xúc cảm là ngôn từ của linh hồn. Nếu con muốn biết chân thật về gì đó hãy coi con đang cảm thấy sao? Phần đông khó phát hiện được xúc cảm, đôi khi nhận thức được xúc cảm còn khó hơn. Thật vậy, sự chân thật cao nhất nằm che kín nơi những xúc cảm sâu xa nhất. Mánh để tìm tới xúc cảm đó ta sẽ cho các con biết nếu các con muốn.

Con muốn. Nhưng điều con muốn hơn nữa xin Thượng Đế hãy trả lời đầy đủ và trọn vẹn những câu hỏi của con.

Ta cũng truyền thông bằng tư tưởng. Tư tưởng và xúc cảm không như nhau dù chúng có thể xảy ra cùng một lúc. Khi truyền thông bằng tư tưởng ta hay dùng hình tượng và hình ảnh. Như vậy tư tưởng là phương tiện hữu hiệu hơn ngôn ngữ trong việc truyền thông. Bên cạnh xúc cảm và tư tưởng, ta cũng dùng kinh nghiệm làm một phương tiện truyền thông hữu hiệu. Sau cùng khi xúc cảm, tư tưởng và kinh nghiệm đã tỏ ra vô hiệu, ta mới dùng ngôn từ. Ngôn từ truyền thông kém nhất vì dễ bị hiểu nhầm và diễn dịch sai lầm.

Tại sao như vậy ư?

Lý do là vì bản chất của Ngôn từ. Vì ngôn từ chỉ là những âm thanh phát ra không thể thay thế cho những cảm xúc, tư tưởng và kinh nghiệm được. Ngôn từ

là những biểu tượng. Kí hiệu. Các dấu ấn. Chúng không phải là Chân Lý. Chúng không phải Sự Thật. Ngôn từ có thể giúp ta hiểu được điều gì đó. Kinh nghiệm làm cho ta biết. Tuy nhiên có những điều không thể kinh nghiệm được nên ta đã cho các con những phương tiện khác để biết như Xúc Cảm và Tư Tưởng.

Nhưng thật buồn cười, các con xem trọng lời nói của Thượng Đế làm sao trong khi lại xem tầm quan trọng của kinh nghiệm thật thấp. Sự thật là các con quá xem thường Kinh Nghiệm đến nỗi mà khi các kinh nghiệm các con có về Thượng Đế là khác biệt so với điều mà con đã được nghe kể về Thượng Đế, các con tự động loại bỏ kinh nghiệm và cho rằng lời con nghe thấy là đúng, trong khi đáng lý phải là ngược lại

Kinh nghiệm và xúc cảm của các con về một điều đại diện cho cái mà các con biết về điều đó, không chỉ bằng các dữ kiện đã có mà còn theo linh tính của các con về nó. Ngôn từ chỉ có thể tìm cách biểu tượng hóa những cái mà các con biết và thường làm sai lạc điều các con biết. Và vì thế, đây là những công cụ mà ta dùng để truyền thông, nhưng chúng không phải là các cách thức truyền thông. Bởi vì, không phải tất cả những Xúc Cảm, Tư Tưởng và Ngôn Từ đều bắt nguồn từ nơi ta. Nhiều người đã nhân danh ta mà truyền đạt. Nhiều Tư Tưởng và Xúc Cảm không được trực tiếp sáng tạo ra từ nơi ta, nhưng từ những nguyên nhân khác. Và những nguyên nhân khác này cũng đã tạo ra nhiều Kinh Nghiệm khác. Điều quan trọng và khó khăn là làm sao biết được sự khác biệt giữa Thông Điệp của Thượng Đế và các dữ kiện đến từ những nguồn khác nhau. Chuyện này thật đơn giản nếu biết áp dụng nguyên tắc căn bản như sau:

Tư Tưởng Cao Cả nhất, Ngôn Từ Sáng Sủa nhất, Xúc Cảm Vĩ Đại nhất của các con đều đến từ Ta. Bất cứ thứ gì kém hơn đến từ những nguồn khác. Bây giờ chuyện phân biệt thật dễ dàng: Tư Tưởng Cao Cả nhất bao giờ cũng chứa đựng Vui Sướng. Ngôn Từ Sáng Sủa nhất là những Ngôn Từ chứa đựng Chân Lý. Xúc Cảm Vĩ Đại nhất là Xúc Cảm Tình Yêu. Vui Sướng, Chân Lý, Tình Yêu.

Ba vẻ này có thể thay thế cho nhau, sắp xếp trước sau không quan trọng, vẻ này luôn luôn dẫn dắt tới vẻ kia. Thật sự, đã có những hướng dẫn để phân biệt giữa thông điệp của ta và thông điệp đến từ nguồn khác. Điều quan trọng là: con chú ý tới thông điệp của ta hay không? Phần lớn Thông Điệp của ta không được chú ý tới. Một số Thông Điệp quá tốt đẹp để tin là Sự Thật. Một số khác có vẻ quá khó khăn để theo được. Đa số bị hiểu lầm, phần lớn nhất do không ai nhận. Thông Điệp mạnh mẽ nhất là Kinh Nghiệm nhưng các con lại coi thường,

đặc biệt làm lơ Kinh Nghiệm. Thế giới các con sẽ không ở trong tình trạng hiện tại nếu các con đã lưu ý tới Kinh Nghiệm.

Hậu quả của chuyện làm lơ Kinh Nghiệm là các con lại phải sống lại cái Kinh Nghiệm đó một lần nữa, lần nữa và lần nữa. Bởi vì Mục Đích của Ta không thể bị cản trở, ý muốn của Ta không thể bị bỏ lơ. Các con sẽ nhận được Thông Điệp không sớm thì muộn.

Tuy nhiên, Ta không ép các con, không bao giờ ép vì Ta đã trao Tự Do Ý Chí cho các con, trao quyền hành xử cho các con lựa chọn, và không bao giờ ta truat quyền đó, không bao giờ.

Như thế, Ta luôn luôn gửi thông điệp đến tận chân trời góc biển cho các con qua hàng ngàn năm. Gửi cho đến khi nào các con nhận được và rồi giữ lại với bản thân mình. Những thông điệp của Ta sẽ đến với các con dưới hàng trăm dạng, vào hàng ngàn lúc qua hàng triệu năm. Chúng không thể bị thất lạc nếu các con thực sự chú tâm.

Các con không thể lơ đi khi đã thực sự nghe chúng. Như vậy sự truyền thông giữa chúng ta sẽ bắt đầu trong trân trọng. Bởi vì trước kia chỉ có các con nói Ta, cầu nguyện Ta, van xin Ta thì nay Ta có thể đáp lại các con như Ta đang làm đây.

Làm sao con có thể biết rằng đó không phải do con tưởng tượng?

Khác biệt ra sao ư? Con không thấy ta có thể thông qua tư tưởng của con dễ dàng như bất kỳ điều gì khác hay sao? Ta sẽ đưa tới cho các con những tư tưởng, ngôn từ và cảm xúc chân thật khi nào thích hợp nhất bằng một hay nhiều phương tiện. Con sẽ biết lời này là từ nơi ta, bởi vì con đã từng nói nó ra một cách rõ ràng. Nếu con chưa từng có câu hỏi rõ ràng, con đã không thể nói nó ra rõ ràng như thế này

Thượng Đế truyền thông với ai? Có những người đặc biệt không? Có thời điểm đặc biệt không?

Tất cả mọi người đều nhận được thông điệp như nhau trong mọi hoàn cảnh. Có nhiều người tin rằng Thượng Đế chỉ truyền thông cho những người đặc biệt trong những hoàn cảnh khác thường. Vì nghĩ như vậy nên đa số các con trút được gánh nặng phải nghe thông điệp của Ta, và dễ dàng chấp nhận lời kẻ khác nói về Ta. Do nghe những điều người khác nghĩ là họ đã nghe Ta nói, các con chẳng cần phải nghĩ suy gì nữa. Việc lười suy nghĩ này làm cho đa số các con quay lưng hay làm lơ với những thông điệp của Ta, vì nó an toàn và dễ dàng hơn để con cứ chấp nhận sự diễn dịch của người khác (dù người đó sống cách

đây 2000 năm) hơn là tìm cách diễn dịch thông điệp các con đang nhận trong lúc này. Ta mời các con sử dụng một hình thức mới để truyền thông với Thượng Đế. Một sự truyền thông hai chiều. Ta truyền thông hai chiều với các con để đáp lại lời kêu gọi của các con.

Tại sao một số người như Jesus chẳng hạn, có vẻ nghe nhiều thông điệp của Thượng Đế hơn những người khác?

Vì Người đó đặt hết ý chí vào chuyện nghe. Họ muốn nghe và tâm tư của họ cứ mở ra cho truyền thông ngay cả khi truyền thông này có vẻ đáng sợ, điên khùng hay hoàn toàn sai.

Vậy chúng con phải nghe Thượng Đế ngay cả khi điều Ngài nói có vẻ sai?

Đặc biệt là khi nó có vẻ sai! Nếu các con nghĩ rằng các con đúng về tất cả mọi chuyện thì đâu cần nói gì với Thượng Đế nữa? Có đúng như vậy không? Cứ việc tiến lên bác tài và hành động theo tất cả điều các con biết. Nhưng nên nhớ là các con đã làm như thế từ khai thiên lập địa và thử nhìn coi thế giới hiện nay của các con ra sao? Hẳn nhiên các con đã thiếu sót gì cái đó? Có gì đó các con chưa hiểu? Điều mà các con chưa hiểu có vẻ là đúng với các con, vì “Đúng” là chữ các con thường dùng để chỉ cái các con đồng ý. Vậy điều các con thiếu sót ngay từ đầu được coi là Sai.

Như vậy các con cần tự hỏi mình: Sẽ ra sao nếu tất cả những điều mình tưởng “Sai” lại thật sự “Đúng”?

Tất cả những nhà khoa học đều biết điều này. Khi một thử nghiệm không đạt kết quả, nhà khoa học gạt đi tất cả những giả thiết trước và bắt đầu lại lần nữa. Tất cả những khám phá khoa học đã được thực hiện từ sự chấp nhận và khả năng chấp nhận là mình không đúng. Và đó là điểm ta cần ở đây. Các con không thể biết rõ Thượng Đế cho tới khi nào các con ngừng tự nhủ rằng mình đã biết Thượng Đế rồi. Các con không thể nghe được Thượng Đế cho tới lúc các con ngừng nghĩ rằng mình đã nghe Thượng Đế rồi. Ta không thể nói Chân Lý của Ta cho các con cho tới khi các con ngừng nói Chân Lý của các con với Ta.

Nhưng Chân Lý của con về Thượng Đế là từ Ngài.

Ai nói vậy?

Những người khác.

Người khác nào?

Những nhà lãnh đạo, những mục sư, những linh mục, những tu sĩ, những sách Thánh Kinh chớ còn ai vào đây nữa hỡi Trời!

Đó không phải những người có thẩm quyền.

Không phải sao? Không.

Vậy thì là gì?

Hãy lắng nghe cảm xúc của các con. Hãy lắng tai nghe những Tư Tưởng Cao Cả Nhất của các con. Hãy chú tâm vào Kinh Nghiệm của các con. Khi nào bất kỳ một trong những điều nói trên khác biệt với điều mà những “Thầy” của các con nói, hay khác biệt với điều các con đọc trong sách thì hãy quên ngôn từ đi. Ngôn từ là thứ không đáng tin cậy nhất trong những phương cách nêu lên Chân Lý.

Có biết bao nhiêu điều con muốn hỏi và nói với Thượng Đế, con chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa. Ví dụ như: Tại sao Ngài không hiển hiện ra? Nếu quả thực có một Thượng Đế và Ngài là Thượng Đế sao Ngài không tự hiện ra theo cách nào đó để chúng con có thể hiểu được?

Ta đã làm như vậy bao nhiêu lần rồi. Nay ta lại hiển hiện nữa, ngay lúc này đây.

Không phải thế! Con muốn nói là cách hiển hiện phải không ai chối cãi được không ai phủ nhận được.

Tỷ dụ?

Tỷ như hiển hiện tại đây, ngay bây giờ, trước mắt con.

Ta đang làm vậy ngay bây giờ đây.

Đâu?

Bất kỳ nơi nào các con nhìn.

Không phải. Con muốn nói bằng cách nào không ai chối cãi được, không ai phủ nhận được.

Cách đó là thế nào? Dưới hình thể hay hình dạng nào mà các con muốn Ta hiển hiện?

Dưới hình thể hay hình dạng mà Ngài đang hiện có.

Chuyện đó bất khả, Ta không có hình thể hay hình dạng nào mà các con hiểu được. Ta có thể chọn một hình thể hay hình dạng nào các con có thể hiểu được, nhưng lúc đó mọi người sẽ nghĩ rằng cái mà họ đã thấy là một hình thể và hình dạng độc nhất của Thượng Đế, chớ không hiểu rằng đó chỉ là một trong nhiều hình thể và hình dạng của Thượng Đế. Vì thế, họ tin tưởng rằng Ta là cái mà họ đã thấy, chớ không phải là cái mà họ không thấy. Nhưng Ta là cái Bất Kiến

Vĩ Đại, chứ không phải là cái mà ta tự tạo ra để hiện hữu vào một lúc nào đó. Trong ý nghĩa là:

Ta là cái không phải là Ta. Ta tới từ vô hữu và Ta lại trở về đó.

Khi ta tới dưới hình thể đặc thù này hay hình thể đặc thù khác, để các con có thể hiểu được, người ta cứ cố định hình thể đó là Ta mãi mãi, vĩnh viễn. Và nếu ta hiển hiện dưới một hình thể khác với một số người khác, những người trước kia sẽ nói là Ta đã không hiển hiện với những người sau, bởi vì những người sau nhìn thấy Ta khác với những người trước hoặc Ta không nói những lời như trước như vậy thì đâu có thể gọi là Ta.

Thấy không? Hiển hiện dưới hình thể nào hay theo cách nào không quan trọng Bất cứ cách nào ta lựa và bất cứ hình thể nào Ta chọn, không có cái nào có thể phủ nhận.

Nhưng nếu Ngài làm gì đó để có thể chứng minh sự thật: Ngài là ai một cách cụ thể, không thể nghi ngờ gì được.

Vẫn có người sẽ nói “Đó là do Ma Quỷ” hoặc “Đó chỉ là tưởng tượng của một người nào đó” hoặc bất cứ một nguyên nhân nào khác không phải là Ta.

Nếu Ta hiển hiện như một Thượng Đế Tối Cao, Vua của Trời Đất, và Ta di chuyển những dãy núi để chứng minh điều đó, vẫn có những người sẽ nói “Đó chắc hẳn là Satan” Thượng Đế không hiển hiện “Bản Thân” cho “Bản Thân Thượng Đế” qua một quan sát phía ngoài mà bằng kinh nghiệm nội tâm. Và khi một kinh nghiệm nội tâm đã phát hiện ra bản thân Thượng Đế thì quan sát phía ngoài không cần nữa. Còn nếu cần phải có quan sát phía ngoài thì kinh nghiệm nội tâm lại bất khả.

Hơn nữa, nếu yêu cầu có sự hiển hiện thì không thể có hiển hiện được vì yêu cầu là một mệnh đề tỏ ra là không có, không có gì thuộc Thượng Đế đang hiển hiện bây giờ. Một mệnh đề như vậy tạo ra kinh nghiệm. Nên nhớ, tư tưởng của các con nghĩ về gì đó có tính sáng tạo, và ngôn từ của các con có tính sinh sản. Tư tưởng cùng ngôn từ của các con rất hữu hiệu để sinh ra thực tế. Do đó, các con sẽ kinh nghiệm rằng Thượng Đế hiện nay không hiển hiện vì nếu có các con chẳng yêu cầu Thượng Đế xuất hiện.

Như thế có phải: Con không thể yêu cầu cái mà con muốn.

Có phải Ngài ám chỉ rằng: Khi cầu nguyện một điều gì trên thực tế lại đẩy cái đó ra xa khỏi ta?

Câu hỏi quan trọng đó đã được đặt ra qua bao thế kỷ? Nó đã được trả lời ngay sau khi các con đặt ra. Tuy nhiên, các con lại chưa nghe được câu trả lời, hay sẽ không tin câu trả lời.

Câu hỏi được trả lời lần nữa bằng những ngôn từ hiện đại bây giờ: Các con sẽ không có cái mà các con cầu, cũng không thể có những gì các con muốn vì chính yêu cầu của các con là một mệnh đề diễn tả sự không có. Chính khi nói rằng không có một điều gì thì sẽ chỉ tạo ra chính cái kinh nghiệm đó: không có, trong thực tế của các con. Vậy thì lời cầu nguyện chính xác sẽ không bao giờ là một lời cầu xin mà là một lời nguyện cảm tạ. Khi các con cảm tạ Thượng Đế trước về điều các con lựa để kinh nghiệm trong thực tế của các con, quả thực các con xác nhận rằng điều đó đã tới với các con rồi. Do đó, tạ ơn là lời mạnh nhất gửi đến Thượng Đế, một lời khẳng định rằng ngay trước khi các con cầu xin thì ta đã biết rồi.

Vậy nên đừng bao giờ van xin hãy cảm kích đúng mức.

Nhưng nếu con tạ ơn Thượng Đế trước về điều gì đó và rồi nó không bao giờ đến với con? Điều này có thể đưa tới sự vỡ mộng và chua chát.

Tạ ơn không phải là một phương tiện để “Mánh” với Thượng Đế, một kiểu chiêu trò để lừa gạt vũ trụ. Các con không thể dối gạt chính các con. Tâm các con biết rõ sự thật trong ý nghĩ của các con. Nếu các con nói: “Cám ơn Thượng Đế về điều này, điều nọ song vẫn không thấy điều đó xảy ra trên thực tế của các con. Các con đừng nghĩ rằng Thượng Đế không thấy rõ bằng các con mà vẫn trao điều này, điều nọ cho các con.

Nhưng làm sao con có thể thực sự biết ơn về một gì đó mà con biết là không có?

Niềm tin! Nếu các con chỉ có niềm tin chỉ bằng hạt cải, các con sẽ dời non lấp biển. Các con biết được điều đó vì Ta đã nói: Ngay trước khi các con hỏi. Ta đã trả lời rồi. Thật sự, Ta đã từng nói bằng nhiều cách qua các vị Thầy mà các con có thể nêu tên rằng: Bất kỳ điều gì các con chọn lựa, hãy nhân danh Ta mà chọn lựa, và điều đó sẽ hiện hữu.

Tuy vậy, vẫn có bao nhiêu người nói rằng lời cầu nguyện của họ không được đáp ứng.

Không có một lời cầu nguyện chân thành nào mà không được đáp ứng. Mỗi một lời cầu nguyện. Mỗi một mệnh đề. Mỗi một cảm xúc đều sáng tạo. Tùy theo mức độ nhiệt thành mà các con dành cho lời cầu nguyện thành sự thực, lời cầu sẽ hiển hiện theo mức đó. Khi nói rằng lời cầu xin không được đáp ứng, điều

thực sự xảy ra là: Cái tư tưởng, lời nói hay xúc cảm nhiệt thành nhất đã hành tác. Tuy vậy, điều bí mật các con cần phải biết đó là: Luôn luôn có một tư tưởng ở phía sau tư tưởng.

Có thể gọi là Tư Tưởng Đỡ Đầu. Đó là tư tưởng kiểm soát.

Vậy nếu các con van xin hay van lạy Ta điều gì thì các con ít có khả năng nhất để có điều đó. Bởi lẽ tư tưởng đỡ đầu phía sau mọi vấn đề van xin là: hiện nay các con đang không có cái mà các con mong muốn. Cái tư tưởng đỡ đầu đã trở thành thực tế của các con.

Cái tư tưởng đỡ đầu độc nhất có thể xóa đi tư tưởng kia là tư tưởng trong niềm tin rằng: Thượng Đế sẽ ban bất kỳ điều gì các con xin, không sai lệch một li. Tuy nhiên rất ít người có niềm tin này. Tiến trình cầu nguyện sẽ trở thành dễ dàng hơn nếu nghĩ rằng:

Chính lời cầu xin là không cần thiết. Lời cầu nguyện sẽ thành lời cầu Tạ ơn. Không có chút gì là xin mà là một lời Tạ ơn cho cái đã hiện hữu.

Khi Ngài nói: Một lời nguyện cầu là một lời tuyên bố về cái đã hiện hữu, có phải Ngài muốn nói Thượng Đế chẳng làm gì cả, rằng những điều sẽ xảy ra sau một lời cầu nguyện là kết quả do lời cầu nguyện tác động.

Nếu các con cho rằng Thượng Đế là Đấng hiện hữu toàn năng, nghe tất cả những lời cầu nguyện, nói “yes” với một số và nói “no” với một số. Nếu các con tưởng rằng Thượng Đế là người sáng tạo và người quyết định về mọi chuyện trong đời các con, các con đã lầm.

Thượng Đế là người quan sát, không phải người sáng tạo. Và Thượng Đế có mặt để giúp các con sống đời các con nhưng không phải theo lối các con mong đợi.

Không phải chức năng của Thượng Đế là sáng tạo hay tháo gỡ những hoàn cảnh khó khăn trong đời sống của các con. Thượng Đế tạo ra các con giống hình ảnh Thượng Đế. Các con sẽ tạo ra những thứ còn lại theo quyền năng Thượng Đế đã ban cho các con. Chính Thượng Đế tạo ra tiến trình đời sống nhưng Thượng Đế trao cho các con sự tự do lựa chọn, con muốn làm gì thì làm.

Như vậy ý muốn của các con là ý muốn của Thượng Đế cho các con. Các con đang sống đời của các con. Ta không ưa hay ghét gì trong vấn đề này hết. Ảo tưởng to lớn của các con không liên quan gì đến Ta Ta chẳng quan tâm đến phương cách các con hành động, và các con cảm thấy khó hiểu ở điểm này. Để Ta cắt nghĩa thêm: Các con có lo lắng gì khi cho con cái ra ngoài sân chơi không? Dù chúng chơi các trò chơi như đá banh, rượt bắt v.v... các con cũng

không lo lắng gì hết vì các con đã đặt chúng trong môi trường an toàn, thân thiện và rất tốt. Dĩ nhiên, các con sẽ luôn luôn hy vọng chúng không tự làm tổn thương mình. Nhưng nếu chúng bị tổn thương, các con sẽ có mặt ngay tức khắc để giúp đỡ chúng, chữa lành cho chúng, làm cho chúng cảm thấy an toàn, lại vui vẻ rồi vui chơi tiếp.

Dĩ nhiên, các con sẽ nêu cho chúng biết các trò chơi nào nguy hiểm để chúng đừng chơi nhưng các con không thể ngăn cản con cái các con chơi những trò chơi nguy hiểm. Không bao giờ! Đó là điều các cha mẹ khôn ngoan đã biết. Tuy vậy, cha mẹ không bao giờ ngừng lo lắng về hậu quả. Chính sự phân đôi này. Không lo lắng gì về tiến trình nhưng rất lo lắng về hậu quả có phần giống như cái nhị nguyên của Thượng Đế. Tuy nhiên, Thượng Đế, trong một ý nghĩa nào đó, cũng chẳng lo lắng gì về hậu quả vì hậu quả tối hậu đã được bảo đảm rồi.

Điều quan trọng trong ảo giác thứ hai của con người là hậu quả của đời sống nằm trong sự hồ nghi. Chính sự hồ nghi về hậu quả tối hậu của các con đã tạo ra kẻ thù lớn nhất là sợ hãi.

Bởi lẽ các con hồ nghi về hậu quả các con sẽ nghi ngờ người sáng tạo nên các con nghi ngờ Thượng Đế. Và nếu các con nghi ngờ Thượng Đế các con sẽ phải sống cả cuộc đời trong sợ hãi và mặc cảm tội lỗi.

Nếu các con nghi ngờ mục đích và khả năng của Thượng Đế đã tạo ra kết quả tối hậu rồi thì làm sao các con có thể thật sự cảm thấy an bình. Thượng Đế có đầy đủ quyền năng để ghép mục đích và kết quả lại sao cho phù hợp. Tuy nhiên các con nghi ngờ và không tin tưởng (mặc dù chính con cũng tuyên bố rằng Thượng Đế là toàn năng), nên con đã tưởng tượng ra một quyền năng ngang hàng với Thượng Đế để các con có thể tìm thấy cách để lý giải rằng: mục đích của Thượng Đế vẫn có thể bị cản trở. Trong thần thoại, các con đã tưởng tượng ra “Quý” chiến đấu với Thượng Đế (cứ nghĩ rằng Thượng Đế cũng giải quyết vấn đề theo các cách của các con). Nguy hiểm hơn nữa các con nghĩ rằng Thượng Đế có thể thua trận đó. Tất cả những điều đó trái ngược với mọi điều các con nói đã biết về Thượng Đế. Các con sống trong ảo tưởng với cảm xúc sợ hãi rõ rệt vì quyết định nghi ngờ về Thượng Đế của các con Nhưng nếu các con có một quyết định mới thì sao? Kết quả lúc đó sẽ ra sao? Ta nói cho các con rõ: các con sẽ sống như Đức Phật đã sống, như Đức Ki Tô đã sống, như bất kỳ vị Thánh nào mà các con tôn sùng đã sống. Tuy nhiên, giống như phần lớn các vị Thánh, người thế tục sẽ không hiểu các con. Khi các con cố

gắng giải thích về cảm giác an bình, về niềm vui sướng trong đời sống, về trạng thái mặc khải nội tâm của các con họ sẽ lắng nghe nhưng không hiểu được. Có khi nhắc lại lời của các con nhưng sẽ thêm “mắm muối” vào. Họ sẽ cảm thấy kỳ lạ rằng tại sao các con có thể có cái mà họ tìm không ra, rồi họ sẽ trở nên ganh ghét. Từ ganh ghét trở thành giận dữ. Trong cơn giận dữ, họ sẽ tìm mọi cách để có thuyết phục các con là: Chính các con không hiểu Thượng Đế. Trường hợp nếu họ không xé toang niềm vui của các con họ sẽ tìm cách làm hại các con. Và khi các con nói với họ rằng các con chẳng lo lắng gì cả, ngay cái chết cũng không ngăn được niềm vui của các con, cũng chẳng thay đổi được Chân Lý của các con chắc chắn họ sẽ giận dữ và giết các con. Khi họ thấy các con chết trong an bình, họ lại tôn sùng các con là thánh và lại yêu quý các con. Bởi vì yêu là bản chất của con người, rồi phá hoại, rồi yêu trở lại cái mà họ cho là có giá trị cao nhất.

Nhưng tại sao? Tại sao chúng con lại làm vậy?

Tất cả hành động của con người đều phát xuất từ hai cảm xúc Sợ Hãi hay Yêu Thương. Đây là hai cảm xúc của Linh Hồn. Đó là hai đầu đối diện của sự phân cực to lớn Ta đã tạo ra vũ trụ và thế giới của các con hiện nay.

Đó là hai điểm Alpha và Omega để thuyết “tương đối” được hiện hữu. Không có hai ý niệm này về vạn vật thì không có ý niệm nào hiện hữu.

Tất cả những tư tưởng hay hành động con người đều dựa trên nền tảng Tình Yêu hoặc Sợ Hãi. Không có động cơ nào khác. Tất cả mọi động cơ khác đều bắt nguồn từ 2 nền tảng này. Phiên bản dù khác nhau cũng chỉ là những biến thể của cùng một kịch bản.

Hãy nghĩ sâu xa về điều đó các con sẽ thấy nó đúng. Ta gọi nó là Tư Tưởng Đỡ Đầu. Tư Tưởng này thuộc về yêu thương hay sợ hãi. Đó là cái tư tưởng phía sau tư tưởng. Tư tưởng khởi thủy đầu tiên này là nguồn sức mạnh thô đang thúc đẩy bộ máy kinh nghiệm của con người.

Và đây là cách mà hành động của con người sản xuất ra kinh nghiệm lập đi lập lại của cái kinh nghiệm lập đi lập lại trước đó. Đó là nguyên do vì sao con người yêu thương, rồi hủy hoại, rồi yêu thương trở lại. Luôn luôn có sự thay đổi từ cảm xúc này qua cảm xúc khác. Yêu thương đỡ đầu cho sợ hãi, sợ hãi đỡ đầu cho yêu thương.

Và nguyên nhân là từ lời nói dối đầu tiên, mà các con cứ khẳng khẳng tin tưởng nó là Chân Lý về Thượng Đế, rằng: Không thể tin Thượng Đế, không thể

dựa vào tình thương yêu của Thượng Đế, rằng Thượng Đế chấp nhận con một cách vô điều kiện, lại còn nghi ngờ kết quả tối hậu nữa.

Thật ra nếu không nương tựa vào tình thương yêu của Thượng Đế để luôn luôn hiện diện thì các con có thể dựa vào tình yêu của ai? Nếu Thượng Đế cũng quay lưng đi khi các con không thể hiện tốt, vậy chẳng khác nào loài người. Và vì thế, vào giây phút con khẩn nài tình yêu cao cả nhất, con cũng đồng thời vẫy chào nỗi sợ lớn nhất của con. Tâm tư các con thường biểu hiện như sau: Đầu tiên, các con lo lắng sau khi nói “Anh yêu em hay em yêu anh” không biết tình yêu của mình có được đáp trả hay không? Giả sử như được đáp trả, các con lại lo lắng tiếp tình yêu đó có mất đi không? Như vậy mọi hành động trở thành phản ứng hành động (reaction, chống cự lại cái sợ mất mát, ngay cả khi các con tìm cách bảo vệ bản thân mình để không mất đi Thượng Đế.

Tuy nhiên, nếu các con biết rõ Các Con Là Ai? Biết rằng các con là cái hiện hữu huy hoàng nhất, rực rỡ nhất, xuất sắc nhất mà Thượng Đế đã tạo ra cho đến nay, các con sẽ không bao giờ sợ hãi. Bởi vì không ai có thể từ chối một sự huy hoàng đến thế. Ngay cả Thượng Đế cũng không thể tìm được một vết xấu nơi một hiện hữu như vậy. Điều ngạc nhiên các con lại không biết Các Con Là Ai? Thường nghĩ rằng các con là một thứ gì hèn mọn hơn nhiều. Không hiểu các con tìm ở đâu ra cái ý niệm rằng các con thấp kém huy hoàng như vậy. Có lẽ đó là do ảnh hưởng của các bậc cha mẹ, những người mà nói gì con cũng nghe, những người mà yêu thương con nhất. Họ có lí do gì để phải đối gạt các con cơ chứ? Họ bảo con rằng con kém chỗ này, thừa chỗ kia. Họ luôn nhắc con phải nhớ rằng những gì đáng tin là phải được nhìn thấy chứ không phải bằng cách lắng nghe. Cũng chính cha mẹ là người đã la mắng con khi con dạt dào cảm xúc và cũng họ đã khuyến khích con hãy xếp xó trí tưởng tượng hoang đại nhất của mình. Những thông điệp con đã nhận được không đúng chuẩn mực nên vì thế được xem là không phải từ Thượng Đế, nhưng biết đâu được chứ, chỉ cần là chúng đã đến từ vũ trụ bên trong con. Chính cha mẹ thường dạy rằng tình yêu phải có điều kiện, các con đã nhận thấy những điều kiện của cha mẹ, nên đã mang kinh nghiệm đó vào tình yêu của các con. Đó cũng là kinh nghiệm tình yêu các con ghép cho Ta.

Từ cái khung kinh nghiệm này, các con tin tưởng mà suy luận rằng: Thượng Đế rất thương yêu nhưng nếu ai phạm vào giới răn của Thượng Đế sẽ bị trừng phạt bằng cách đẩy ải vào địa ngục bất tận. Có thể do ảnh hưởng của cha mẹ nên các con suy diễn tình yêu của Thượng Đế phải có điều kiện như thế. Các

con đã quên rồi tình yêu không điều kiện. Vì không nhớ được kinh nghiệm về tình thương của Thượng Đế ra sao, con dựa vào cách thế giới của con yêu. Con dùng ý niệm con có về “Cha mẹ” để hình dung Thượng Đế. Và rồi con tưởng rằng Thượng Đế thì phán xét, có thưởng có phạt những hành động của con tùy ông ấy cảm thấy về chúng ra sao. Nhưng cái nhìn về Thượng Đế này chỉ tồn tại trong thần thoại của các con. Ta là như thế nào lại không có liên quan gì tới chúng.

Cả một hệ thống tư tưởng về Thượng Đế dựa trên kinh nghiệm loài người đã được tạo ra mà không phải dựa trên Sự Thật của tâm linh, nhưng dựa trên cảm xúc sợ hãi. Thế nên các con suy niệm Thượng Đế rất đáng sợ và đầy thù hận. Cái tư tưởng đờ đờ này sai trật nhưng nếu phủ nhận nó sẽ phá hủy tan tành thần học của các con. Sau này thần học mới (hiện đại) sẽ thay thế, sẽ thực sự cứu rỗi các con nhưng các con lại không thể chấp nhận vì nghĩ rằng một Thượng Đế mà không Đáng Sợ, không Kết Tội, không Trừng Phạt thật quá đẹp để có thể đưa vào ý niệm của các con. Tình yêu dựa vào sợ hãi này chế ngự kinh nghiệm tình yêu của các con khiến các con luôn luôn nghĩ rằng tình yêu phải có điều kiện.

Tất cả những hành động của con người đều dựa vào Tình Yêu hay Sợ Hãi. Những quyết định về chiến tranh, kinh doanh, kỹ nghệ, tôn giáo, xã hội, những quyết tâm để gìn giữ hay vứt bỏ, để tiết kiệm hay chia sẻ, để hợp nhất hay phân chia, mỗi một chọn lựa nào cũng phát xuất từ một trong hai tư tưởng: Tình Yêu hoặc Sợ Hãi.

Sợ hãi có năng lực làm cho co rúm lại, đóng lại, thu mình vào, bỏ chạy, cắt đứt và làm hại.

Tình yêu có năng lực lan tỏa, mở rộng, cho đi, tỏ lộ, chia sẻ và chữa lành.

Sợ hãi bọc lấy thân thể bằng vải vóc, tình yêu hoàn toàn không che đậy. Sợ hãi khiến con giữ chặt và bám vào cái con có, tình yêu cho tất cả. Sợ hãi giữ cho gần, tình yêu giữ trong yêu quý. Sợ hãi nắm giữ, tình yêu để buông. Sợ hãi dầy vò, tình yêu xoa dịu. Sợ hãi tấn công, tình yêu cải thiện. Tất cả những tư tưởng, lời nói và hành động của con người đều phát xuất từ hai cảm xúc tình yêu hay sợ hãi. Không có chọn lựa nào khác, bởi không có điều gì khác nữa để mà chọn. Nhưng giữa 2 thứ này, con có tự do để chọn một trong hai.

Ngài nói có vẻ dễ quá, nhưng khi phải quyết định thì sợ hãi thắng nhiều hơn là bại. Vì sao lại thế?

Vì các con đã được dạy dỗ để sống trong sợ hãi. Những câu chuyện về kẻ mạnh nhất, cường tráng nhất, lanh lợi nhất thì nhiều mà vinh quang của những người đầy tình thương thì quý hiếm. Thành ra bằng cách này hay cách khác các con cố hết sức để thành kẻ cường tráng nhất, khỏe nhất, lanh lợi nhất – bằng cách này hay cách khác - các con sợ kém, sợ mất mát vì con được dạy bảo rằng kém hơn nghĩa là thua cuộc.

Tuy nhiên, Ta dạy các con điều này: Khi các con chọn những hành động do tình yêu thúc đẩy, các con được nhiều hơn sinh tồn, thắng lợi, thành công. Từ đó, các con sẽ kinh nghiệm được cái vinh quang đầy đủ về các con thực sự là ai và các con có thể là ai. Muốn thế, các con phải gạt đi những lời dạy của những gia sư thế gian đầy thiện chí đầy nhưng đã đi lộn đường. Thay vào đó, hãy tìm sự hướng dẫn từ nguồn trí tuệ khác.

Từ xưa đến nay luôn luôn có những vị Thầy sống giữa các con. Ta không để cho các con không có người chỉ dẫn, không có người dạy bảo, không có người hướng đạo, không có người nhắc nhở những Chân Lý của Ta. Tuy vậy, kẻ nhắc nhở vĩ đại nhất không phải là người nào khác ở bên ngoài mà chính là tiếng nói bên trong các con.

Đó là dụng cụ đầu tiên ta dùng vì đó là dụng cụ sẵn sàng nhất. Tiếng nói ở trong là tiếng nói lớn nhất Ta dùng để truyền đạt, vì nó gần các con nhất. Tiếng nói đó chỉ cho các con điều nào chân thật, điều nào giả ảo, điều nào đúng, điều nào sai, điều nào tốt, điều nào xấu theo như định nghĩa của các con. Đó là cái radar, nó định hướng lái con tàu, hướng dẫn hành trình nếu các con để cho nó thực hiện. Tiếng nói đó chỉ cho các con thấy ngay bây giờ những lời các con đang đọc đây thuộc về tình yêu hay sợ hãi.

Từ thước đo đó, các con có thể nhận định được những lời này nên giữ hay bỏ.

Ngài bảo rằng khi con luôn luôn hành động dưới sự bảo trợ của tình yêu, con sẽ có thể kinh nghiệm đầy đủ sự huy hoàng về con là ai và con có thể là ai.

Xin Ngài vui lòng nói rõ thêm về điểm này.

Mục đích duy nhất cho tất cả cuộc sống, đó là để cho con và tất cả những gì có sự sống kinh nghiệm cái vinh quang nhất. Tất cả những gì mà các con nghĩ, nói hay làm đều phục vụ chức năng này. Đó là điều duy nhất linh hồn các con muốn làm.

Điều kỳ diệu của mục đích này là nó không bao giờ chấm dứt.

Chấm dứt là một giới hạn, mục đích của Thượng Đế không có giới hạn như vậy.

Nếu vào lúc nào các con tự bản thân kinh nghiệm được cái vinh quang nhất, các con ngay lúc đó lại tưởng đến vinh quang lớn hơn nữa phải thành đạt. Các con càng hiện hữu hơn, các con càng trở thành vinh quang hơn, và các con càng trở thành vinh quang hơn, các con càng trở thành hiện hữu hơn nữa.

Cái bí mật thâm sâu nhất: Đời sống không phải là một tiến trình khám phá nhưng là một tiến trình sáng tạo.

Các con không khám phá mình mà các con tự sáng tạo mình mới. Do đó, hãy đừng tìm coi Các Con Là Ai nhưng hãy tìm coi các con muốn là ai.

Có một số người nói rằng đời sống là một trường học, chúng con có mặt tại đây để học những bài học đặc trưng. Sau khi tốt nghiệp, chúng con có thể bước qua những mục tiêu lớn hơn, không còn xiềng xích bởi thân xác nữa. Có phải vậy không?

Đó là một phần khác trong thần thoại của các con dựa vào kinh nghiệm của con người.

Đời sống không phải là một trường học ư?

Không.

Chúng con không phải có mặt ở đây để học?

Không.

Vậy tại sao chúng con lại ở đây?

Để nhớ lại và tái tạo Các Con Là Ai.

Ta đã nói với các con bao nhiêu lần rồi nhưng các con không tin ta. Vì thực sự nếu các con không tự tạo là mình hiện hữu thì các con không thể hiện hữu là cái đó.

Được rồi, con thua!

Con đã nghe nhiều vị Thầy bảo rằng Đời Sống là một trường học. Con thật kinh ngạc khi Ngài phủ nhận điều đó.

Trường học là nơi các con tới để học điều các con muốn biết. Trường học không phải chỗ cho các con biết rồi và chỉ muốn kinh nghiệm cái biết đó của các con.

Đời sống như một cơ hội cho các con biết qua kinh nghiệm điều các con đã biết bằng quan niệm. Các con không cần học gì cả để làm chuyện đó, các con chỉ cần nhớ lại điều các con đã biết và hành động theo đó.

Không chắc là con đã hiểu.

Được rồi chúng ta bắt đầu từ đây:

Linh hồn của các con luôn luôn biết tất cả những điều cần biết. Chẳng có gì dấu diếm được đối với Linh Hồn. Tuy nhiên biết chưa đủ, linh hồn tìm cách kinh nghiệm.

Giả như các con tự biết mình hào phóng nhưng nếu không làm gì đó để trưng ra tính hào phóng, các con chẳng có gì hơn ngoài một ý niệm về sự hào phóng.

Các con tự biết mình tử tế nhưng nếu chưa từng tỏ ra tử tế với một ai, các con cũng chỉ có một ý niệm về sự tử tế mà thôi. Ước muốn độc nhất của linh hồn là chuyển cái ý niệm lớn nhất của nó về chính nó thành nên một kinh nghiệm lớn nhất. Cho tới khi ý niệm trở thành kinh nghiệm, tất cả chỉ là ước đoán. Ta từng ước đoán về chính Ta rất lâu rồi, lâu hơn tuổi của Ta và các con cộng lại, lâu hơn tuổi của vũ trụ nhân với vũ trụ. Ta cần biết kinh nghiệm về Ta.

Ngài làm con lạc mất rồi, kinh nghiệm về Ngài của chính Ngài?

Phải.

Để ta giải thích cho con thế này: Khởi đầu, Tất Cả Hiện Hữu hiện hữu và chẳng có gì khác nữa. Nhưng Tất Cả Hiện Hữu không thể tự biết chính nó là gì, bởi vì chỉ có Tất Cả Hiện Hữu hiện hữu mà thôi và không có gì khác nữa. Và như thế, Tất Cả Hiện Hữu...không hiện hữu. Vì khi không cái gì khác tồn tại thì Tất Cả Hiện Hữu cũng không tồn tại. Đó là cái vĩ đại có/không có mà những nhà thần học đã ám chỉ từ khởi thủy.

Bây giờ, Tất Cả Hiện Hữu biết rằng chỉ có nó là tất cả, nhưng như vậy chưa đủ, bởi lẽ nó chỉ biết về cái biểu hiện huy hoàng của chính nó bằng khái niệm chớ chưa bằng kinh nghiệm. Vì vậy nên được kinh nghiệm bản thân nó là điều nó ao ước, vì nó muốn cảm nhận được huy hoàng thế là như thế nào!

Nhưng điều đó bất khả, vì chính từ “huy hoàng” là một khái niệm tương đối. Tất Cả Hiện Hữu không thể biết huy hoàng là như thế nào trừ khi cái không huy hoàng cũng có mặt. Nếu cái Không không có mặt, thì cái Có không hiện hữu. Con có hiểu được điều đó không?

Con nghĩ là có. Xin cứ tiếp tục.

Tiếp nhé!

Tất Cả Hiện Hữu sẽ không tự biết được chính mình nếu không có cái gì khác để so sánh ngoài chính bản thân nó ra. Chỉ có một điểm so sánh tồn tại, là một điểm duy nhất ở bên trong. Điểm mà Hiện Hữu không hiện hữu, cái Là không là. Nhưng Tất Cả Hiện Hữu chọn kinh nghiệm bản thân nó Năng lượng thuần khiết, vô hình, vô thanh, vô ảnh và vì thế không được biết là tồn tại đã chọn

kinh nghiệm sự huy hoàng của bản thân nó. Và để làm thế được, nó nhận ra nó phải chọn điểm so sánh nằm bên trong. Nó lập luận hơi bị chuẩn xác rằng bất kỳ một phần nào của chính nó thì cũng phải nhỏ hơn cái toàn bộ. Và nếu như nó tự phân chia mình ra thành nhiều phần và mỗi phần nhỏ hơn cái toàn bộ này có thể quay lại nhìn cái toàn bộ của chính mình thì có thể nhìn thấy sự huy hoàng. Và như thế, Tất Cả Hiện Hữu bắt đầu phân chia bản thân ra, tạo thành cái này và cái kia. Và lần đầu tiên, cái này và cái kia tồn tại, tách biệt nhau mà vẫn cùng tồn tại đồng thời với Tất Cả Hiện Hữu. Và thế là, ba yếu tố xuất hiện: cái ở đây, cái ở đó và cái không đây hay đó – mà chỉ tồn tại khi cái đây và cái đó tồn tại. Nó chính là cái Không đang liên kết mọi thứ lại với nhau. Nó là cái Không không gian đang kết nối không gian. Nó là cái toàn bộ đang kết nối các thành phần. Con có hiểu được không? Theo được không? **Con nghĩ là mình hiểu đó. Tin hay không thì Ngài đã mô tả rõ ràng đến nỗi con nghĩ là con hiểu.** Ta tiếp tục nhé. Giờ thì cái Không mà đang kết nối mọi thứ là cái mà nhiều người gọi là Thượng Đế. Nhưng không chính xác vì nó có ý chỉ rằng Thượng Đế chỉ là cái Không mà thôi mà không phải là cái Có. Nhưng ta là cái vô hình và hữu hình – vì vậy nên mô tả Ta là cái Vô Hình Vĩ Đại – cái Không Gì Cả, cái Khoảng Không Ở Giữa, một định nghĩa cơ bản của phương Đông, thì cũng không chính xác hơn gì định nghĩa cơ bản của phương Tây rằng Ta là tất cả cái Hữu Hình. Những ai tin rằng Thượng Đế là Tất Cả Hiện Hữu và cũng là Tất Cả Không Hiện Hữu là người có cái hiểu đúng đắn. Nhờ tạo ra cái “đây” và cái “kia”, Thượng Đế có thể biết chính mình. Bằng vụ nổ tung từ bên trong, Thượng Đế tạo ra tương đối tính, món quà to lớn nhất Thượng Đế tự hiến tặng cho mình. Và như thế, mối quan hệ cũng là món quà to lớn nhất Thượng Đế tặng cho các con, điểm này chúng ta sẽ thảo luận sau.

Như vậy từ cái Không gì nhảy ra cái Tất Cả một biến cố tâm linh hoàn toàn phù hợp bất ngờ phù hợp với những khoa học gia của các con gọi là thuyết Big Bang.

Và khi tất cả những nguyên tố đều chạy về phía trước, thời gian được tạo ra, do một vật trước kia ở đây nay ở chỗ khác và khoảng thời gian đi từ đây đến kia có thể đo lường được. Như vậy những phần hữu hình của nó bắt đầu tự định nghĩa, tương quan với nhau. Những phần vô hình cũng vậy.

Thượng Đế biết rằng: Muốn cho Tình Yêu tinh khiết hiện hữu cũng cần phải có cái đối trực là Sự Hãi hiện hữu. Chính sự sáng tạo nhị nguyên này giữa tình

yêu và sợ hãi con người đã phác họa ra những chuyện thần thoại khác nhau như sự sa ngã của Adam, sự nổi loạn của Satan...

Cũng như các con đã chọn để nhân cách hóa Tinh Yêu tinh khiết là Thượng Đế, và nhân cách hóa Sợ Hãi thành ra Ác Quỷ. Nhiều người trên Trái Đất đã đặt ra những thần thoại thật tinh vi chung quanh biến cố đó với các kịch bản về thiên thần chiến đấu với ác quỷ, chiến tranh giữa thiện và ác, giữa ánh sáng và bóng tối. Khi biểu hiện vũ trụ theo một diện phân chia của chính mình, Thượng Đế đã sản xuất ra từ năng lực tinh khiết tất cả những gì hay hiện hữu: Hữu hình và vô hình. Nói cách khác, không những vũ trụ thể chất được tạo ra mà cái vũ trụ siêu hình cũng được tạo ra nữa.

Tiếp đó, Thượng Đế cho bùng nổ ra thành vô số đơn vị nhỏ hơn toàn thể gọi là tâm linh. Vài thần thoại tôn giáo ghi rằng: “Thượng Đế Cha” có nhiều con linh hồn.

Thật ra vô vàn linh hồn gồm thành toàn thể Ta. Theo nghĩa vũ trụ, là những con ta sinh ra.

Mục đích Ta tự chia thành những phần nhỏ giống Ta để Ta có thể biết chính Ta qua kinh nghiệm. Cách duy nhất cho đáng sáng tạo biết mình là đáng sáng tạo: Đó là sáng tạo. Như vậy, Ta trao cho mỗi phần trong vô số phần của Ta (cho tất cả những con linh hồn của Ta) quyền năng sáng tạo mà Ta có với tư cách toàn bộ.

Quan niệm các tôn giáo cho rằng các con đã được tạo ra theo “hình tượng và giống như Thượng Đế”. Nghĩa là cái tinh chất của chúng ta cùng giống nhau. Chúng ta gồm cùng một thứ nguyên liệu! Với cùng tính chất và khả năng gồm cả khả năng tạo ra thực tế thể chất từ không khí loãng. Mục đích của Ta khi tạo ra các con (những con linh hồn của Ta) là để Ta tự biết được Ta là Thượng Đế. Ta không có cách nào khác ngoại trừ là qua các con.

Như vậy, có thể nói rằng (và Ta đã nói nhiều lần) mục đích của Ta đối với các con là các con phải biết các con là Ta. Nghe sơ qua có vẻ đơn giản nhưng lại trở thành phức tạp, vì chỉ có một cách duy nhất để các con tự biết mình là Ta, trước hết các con phải tự biết mình không phải là Ta.

Bây giờ, hãy cố gắng theo điều này. Hãy tranh thủ để hiểu cho kịp vì nó trở nên rất tinh tế. Đã sẵn sàng chưa con trai?

Con sẵn sàng.

Tốt! Hãy nhớ, chính con đã yêu cầu Ta giải thích, câu hỏi này thật ra các con đã hỏi rất nhiều lần trong hằng nhiều năm.

Phải. Con biết con đã hỏi điều gì.

Được, các con sẽ được trả lời. Để đơn giản hóa, Ta sẽ dùng những đũa con của Thượng Đế theo mô hình thần thoại làm căn bản cho cuộc thảo luận vì đó là mô hình quen thuộc với các con. Bây giờ trở lại vấn đề tiến trình tự biết mình phải hoạt động ra sao? Ta đã từng nói cho tất cả những đũa con tinh thần của Ta biết chúng là những phần của Ta nhưng các con thấy đấy, chưa đủ cho linh hồn biết nó là Thượng Đế, một phần hay là con của Thượng Đế. Như Ta đã giải thích biết một điều và kinh nghiệm điều đó là hai chuyện khác nhau. Linh hồn mong ước tự biết nó qua kinh nghiệm. Cái biết bằng quan niệm chưa đủ cho các con.

Do đó ta vẽ ra một kế hoạch. Đó là ý niệm kỳ lạ nhất trong vũ trụ, và một cuộc hợp tác vì tất cả các con đều nằm trong kế hoạch của Ta. Theo kế hoạch, các con với tư cách linh hồn sẽ đi vào vũ trụ vật chất vừa được tạo ra, vì vật chất tính là con đường độc nhất để có thể biết qua kinh nghiệm. Đó là lý do Ta tạo ra vũ trụ thể chất từ lúc bắt đầu. Và hệ thống tương đối chi phối vũ trụ đó và tất cả các tạo vật. Một khi đã ở cái vũ trụ thể chất, các con những đũa con linh hồn của Ta có thể kinh nghiệm những điều các con đã biết về mình.

Nhưng trước tiên, các con phải biết cái đối nghịch. Nghĩa là các con không biết mình là cao đến khi các con nhận thức được thấp. Các con không thể kinh nghiệm mập nếu không biết mảnh mai (gầy). Tức là các con chưa kinh nghiệm được các con là gì cho đến lúc các con gặp cái không phải là gì. Đó là mục đích của tương đối tính và tất cả đời sống vật chất. Chính nhờ các con không là gì mới định nghĩa được các con là gì. Nghĩa là các con phải “không là” để có thể “là”. Có theo kịp không?

Con nghĩ vậy...

Hãy ở lại đó. Tất nhiên, không có cách nào để các con không phải là người con là và không phải là cái con là, các con chỉ đơn giản là như thế (những linh hồn thanh tịnh sáng tạo), con đã luôn luôn và sẽ luôn luôn là như thế. Rồi các con làm chuyện tiếp theo. Con tự gây cho mình quên đi các con thật sự là ai. Khi nhập vào vũ trụ thể chất, các con bỏ quên cái ký ức về các con. Điều này khiến cho các con có thể chọn lựa để trở thành người con là, chứ không phải “tĩnh dậy ở vạch đích”. Khi chọn lựa như thế, chứ không phải là được bảo cho con là ai, con được hoàn toàn quyết định để chọn kinh nghiệm phần là Thượng Đế mà con là. Nhưng con làm sao có thể chọn phần là Thượng Đế khi con không thể là gì khác. Con không thể không là con cái của Ta dù con có cố gắng

đến mấy. Nhưng con có thể quên đi rằng con là như thế. Tuy quên đi như thế nhưng các con đã luôn luôn là, và sẽ mãi mãi là một phần thánh linh của cái thân thể thánh linh, một chi của toàn thân.

Điều này chứng tỏ hành động trở về cái toàn bộ, trở về Thượng Đế lại gọi là hồi tưởng, nhớ lại. Quả thật, các con đã chọn lựa để hồi tưởng Các con Thật Sự là ai, hoặc cùng kết hợp với các phần khác của các con để kinh nghiệm cái toàn thể của các con tức cái toàn thể của Ta. Công việc của các con trên địa cầu không phải để học (bởi vì các con đã biết rồi) mà để hồi tưởng Các Con Là Ai. Và hồi tưởng cho tất cả ai khác (có nghĩa nhắc nhở lại) để họ cũng hồi tưởng được. Tất cả những vị Thầy tâm linh tuyệt vời đã chỉ làm điều đó. Đó là mục đích duy nhất của các con cũng như của linh hồn các con.

Trời đất ạ! chuyện này thật quá đơn giản và quá...đôi xứng.

Con muốn nói: Tất cả đều ăn khớp! Đột nhiên, tất cả ăn khớp! Bây giờ con nhìn được bức họa mà con chưa từng bao giờ ráp lại được.

Tốt. Đó là mục đích của cuộc đối thoại này. Các con đã hỏi để Ta trả lời. Ta hứa là sẽ trả lời các con. Các con sẽ dùng cuộc đối thoại này làm một cuốn sách và các con sẽ chuyển lời của Ta đến cho nhiều người khác. Đó là nhiệm vụ của các con. Ta biết, các con có nhiều câu hỏi, thắc mắc về đời sống và rất nhiều lãnh vực. Đừng có lo, nếu có điều gì chưa hiểu thấu đáo Ta sẽ làm sáng tỏ ngay cho các con.

Có nhiều điều con muốn hỏi về những vấn đề lớn và rất hiển nhiên như: Tại sao thế giới lại ở trong tình trạng hiện nay?

Câu hỏi này được đặt ra rất nhiều lần, từ khởi thủy cho đến bây giờ.

Các con đã muốn biết: tại sao thế giới lại như vậy?

Nói cách khác: Nếu Thượng Đế hoàn toàn thương yêu tại sao tạo ra những bệnh dịch và đói khát, chiến tranh và bệnh hoạn, động đất và bão tố gây nhiều thiên tai trên toàn thế giới?

Câu trả lời nằm ở chỗ bí mật thâm sâu nhất vũ trụ và có ý nghĩa cao nhất trong đời sống. Ta biểu lộ lòng tốt của Ta không chỉ bằng cách tạo ra toàn những gì hoàn hảo chung quanh các con. Ta không chứng minh tình yêu của Ta bằng cách cấm các con chứng minh tình yêu của các con.

Như Ta đã giải thích, các con không thể chứng minh được tình yêu cho tới khi nào các con có thể chứng minh được sự không yêu. Một vật không thể hiện hữu nếu không có cái đối nghịch của nó ngoại trừ ở thế giới tuyệt đối. Và phạm vi tuyệt đối không đủ cho các con hay cho Ta. Ta hiện hữu ở đó trong cái vĩnh

cửu và cũng từ đó, các con sinh ra. Trong tuyệt đối không có kinh nghiệm, chỉ có sự giác (biết).

Giác là một trạng thái thiêng liêng, còn cái vui thích nhất là sự hiện hữu. Hiện hữu chỉ có thể hoàn thành sau khi đã kinh nghiệm. Quá trình tiến hóa diễn ra như thế này: Giác, Kinh Nghiệm, Hiện Hữu. Đó là Ba Ngôi Linh Thiêng của Thượng Đế. Thượng Đế Cha là Giác. Cha của mọi hiểu biết, Người sinh ra mọi kinh nghiệm vì các con không thể kinh nghiệm điều các con không biết.

Thượng Đế Con là Kinh Nghiệm sự hiện thân, sự hành động tất cả những gì Thượng Đế Cha biết về Mình vì không thể nào hiện hữu cái chưa được Kinh Nghiệm.

Thượng Đế Tinh Thần là Hiện Hữu – hóa thân của tất cả những gì Con đã kinh nghiệm về mình.

Cái Hiện Hữu tính đơn giản và tuyệt mỹ chỉ có thể có được qua ký ức về giác và kinh nghiệm. Cái hiện hữu đơn giản này là niềm vui. Đó là trạng thái của Thượng Đế sau khi đã biết và kinh nghiệm về chính mình. Đây là điều Thượng Đế đã mong ước từ khởi thủy.

Ba ngôi trong một của Thượng Đế có thể hiểu thêm như: Cha và Con hoặc Cái Gây Ra – Cái Được Gây Ra – Cái Hiện Hữu.

Thế giới như hiện tại với những thiên tai như động đất, bão tố, lụt lội v.v... chỉ là những nguyên tố chuyển động từ cực này qua cực kia. Toàn bộ chu kỳ sinh tử là một phần của cái chuyển động này. Đó là những nhịp điệu của đời sống ảnh hưởng đến tất cả mọi vật đang hiện hữu.

Thông thường đau ốm, bệnh hoạn là do các con tự gây cho mình. Những thất bại của từng cá nhân thường do sự lựa chọn sai lầm. Tai họa trên thế giới do những ý thức của toàn thế giới.

Câu hỏi của các con ngụ ý rằng: Những biến cố và thiên tai đó do ý muốn và mong ước của Ta. Nhưng không phải Ta muốn những cái đó hiện hữu. Ta chỉ quan sát các con làm như vậy. Ta không thể làm gì để ngăn cản chúng đừng xảy ra vì làm thế là ngăn cản ý muốn của các con. Như vậy, sẽ tước đoạt quyền của các con, cái kinh nghiệm của Ta và các con cùng lựa chọn. Như thế, đừng buộc tội tất cả những gì gọi là xấu trên thế giới này, hãy tự hỏi mình làm sao để có thể thay đổi nó.

Nhưng hãy điều tra ở bên trong nội tâm chớ không phải ở bên ngoài.

Hãy hỏi: Phần nào cái Tự Thân của con muốn kinh nghiệm trước tai họa này? Con cần chọn lựa hành động nào thích ứng với những biến cố đó. Đây là những dịp cho các con quyết định và trở thành: Các Con Là Ai?

Mỗi linh hồn là một vị Thầy dù không nhớ lại nguồn gốc nhưng mỗi linh hồn tạo ra tình trạng và hoàn cảnh cho mục đích cao cả nhất để có thể hồi tưởng nhanh nhất trong thời gian hiện tại. Như thế, đừng bao giờ phê phán con đường người khác đi.

Đừng ganh tỵ sự thành công, cũng đừng thương hại sự thất bại vì các con đâu có biết thế nào là thành công hay thất bại đối với tính toán của một linh hồn.

Suy nghĩ kỹ càng khi coi một việc là tai họa hay vui vẻ vì nếu một cái chết có thể cứu sống hàng ngàn người có phải là một tai họa không? Nói như thế để các con tránh để tâm và phê phán chuyện của người khác.

Nên nhớ: Mỗi hoàn cảnh là một món quà và mỗi kinh nghiệm có ẩn dấu một kho tàng.

Để Ta cắt nghĩa thêm: Ngày xưa có một linh hồn tự biết mình là ánh sáng. Đó là “linh mới” nên ham kinh nghiệm lắm.

Linh hồn nói: Con là ánh sáng, con là ánh sáng nhưng tất cả cái con đã biết và đã được nghe về ánh sáng không thể thay thế được kinh nghiệm. Trong khoảng không gian linh hồn này xuất hiện không có gì ngoài ánh sáng. Tất cả linh hồn lớn, nhỏ đều chói lọi trước ánh sáng huy hoàng của Ta. Do đó, linh hồn nhỏ bé kia chỉ là ngọn nến trước ánh sáng mặt trời. Như vậy, ngoài ánh sáng lớn nhất (mà nó là một phần), linh hồn không thể thấy chính nó, cũng chẳng thể kinh nghiệm nó thực sự là ai, thực sự là gì?

Ao ước rất lớn của linh hồn là được biết về chính mình. Một hôm Ta nói với nó: Này con! Linh hồn bé nhỏ kia ơi con có biết phải làm gì để thỏa mãn ước mong của con không?

Ồ! Con phải làm gì thưa Thượng Đế? Con sẽ làm bất cứ việc gì để tự biết chính mình.

Con phải tách ra khỏi chúng ta và rồi con phải kêu gọi bóng tối đến với con.

Bóng tối là gì hỡi Thượng Đế.? Là cái không phải con. Linh hồn kia hiểu và tự mình tách ra khỏi cái toàn thể qua một thế giới khác. Nơi này linh hồn có quyền kêu gọi tới tất cả mọi thứ bóng tối để kinh nghiệm và rồi nó kinh nghiệm. Tuy nhiên, trong cái bóng tối dày đặc, linh hồn kêu lên: Cha, Cha ơi! Sao Cha lại bỏ rơi con! Giống hệt như khi các con kêu cầu Ta trong những lúc tối tăm

nhất của cuộc đời. Nhưng Ta có bao giờ bỏ rơi các con đâu chứ! Ta vẫn luôn luôn đứng cạnh các con, sẵn sàng nhắc nhở cho các con biết Các Con Là Ai! Sẵn sàng, luôn luôn kêu gọi các con trở về nhà.

Bởi vậy hãy là đuốc sáng trong bóng tối và đừng bao giờ nguyên rửa bóng tối. Nên nhớ điều các con làm vào thời gian thử thách lớn nhất có thể là cái thành công lớn nhất của các con. Vì kinh nghiệm của các con tạo ra là một mệnh đề của Các Con Là Ai và các con muốn là ai.

Câu chuyện trên để các con hiểu rõ hơn tại sao thế giới hiện nay lại như vậy, và làm cách nào để có thể thay đổi mọi thứ chỉ trong chốc lát khi mà tất cả mọi người đều nhớ lại cái Chân Lý tuyệt diệu về Sự Thật cao cả nhất của họ.

Có người cho rằng Đời là một trường học và tất cả những điều các con quan sát và kinh nghiệm trong đời của các con là để cho các con học. Ta đã nói về điểm này rồi và Ta nhắc lại lần nữa: Các con tới đời sống này chẳng phải học gì cả các con chỉ cần chứng minh những điều các con đã biết rồi. Trong công cuộc chứng minh này, các con sẽ thực hiện chức năng và tự tạo một bản thân mới qua kinh nghiệm. Như vậy các con chứng minh đời sống và tạo cho nó một mục đích và làm cho nó linh thiêng.

Có phải Ngài nói rằng tất cả những thứ xấu xa xảy ra cho chúng con do chúng con tự lựa chọn? Có phải Ngài cho rằng những thiên tai, tai họa xảy ra trên thế giới này do chúng con tự tạo ra để có thể kinh nghiệm những cái đối nghịch về chúng con thực sự là ai? Nếu thế, sao chẳng có cách nào ít đau đớn hơn để tạo ra những cơ hội cho chúng con kinh nghiệm bản thân?

Các con đã đặt ra nhiều câu hỏi rất xác đáng.

Chúng ta hãy duyệt từng câu một:

Không! Không phải tất cả mọi thứ các con gọi là xấu xảy ra đều do các con tự chọn, tất cả đều tự các con tạo ra. Nên nhớ, lúc nào các con cũng ở trong tiến trình sáng tạo trong mỗi lúc, mỗi phút, mỗi ngày. Các con sáng tạo thế nào, chúng ta sẽ bàn sau.

Bây giờ, hãy tin lời Ta: Các con là một bộ máy sáng tạo. Những biến cố, sự việc xảy ra đều được tạo ra từ ý thức. Chỉ ý thức cá nhân cũng được sáng tạo. Các con thử tưởng tượng coi loại năng lực được sáng tạo phát ra khi có hai hay nhiều người họp lại nhân danh Ta? Giả như tất cả các con họp lại cùng một ý thức thì sức mạnh đó tạo ra những biến cố có tầm quan trọng trên toàn thế giới. Nói rằng chính các con đang chọn những hậu quả đó cũng không hẳn

chính xác. Đúng ra không còn lựa chọn chúng nữa cũng như Ta vậy. Chúng ta quan sát chúng. Và quyết định Các Con Là Ai? trong liên hệ với chúng.

Nếu còn ý niệm rằng: Có một ai đó hay gì đó đang làm điều gì cho các con thì các con đang tự trút quyền năng tác động lên nó. Chỉ khi nào các con nói con đã làm việc đó các con mới có quyền năng để thay đổi nó. Thay đổi cái Ta đã làm dễ hơn nhiều so với việc thay đổi cái các con đã làm.

Bước đầu tiên để thay đổi bất cứ gì là cần biết và chấp nhận sự lựa chọn như hiện nay. Rồi tìm cách thay đổi không phải vì cái đó sai mà vì nó không còn là một mệnh đề chính xác về Con Là Ai nữa.

Chỉ có một lý do độc nhất để làm bất kỳ một chuyện gì, đó là: Một mệnh đề cho vũ trụ về Các Con Là Ai. Cuộc đời sử dụng theo lối đó trở thành Tự sáng tạo. Các con dùng đời sống để sáng tạo Các Con Là Ai và muốn trở thành ai. Chỉ có một lý do độc nhất để xóa đi bất kỳ điều gì là: nó không còn là mệnh đề của các con rằng con muốn trở thành ai.

Nó không còn phản ảnh các con nữa (có nghĩa nó không còn tái hiện nữa). Nếu các con ước mong được tái hiện chính xác, các con phải hành động để thay đổi bất cứ gì trong đời sống, nếu các con nghĩ rằng nó không còn thích hợp với hình ảnh của các con. Hãy phóng những tư tưởng đó vào vũ trụ. Theo nghĩa rộng, tất cả điều xấu xảy ra đều do các con chọn lựa. Lỗi lầm không phải đã chọn lựa chúng nên gọi chúng là xấu. Vì nếu gọi chúng là xấu, các con đã tự gọi mình là xấu do đã tạo ra chúng.

Cách nhìn này khiến các con đã không chấp nhận được nên thà dùng điều xấu cho mình còn hơn dùng sự sáng tạo của chính các con. Chính điều suy nghĩ sai lầm trong tâm linh này đã đưa các con chấp nhận một thế giới như hiện nay. Nếu nội tâm các con có trách nhiệm về thế giới, thế giới sẽ khác xa như bây giờ. Điều này chắc chắn thành sự thật nếu mọi người cảm thấy có trách nhiệm về thế giới.

Những thiên tai xảy ra trong thế giới như: động đất, bão tố, lụt lội, núi lửa v.v... không hẳn chỉ có các con tạo ra. Điều các con tạo ra chính là mức độ những biến cố đó tác động trên đời sống của các con. Những biến cố xảy ra trong vũ trụ được tạo ra do sự phối hợp những ý thức của con người.

Tất cả thế giới cùng sáng tạo đã sản xuất ra kinh nghiệm đó. Điều quan trọng các con cần làm dùng tư tưởng tạo ra một thế giới hoàn hảo. Trong đó, Các Con Là Ai? Liên hệ với thế giới như thế nào? Như vậy, các con có nhiệm vụ

sáng tạo trong đời sống và thời gian hiện hữu để tạo kinh nghiệm. Đó là mục đích tiến hóa của linh hồn.

Các con hỏi rằng: Có cách nào ít đau đớn hơn để trải qua tiến trình?

Có, nhưng không có gì thay đổi nơi kinh nghiệm bên ngoài. Cách làm giảm đau đớn trước những biến cố đau khổ đó là: Thay đổi cách chứng kiến chúng. Các con không thể thay đổi biến cố bên ngoài vì nó đã được đa số các con sáng tạo. Khả năng và ý thức cá nhân các con chưa đủ trưởng thành để thay đổi cái đã được tạo nên bởi cộng đồng. Vì thế, các con phải thay đổi biến cố bên trong. Đó là con đường tiến tới sự chủ động trong đời sống. Không có gì đau khổ bên trong. Đau khổ là kết quả của những tư tưởng sai lầm.

Một vị Thầy có thể chữa lành hay làm biến mất đau khổ. Đau khổ là một phê phán do các con đã có về một vật. Bỏ phê phán đi đau khổ sẽ biến mất. Phê phán thường hay dựa vào một kinh nghiệm đã có trước. Ý kiến các con về một sự kiện bắt nguồn từ ý kiến trước. Cứ đi ngược lại tiếp tục các con sẽ gặp Tư Tưởng Đầu Tiên. Tất cả tư tưởng đều có tính cách sáng tạo và mạnh nhất là Tư Tưởng Gốc.

Các con cũng nghe nói: Tội Lỗi Gốc (original sin). Tội lỗi gốc khi tư tưởng đầu tiên của các con sai lầm. Sai lầm này cứ cộng thêm nhiều lần khi các con có tư tưởng thứ hai hoặc thứ ba về một vật. Công việc chính của tinh thần là truyền cho các con những hiểu biết mới để xóa đi những sai lầm đã phạm.

Có phải Ngài muốn nói con không nên cảm thấy buồn khổ về những trẻ em chết đói tại Châu Phi, nạn bạo hành và bắt công tại Mỹ, về trận động đất chết hàng trăm người ở Brazil?

Không có “nên” hoặc “không nên” nơi thế giới của Thượng Đế. Cứ làm điều các con muốn làm. Hãy làm những gì phản ánh tâm tư các con. Nếu muốn cảm thấy buồn khổ, cứ buồn khổ.

Nhưng đừng phê phán và cũng đừng nên buộc tội bởi lẽ các con không biết tại sao sự việc lại xảy ra và cũng không biết mục đích là gì.

Nên nhớ điều này: Điều mà các con buộc tội, phê phán coi chừng một ngày nào đó các con sẽ trở thành nó.

Tốt hơn, hãy tìm cách thay đổi những điều đó, hãy giúp đỡ những người khác để trở thành con cái của Thượng Đế với ý nghĩ Các Con Là Ai? Hãy ban ơn lành cho tất cả bởi lẽ tất cả đều là tạo vật của Thượng Đế.

Chúng ta có thể ngừng ở đây một chút để cho con lấy lại hơi thở không? Có phải con đã nghe rõ ràng Ngài nói: Không có “nên” và “không nên” nơi của Thượng Đế.

Đúng vậy.

Có thể nào như thế được? Nếu không có ở nơi của Ngài thì chúng phải ở đâu?

Thật thế! Ở đâu? Con xin nhắc lại câu hỏi: Những “nên” và “không nên” xuất hiện ở đâu?

Nếu không phải ở nơi của Ngài.

Nơi tưởng tượng của các con.

Nhưng nhiều người đã dạy con tất cả về những điều tốt, điều xấu, những điều nên làm, không nên làm, đã bảo rằng những phép tắc đó là do Ngài, Thượng Đế đã đặt ra.

Vậy những kẻ dạy cho các con đã sai lầm. Ta chưa từng bao giờ đặt ra “đúng” hay “sai”, “nên” hay “không nên”. Làm như thế sẽ tước đoạt đi quyền tự do hoàn toàn của các con. Đây là món quà lớn nhất mà Thượng Đế đã ban cho các con để các con hành động như các con thích và kinh nghiệm những hậu quả của những hành động đó. Đây là dịp để tái tạo các con mới theo hình ảnh các con thực sự là ai? Nếu nói rằng một tư tưởng, một lời nói, một hành động là “sai” cũng giống như bảo các con đừng làm điều đó. Giống như cấm các con làm điều đó.

Nếu cấm các con sẽ giới hạn các con, như vậy sẽ phủ nhận cái thực tế của các con thực sự là ai, cũng như phủ nhận những cơ hội cho các con sáng tạo và kinh nghiệm Chân Lý đó. Có người cho rằng Ta đã ban cho các con Tự Do Ý Chí, nhưng nếu các con không tuân theo Ta, Ta sẽ tống các con vào địa ngục. Có lẽ các con muốn trêu đùa Thượng Đế.

Tốt! Xin đi vào địa hạt con muốn thảo luận: Thiên Đàng và Địa Ngục. Theo con hiểu không có gì gọi là Địa Ngục.

Có địa ngục nhưng không phải như các con tưởng. Các con không kinh nghiệm nó vì những lý do đã nêu ra rồi.

Địa Ngục là gì? Đó là kinh nghiệm hậu quả xấu nhất của những chọn lựa, những quyết định và những sáng tạo của các con. Đó là kết quả tự nhiên của bất kỳ tư tưởng nào chối bỏ Ta, hoặc nói là không có liên hệ giữa các con với Ta. Đó là đau khổ các con tự gánh chịu do tư tưởng sai lầm. Thật ra từ “tư tưởng sai lầm” cũng không đúng vì không có gì sai lầm cả.

Địa ngục đối nghịch với vui sướng. Bởi do không hoàn thành ý nguyện. Nhưng địa ngục không hiện hữu như là một địa điểm do các con đã tưởng tượng ra, nơi mà các con bị thiêu cháy trong một ngọn lửa bất tận hoặc các con sống trong một trạng thái dầy vò vô tận Ta làm như vậy với mục đích gì cơ chứ? Ta không cần trừng phạt hay đặt các con vào nơi đau khổ vô tận. Nếu cho rằng cần phải có công lý thì chỉ cần dứt bỏ sự kết nối với Ta nơi thiên đàng cũng chưa đủ công lý sao? Đâu có cần sự trừng phạt đau khổ vô tận.

Ta nói cho các con rõ: Sau khi chết, không có thứ kinh nghiệm nào như vậy cả, các con thường suy diễn không đúng dựa vào nỗi sợ hãi.

Tuy nhiên, có một kinh nghiệm cho linh hồn: Buồn, bất toàn, bị ít hơn cái toàn thể. Bị chia cách với cái vui lớn nhất của Thượng Đế. Sự chia cách này xem như là địa ngục đối với linh hồn các con. Nhưng Ta nói cho các con biết: Ta không tống các con vào đó, Ta cũng không gây ra kinh nghiệm đó cho các con. Các con, chính các con tạo ra kinh nghiệm đó, bất cứ khi nào các con chối bỏ bản thân, bác bỏ Các Con Thực Sự Là Ai Và Là Gì. Nhưng ngay kinh nghiệm này cũng không vô tận. Nó không thể như thế vì hoạch định của Ta không để các con phải chia cách Ta mãi mãi.

Quả thế, điều như vậy là một bất khả vì muốn cho biến cố đó xảy ra không những các con phải phủ nhận Các Con Là Ai, mà Ta cũng phải làm như vậy. Nhưng Ta không làm như vậy, chỉ cần một người trong các con nắm giữ Chân Lý về các con, Chân Lý này tối hậu sẽ thắng.

Nhưng nếu không có địa ngục, có nghĩa con có thể làm bất kỳ điều gì con muốn mà không sợ bị trừng phạt?

Có nghĩa là các con cần có sợ hãi để giảm bớt hành động không tốt, cần phải có đe dọa để hành động tốt.

Thật ra ai đã đặt ra những qui luật và phép tắc này?

Chính các con đã đặt ra phép tắc, qui luật này. Và các con quyết định các con đã làm tốt ra sao! Bởi vì chính các con quyết định Các Con Thực Sự Là Ai Và Là Gì. Các con là Kẻ Độc Nhất có thể định lượng các con làm tốt đến mức nào.

Không ai khác sẽ phê phán các con vì Thượng Đế không thể phê phán sáng tạo của chính mình và nói đó là xấu.

Nếu Ta muốn các con hiện hữu và làm mọi chuyện một cách hoàn hảo, Ta sẽ để các con trong môi trường hoàn hảo ngay từ lúc đầu.

Toàn bộ điểm then chốt của tiến trình là: Để cho các con khám phá ra bản thân, sáng tạo ra bản thân các con như các con thực sự là vậy. Đó là linh hồn các con mong ước như vậy. Và các con không thể là thế nếu không có gì cho các con chọn lựa để là gì khác. Vậy Ta có nên trừng phạt các con vì các con đã chọn cái mà Ta đã đặt trước mặt các con? Nếu Ta không muốn cho các con lựa chọn lần thứ hai, sao Ta lại tạo ra một gì khác đối với cái trước. Đó là câu hỏi các con phải tự đặt cho mình trước khi các con buộc tội Thượng Đế. Câu trả lời là “yes”, các con có thể làm bất cứ gì các con muốn mà không sợ bị trừng phạt. Tuy nhiên, có lẽ sẽ tốt hơn cho các con nhận thức được hậu quả.

Hậu quả là kết quả, kết quả tự nhiên. Đó không phải là phần thưởng hay trừng phạt. Kết quả chỉ là kết quả. Chúng là cái gì kết thành do tự nhiên thực hành những luật thiên nhiên. Chúng là cái xảy ra bây giờ có thể dự đoán được như là hậu quả của cái đã xảy ra trước đó. Tất cả đời sống thể chất sinh hoạt theo những định luật thiên nhiên. Một khi đã nhớ lại được những qui luật này và đem ra thực hành các con đã làm chủ được đời sống trên Trái Đất. Những điều các con nghĩ rằng bị trừng phạt, sự ác hay vận rủi đều do định luật thiên nhiên chi phối hết.

Ngài muốn nói rằng: Nếu con biết rõ những qui luật đó và tuân theo con sẽ chẳng bao giờ gặp rắc rối nữa.

Các con sẽ chẳng bao giờ chính mình kinh nghiệm bản thân bị lâm vào những tình cảnh bói rối nữa. Các con sẽ không còn mọi lo lắng, mọi nghi ngờ, mọi sợ hãi... và sẽ sống hạnh phúc như Adam và Eva xưa kia. Không phải không thể chất như những linh hồn trong thế giới tuyệt đối nhưng là các linh hồn trong thân thể ở giới tương đối. Như thế, các con sẽ có tất cả tự do, tất cả vui thú, tất cả an bình và tất cả trí tuệ, hiểu biết và quyền năng của một linh hồn. Các con sẽ là một hiện hữu hoàn hảo. Đó là mục đích của linh hồn các con. Mục tiêu linh hồn là hiện thân trong thân thể để cảm nhận những gì thực sự hiện hữu. Đó là kế hoạch và ý tưởng của Ta. Có nghĩa Ta phải thành tựu nó nơi các con.

Như vậy, khái niệm đó được chuyển thành kinh nghiệm để Ta có thể biết được Bản Thân Ta bằng kinh nghiệm. Những luật của vũ trụ đều do Ta đặt ra. Nó rất hoàn hảo cho vạn vật. Các con thấy bông tuyết thật hoàn hảo không?

Mô hình, tính chất phức tạp và độc đáo của nó thật tuyệt vời. Đó là điều bí mật. Các con thường ngẩn ngơ trước cái đẹp vĩ đại, kỳ diệu của thiên nhiên. Tất cả sự cân đối của vũ trụ, từ vật to nhất đến hạt nhỏ nhất các con đã nhìn

thấy được, cũng còn những điều các con chưa biết vì tính chất phức tạp, liên hệ kỳ lạ trong vũ trụ.

Ông Shakespeare của các con đã nói một cách tuyệt diệu: “Hỡi Horatio, những điều trên Trời và dưới Đất còn nhiều hơn những điều người mơ tưởng trong triết lý của người.”

Vậy làm sao con có thể biết được những luật đó? Làm sao cho con học được chúng? Không phải học mà là nhớ lại.

Làm sao để con có thể nhớ lại?

Bắt đầu hãy trở nên bất động! Hãy để bên ngoài trở nên yên lặng để cho thế giới bên trong có thể đem lại ánh sáng cho các con.

Chính cái nội quán này là điều các con cần tìm. Nhưng các con không thể thấy được nó nếu các con đang trầm mình trong thế giới bên ngoài. Vậy hãy tìm vào bên trong càng sâu càng tốt. Và khi con không đang đi vào bên trong, thì hãy đối diện với thế giới bằng hiểu biết bên trong.

Hãy nhớ Chân Lý này: **Nếu các con không đi vào nội tâm, các con sẽ cứ đi mà không có gì cả.** (If you do not go within, you go without)

Hãy đặt lại lời này ở ngôi thứ nhất và lặp lại, hãy để nó xuất phát từ cá nhân con:

Nếu tôi không đi vào nội tâm, tôi sẽ đi mà không có gì cả.

Suốt cuộc đời, các con cứ đi mà cứ trắng tay. Thật ra các con không cần và không bao giờ cần phải đi như thế. Bởi lẽ không gì các con không thể tự thực hiện được, không gì các con không thể làm được và không gì các con không thể có được. Đây có vẻ như lời hứa cuội của một cái bánh vẽ. Các con muốn Thượng Đế hứa gì khác nữa?

Liệu các con có tin Ta nếu Ta hứa ít hơn? Thật lạ lùng, qua hàng ngàn năm con người đã không tin vào những lời hứa của Thượng Đế. Có thể những lời hứa quá đẹp để con người có thể tin được. Vì lời hứa của Thượng Đế đến từ Tình Yêu cao nhất. Mà các con lại không hiểu được thứ Tình Yêu đó. Từ đó, các con chọn một lời hứa kém hơn một tình yêu thương kém hơn.

Lời hứa cao nhất của Thượng Đế dựa trên tình thương yêu vô bờ bến nhưng các con không thể nào hiểu được lời hứa hoàn hảo như thế. Thành ra, các con không thể tin ngay cả bản thân các con. Không tin tất cả những điều này có nghĩa không tin Thượng Đế. Bởi lẽ nếu tin vào Thượng Đế sẽ đưa tới tin nơi món quà vĩ đại nhất của Thượng Đế: Tình yêu vô điều kiện và lời hứa lớn nhất của Thượng Đế: Khả năng vô hạn.

Con có thể ngắt lời Ngài ở đây không? Con ghét phải ngắt lời Thượng Đế khi Ngài đang cao hứng...nhưng con đã được nghe cái khả năng vô hạn này trước rồi, nó chẳng ăn khớp chút nào với kinh nghiệm con người. Thôi, tạm quên đi những khó khăn con người bình thường gặp phải, còn những thử thách những người bẩm sinh đã bị giới hạn về thần trí và thể chất thì sao? Khả năng của họ có vô hạn không? Các con đã viết như vậy ngay trong chính Thánh Kinh của các con.

Hãy cho con một ví dụ.

Hãy đọc lại các con đã viết ra sao nơi Genesis (Sáng Thế kỷ), chương 11, câu 6 trong Thánh Kinh các con đã viết: “Hãy coi tất cả mọi người là một, cùng có một ngôn ngữ.

Con người không bị hạn chế trong những việc tưởng tượng sẽ làm Đúng, nhưng liệu các con có thể tin điều đó không? Chưa có câu trả lời đối với những người yếu đuối, tàn tật, bán thân bất toại, những người bị giới hạn? Các con tưởng rằng họ bị giới hạn chứ không phải tự do lựa chọn à? Các con tưởng rằng linh hồn gặp những thử thách của cuộc đời do ngẫu nhiên sao? Có phải do các con tưởng tượng ra không?

Ngài nói rằng một linh hồn chọn trước kiếp sống mà nó sẽ kinh nghiệm sao?

Không, nếu như vậy sẽ làm hư mục đích của sự thử thách.

Mục đích là tạo ra kinh nghiệm đối với bản thân vào thời gian vinh quang nhất trong hiện tại. Do đó, các con không chọn trước kiếp sống mà các con sẽ kinh nghiệm. Tuy nhiên, các con có thể lựa những người, hoàn cảnh, thử thách, chương ngại, cơ hội và những chọn lựa để tạo ra kinh nghiệm của các con.

Khả năng của các con là vô biên trong tất cả những điều các con chọn để làm. Đừng nghĩ rằng một linh hồn hiện thân vào một thân thể là bị giới hạn, chưa đạt tới hoàn hảo bởi vì các con không biết linh hồn đang muốn làm gì. Các con không biết chương trình của linh hồn, các con mù mờ về dự tính của nó.

Bởi thế, hãy chúc lành cho mọi người trong mọi điều kiện và hãy tạ ơn. Làm vậy các con xác nhận sự sáng tạo hoàn hảo của Thượng Đế, và đặt niềm tin vào đó. Thật ra không có gì xảy ra do may rủi hay trùng hợp trong giới của Thượng Đế. Nếu một bông tuyết có thể tuyệt mỹ trong mô hình của nó, nhiều điều bất ngờ, kỳ diệu cũng xảy đến trong cuộc đời.

Nhưng Jesus đã chữa lành cho những người bệnh.

Tại sao Jesus phải chữa cho họ nếu điều kiện của họ hoàn hảo đến như vậy? Jesus không chữa cho người ta lành bệnh do vì ông thấy những điều kiện của họ là bất hảo.

Jesus đã chữa cho những người đó được lành bệnh bởi Ngài thấy rằng những linh hồn đó yêu cầu được chữa lành như một phần tiến trình của họ. Jesus thấy sự toàn hảo của tiến trình. Ngài nhận rõ và hiểu ý định của linh hồn. Nếu Jesus cảm thấy tất cả các bệnh, tâm thần hay thể chất là biểu hiện của bất hảo, thì Ngài sẽ chẳng chữa lành cho mọi người trên hành tinh này cùng một lần sao? Các con nghi ngờ rằng Jesus không làm được như vậy sao?

Không. Con tin Jesus làm được.

Tốt. Tại sao Jesus lại không làm? Tại sao Jesus lại chọn lựa để một số người chịu đau khổ và để một số người được chữa lành?

Nhân về vấn đề này, tại sao Thượng Đế lại để cho có đau khổ trong cuộc đời?

Có sự toàn hảo trong tiến trình. Tất cả đời sống đều phát xuất từ sự chọn lựa. Ta không thể can thiệp, chất vấn hay buộc tội sự chọn lựa của các con. Thích hợp nhất là quan sát và làm bất cứ gì có thể làm được để tiếp tay với linh hồn trong sự quyết định và tìm kiếm một chọn lựa cao hơn. Hãy chú tâm vào sự chọn lựa của người khác nhưng đừng phê phán. Hãy biết rằng sự chọn lựa của họ là toàn hảo trong lúc này, tuy nhiên hãy sẵn sàng để giúp họ tìm một chọn lựa mới, chọn lựa cao hơn. Hãy hiệp thông với những mục tiêu của linh hồn. Đó là điều Jesus đã làm với những người Ngài đã chữa bệnh. Jesus đã chữa lành tất cả những ai tới với Ngài hoặc nhờ những người khác cầu khẩn dùm. Jesus không chữa bệnh bừa bãi vì làm vậy sẽ vi phạm vào luật thiêng liêng của vũ trụ. Hãy để mỗi linh hồn đi đường của nó.

Như vậy không lẽ chúng con không được giúp ai cả nếu không có yêu cầu?

Chắc chắn là không.

Như vậy chúng con sẽ không thể giúp những kẻ chết đói tại Ấn Độ, hoặc giúp những người bị hành hạ tại Châu Phi hoặc những người nghèo bị chà đạp mọi nơi. Tất cả những cố gắng nhân đạo sẽ mất đi, tất cả những việc phước thiện sẽ bị cấm đoán. Chúng con phải chờ một người ngỏ lời van xin chúng con trong cơn tuyệt vọng sao? Hoặc chờ cả một quốc gia van nài giúp đỡ trước khi chúng con được phép làm một việc thật rõ ràng.

Như các con thấy đó: Câu hỏi tự nó trả lời. Nếu một điều rõ ràng là đúng thì hãy làm đi. Nhưng cần phải cân nhắc thật cẩn thận về cái mà các con gọi là “đúng” hay “sai” Một điều chỉ đúng hay sai do các con nói như vậy, trong bản chất chẳng có điều gì đúng hay sai.

Vậy sao?

“Đúng” hay “sai” không phải là một điều kiện nội tại trong bản chất, đó là phê phán chủ quan của từng cá nhân. Từ những phê phán chủ quan các con tạo ra bản ngã qua những giá trị cá nhân để chứng minh Các Con Là Ai? Thế giới hiện hữu như bây giờ để các con có thể phê phán như vậy. Nếu thế giới hiện hữu trong những điều kiện hoàn hảo, cái tiền trình để cấu tạo Bản Ngã sẽ chấm dứt.

Nghề luật sư sẽ chấm dứt ngay ngày mai nếu không còn tố tụng.

Nghề bác sĩ sẽ chấm dứt ngay ngày mai nếu chẳng còn bệnh tật.

Và nghề của Thượng Đế cũng chấm dứt ngay ngày mai nếu chẳng còn vấn đề nào nữa?

Chính xác vậy! Con đã nói nó ra một cách hoàn hảo. Chúng ta sẽ hết tạo tác nếu chẳng còn gì để sáng tạo. Tất cả chúng ta có một quyền lợi chắc chắn bắt đi bất dịch để giữ cuộc chơi tiếp tục. Giống như chúng ta nói muốn giải quyết mọi vấn đề nhưng không dám giải quyết tất cả vì nếu thế chẳng còn gì để làm nữa. Các cộng đồng tôn giáo thường quan niệm rằng chỉ có chính ý niệm của họ về con đường độc nhất đi tới Thượng Đế.

Nếu Ta nói với các con: Các con là Thượng Đế, các tôn giáo còn gì để nói nữa?

Nếu bảo rằng các con được chữa lành, y khoa còn gì để làm nữa? Nếu nói rằng các con sống trong hòa bình, còn gì cho những người thương thảo hòa bình. Nếu cho rằng thế giới được an định rồi, còn gì cho thế giới nữa.

Có phải Ngài muốn nói rằng: Thế giới mãi mãi có vấn đề? Có phải Ngài muốn nói rằng Ngài thực sự muốn cho nó như vậy.

Ta nói rằng thế giới hiện như vậy theo lối nó đang hiện hữu giống như mô hình bông tuyết đang hiện hữu. Các con đã tạo ra nó như vậy cũng như các con đã tạo ra đời sống như vậy. Điều các con muốn là điều Ta muốn. Ngày các con muốn chấm dứt đói khát sẽ không còn đói khát nữa. Ta đã trao cho các con tất cả những tài nguyên để làm chuyện đó.

Các con có đầy đủ phương tiện để chọn lựa điều đó nhưng các con không làm vì các con không thể làm. Các con than van rằng không thể tìm cách giải

quyết có 40.000 người chết đói trong một ngày nhưng lại đưa vào 50.000 người trong một ngày để bắt đầu cuộc sống mới. Các con cho rằng đây là tình yêu và theo kế hoạch của Thượng Đế. Có phải vậy không? Thật ra thế giới hiện hữu theo lối hiện tại vì các con đã chọn lựa cho nó như thế. Các con đang hủy hoại môi trường sống của thế giới có phương pháp hẳn hoi.

Sau đó, lại trút trách nhiệm cho thiên nhiên, Thượng Đế đã tạo ra. Như vậy các con đã tự lừa gạt chính mình. Thật sự, không có gì hiền lành bằng thiên nhiên, và cũng không có gì ác độc đối với thiên nhiên như con người. Tuy nhiên, các con thường tránh né trách nhiệm đối với thiên nhiên và cho rằng không phải lỗi của các con. Đây không phải chuyện lỗi phải mà do chọn lựa. Các con có thể chọn lựa chấm dứt mưa rừng ngày mai. Các con có thể chọn lựa để ngừng phá hủy lớp khí quyển bao quanh hành tinh của các con. Các con có thể chọn lựa để không làm hại hệ thống sinh thái của địa cầu. Nhưng liệu các con có sẽ làm không? Cũng vậy, các con có thể chấm dứt mọi chiến tranh ngay ngày mai nếu các con đồng ý không còn giết hại lẫn nhau. Ta sẽ không làm cho các con điều gì nếu các con không tự làm cho mình. Đó là luật cũng như lời của các nhà tiên tri.

Thế giới ở trong tình trạng hiện tại do các con. (không quyết định tức là quyết định). Địa cầu như trạng thái hiện nay do những sự chọn lựa hay không chọn lựa của các con.

Nhưng con đâu có chọn lựa để chiếc xe cam nhông đâm vào con, để thẳng ăn cắp móc hầu bao của con, để thẳng khùng nó hãm hiếp con?

Những sự việc xảy ra đều có nguyên nhân của nó. Chẳng hạn như tạo ra nơi thẳng ăn cắp cái nhu cầu ham muốn ăn cắp. Tạo ra ý thức làm cho sự hãm hiếp có thể xảy ra. Chỉ khi nào các con nhìn thấy nơi nội tâm cái nguyên nhân gây ra tội lỗi, các con mới bắt đầu sửa chữa những điều kiện đã làm cho tội lỗi xảy ra.

Hãy cho người đói ăn, cho người nghèo phẩm giá, tạo những cơ hội cho những người không may mắn, đừng làm tổn thương tự ái người khác, hãy gạt bỏ những hạn chế vô nghĩa về dục tính. Đồng thời, hãy giúp cho những người khác hiểu thấu cái kỳ diệu về dục tính và hướng nó đến toàn thiện.

Hãy làm những điều đó rồi các con sẽ đi được quãng đường dài trên đường gặp Thượng Đế và sẽ chấm dứt vĩnh viễn ăn cắp và hãm hiếp. Còn việc gọi là “tai nạn” như chiếc xe tải đâm vào, viên gạch từ trên trời rơi xuống v.v... Ta bảo thật hãy học cách chào mừng những bất ngờ đó như một phần nhỏ của một

tám thảm họa. Các con đã tới đây để phác họa một kế hoạch cá nhân để tự cứu mình. Tuy nhiên, sự cứu rỗi này không phải tự cứu mình khỏi những cam bẫy của ác quỷ (và cũng chẳng có gì gọi là ác quỷ hay địa ngục). Các con sẽ tự cứu mình khỏi sự lãng quên của bất thành đạt. Các con không thể thua hay thất bại trong trận chiến này. Thật ra đây không phải là một trận chiến mà là một tiến trình. Tiến trình cũng không hẳn là đấu tranh như một số tôn giáo thường nghĩ. Tai nạn xảy ra vì chúng xảy ra, các con cho rằng đó là bất hạnh nhưng có thể không như vậy đối với chương trình làm việc của linh hồn.

Thật ra: Không có điều gì trùng hợp hay ngẫu nhiên hết, mỗi biến cố, sự việc gửi tới cho bản thân để các con tự sáng tạo và kinh nghiệm Các Con Là Ai? Tất cả các vị Thầy đều biết điều đó nên họ rất bình tâm trước những biến cố gay gắt nhất trong cuộc đời. Chẳng hạn như tâm của Jesus không bị xáo trộn bởi sự đóng đinh trên Thập Giá. Jesus có thể bỏ đi nhưng Jesus đã không làm. Jesus để cho mình bị đóng đinh trên Thập Giá để cứu rỗi biết bao linh hồn. Jesus nói: Hãy nhìn coi Ta có thể làm gì? Các con cũng sẽ làm được như vậy vì các con là những thiên thần của Thượng Đế. Tuy thế các con không tin, và nếu không tin nơi các con, hãy tin ở Ta. Lòng từ bi của Jesus cao tới mức Ngài van nài được hành xử như thế để tác động trên toàn thế giới sứ mạng mọi con người đều về Trời (hoàn thành bản ngã). Nếu không làm theo cách khác hãy làm theo Jesus, thắng đau khổ và cái chết. Triết lý lớn nhất của Ki Tô giáo cho rằng: Không phải các con sẽ có một đời sống vĩnh cửu, sẽ là con cái của Thượng Đế, sẽ có bất kỳ điều gì các con yêu cầu, mà là các con Đang Có. Quan trọng các con phải: Biết điều đó.

Nên nhớ các con là kẻ sáng tạo ra thực tế của các con. Đời sống sẽ như con đường trong đầu các con nghĩ vì ý nghĩ đưa đến sự hiện hữu. Đây là bước đầu trong sáng tạo. Thượng Đế Cha là tư tưởng. Tư Tưởng của các con là vị Cha sinh ra mọi vật. Đây là một trong những luật chúng ta cần nhớ lại.

Vâng. Ngài có thể chỉ cho con những luật khác?

Ta đã chỉ cho các con nhiều lần rồi, rất nhiều lần từ khai thiên lập địa, Ta đã gửi tới hết vị Thầy này đến vị Thầy khác nhưng các con không chịu nghe lại còn sát hại họ nữa.

Nhưng tại sao chúng con lại làm thế, tại sao chúng con lại làm nhục hay giết họ?

Tại sao?

Bởi vì họ chống lại mọi tư tưởng của các con chối bỏ Thượng Đế. Và các con cũng phải chối bỏ Ta nếu các con tự chối bỏ mình.

Tại sao con lại muốn chối bỏ Ngài hay con?

Vì các con sợ. Có lẽ những lời hứa của Ta quá tốt đẹp để có thể tin là sự thật. Vì thiếu niềm tin nên các con tự thu mình thành những linh hồn bám víu vào sợ hãi, sống trong lo sợ, đáng lẽ ra nên sống trong tình yêu, quyền năng và dung thứ. Các con sống trong sợ hãi và cái sợ lớn nhất của các con là lời hứa cao cả nhất của Ta có thể là sự lương gạt lớn nhất trên Trời đối với các con.

Các con cho rằng: Những lời hứa của Thượng Đế đem lại quyền năng và tình yêu cho các con: Phải là lời dối gạt giả tạo của ác quỷ. Các con nghĩ rằng Thượng Đế không bao giờ có lời hứa tốt như vậy, chỉ có ác quỷ mà thôi.

Ác quỷ dùng lời hứa tốt đẹp đó để lôi cuốn các con chối bỏ bản chất thật của Thượng Đế, một đáng thật đáng sợ, phê phán, ganh ghét, thù hận và hay trừng phạt. Tức các con đã gán những tính chất ác quỷ cho Thượng Đế để tự thuyết phục mình đừng chấp nhận những lời hứa tốt đẹp của đáng sáng tạo, Thượng Đế của bản ngã. Đó là sức mạnh của sợ hãi.

Con đang cố gắng tống cái sợ hãi đi. Ngài có thể nêu lại cho con thêm về các Luật?

Luật thứ nhất: Các con có thể hiện hữu, làm hay có bất cứ gì các con có thể tưởng tượng được.

Luật thứ hai: Các con thu hút những gì các con sợ.

Tại sao lại vậy? Tình cảm là một quyền năng nó thu hút. Cái mà các con sợ nhiều, các con sẽ kinh nghiệm nó. Một con vật, các con cho là ở một đời sống thấp hơn (nhưng con vật hành động liêm chính và tốt hơn con người) biết ngay tức khắc các con sợ nó.

Tình cảm là năng lực đang chuyển động. Khi các con chuyển động đủ năng lực, các con đã tạo ra vật chất. Nếu các con vận dụng năng lực đủ lâu theo một cách nào đó, các con sẽ tạo ra vật chất.

Tất cả các vị Thầy đều hiểu luật này. Đó là sự biến chất của toàn vũ trụ. Đó là bí quyết của đời sống. Tư tưởng là năng lực thanh tịnh. Tất cả tư tưởng các con đã có, đang có và sẽ có đều sáng tạo. Năng lực của tư tưởng không bao giờ chết đi. Nó rời khỏi các con và đi vào vũ trụ, tỏa ra mãi mãi. Một tư tưởng là vĩnh cửu. Tất cả những tư tưởng gặp nhau, chéo qua chéo lại tụ lại thành một khối năng lực phức tạp, thật đẹp và không bao giờ thay đổi. Những năng lực giống nhau thu hút nhau, cứ như vậy năng lực đủ lớn để tạo thành vật chất tức

là vật chất được thành hình từ năng lực thanh tịnh. Khi năng lực tạo thành vật chất sẽ ở trong thế giới thời gian rất lâu dài. Tuy nhiên, vật chất này sẽ bị phá vỡ nếu có những năng lực khác chống lại. Khi bị phá vỡ, vật chất sẽ phóng ra năng lực thô đã tạo thành nó. Như vậy, các con sẽ hiểu thêm câu: Khi có hai hay nhiều người họp lại Nhân Danh Ta, có công dụng như thế nào! Nếu cả xã hội cùng nghĩ theo một hướng sẽ tạo ra những việc kỳ lạ.

Giả như: Một xã hội luôn luôn sống trong sợ hãi sẽ không thể tránh được sản xuất ra được những hình thể có thể làm sợ hãi nhiều nhất. Cũng vậy, những cộng đồng hay giáo đoàn lớn thường có sức mạnh tạo ra những phép huyền diệu nhờ vào tư tưởng kết hợp còn gọi đồng cầu nguyện.

Cần nói thêm: Ngay cả những cá nhân, nếu tư tưởng của họ (cầu nguyện, hy vọng, ước mong, mộng mơ, sợ hãi) mạnh một cách kỳ lạ sẽ tạo ra những kết quả đó. Jesus đã từng làm những việc đó. Jesus hiểu cách vận dụng năng lực và vật chất, cách sắp xếp chúng lại, cách phân phối và kiểm soát chúng. Nhiều vị Thầy đã biết điều này. Các con cũng có thể biết điều này ngay bây giờ. Đó là cái biết mà Adam và Eva đã cùng tham dự.

Trước khi hai người đó hiểu được điều này, chẳng có gì có thể gọi là cuộc đời như các con biết hiện nay. Adame và Eva được coi như những người nam và nữ đầu tiên là Cha và Mẹ của kinh nghiệm của các con. Thật ra sự sa ngã của Adam lại làm cho nhân loại hết cô đơn. Vì nếu không có sự kiện đó, thế giới tương đối này sẽ không hiện hữu. Hành động Adam và Eva xưa kia không phải là một tội lỗi nguyên thủy mà thực ra lại là khoái lạc đầu tiên. Tự đáy lòng các con phải cảm tạ họ vì là người đầu tiên chọn lựa “sai”. Adam và Eva đã sinh ra khả năng có thể làm bất kỳ chọn lựa nào. Trong thân thoại, các con đã buộc tội Eva rất “xấu”, đã làm duyên dáng để cám dỗ Adam ăn quả táo để biết thiện và ác. Từ đó, các con đặt ra những chuyện nam nữ sa ngã và quan niệm không đúng về tình dục. Điều các con sợ nhất sẽ gây ra tai họa cho các con nhiều nhất. Sợ hãi sẽ làm cho các con như một khối nam châm thu hút sắt. Tất cả Kinh Thánh của các con đều nói rõ ràng:

Đừng Sợ! Các con tưởng đây là một ngẫu nhiên sao? Những luật thật đơn giản:

- 1/ Tư Tưởng là sáng tạo.*
- 2/ Sợ Hãi thu hút năng lực đồng tính.*
- 3/ Chỉ có Tình Yêu.*

Làm sao chỉ có tình yêu nếu sợ hãi thu hút năng lực cùng tính chất. Tình yêu là thực tế tối hậu. Chỉ có nó. Nó là tất cả. Cảm thấy tình yêu là kinh nghiệm về Thượng Đế của các con. Thế giới tương đối đã được tạo ra để Ta có thể kinh nghiệm chính Ta. Theo đó, thế giới tương đối được tạo ra để Ta và các con tự biết chúng ta bằng kinh nghiệm.

Từ đó, Thượng Đế cũng đã trù liệu tạo ra thêm gì nữa khác với chính Ngài (mặc dù theo đúng nghĩa, điều này bất khả vì Thượng Đế gồm tất cả những gì hiện là). Khi tạo “thêm gì nữa” Ta đã sản xuất ra một môi trường trong đó các con có thể chọn lựa là Thượng Đế, chứ không phải được bảo rằng các con là Thượng Đế. Môi trường trong đó, các con có thể kinh nghiệm Thượng Đế như một hành động sáng tạo chứ không phải một khái niệm, trong đó cái đèn cây nhỏ bé trước mặt trời, cái linh hồn nhỏ bé nhất, có thể biết được nó là ánh sáng. Sợ hãi là đầu kia của Tình Yêu. Đó là cái phân cực khởi thủy. Khi tạo ra thế giới tương đối, trước hết Ta đã tạo ra cái đối nghịch với chính Ta.

Trong thế giới hiện hữu chỉ có hai tư tưởng: Sợ Hãi và Tình Yêu. Tư tưởng bắt đầu từ đầu sẽ sinh ra vật chất từ đó. Những vị Thầy đã từng đi qua hành tinh này đã khám phá ra cái bí mật của thế giới tương đối và không chấp nhận tính thực tế của nó.

Tóm lại, những vị Thầy chỉ chọn lựa tình yêu trong mọi lúc, trong mọi thời, trong mọi hoàn cảnh ngay cả khi họ bị đàn áp hay hành hình. Điều này rất khó hiểu cho các con, nơi gương còn khó hơn nữa. Thượng Đế đã dùng đủ mọi cách để phô bày Chân Lý của Ngài cho các con qua rất nhiều thời đại với nhiều hình ảnh, hành động, ngôn từ, sự kiện, sách báo v.v... Trong mọi lúc nhưng các con đã không nghe. Đến bây giờ, nơi cuốn sách này các con lại hỏi Thượng Đế những vấn đề này nữa. Câu hỏi này Ta đã trả lời biết bao nhiêu lần trong bao nhiêu cách qua biết bao nhiêu thời đại.

Tuy nhiên Ta vẫn trả lời cho các con ngay bây giờ trong cuốn sách này. Các con nghĩ rằng cái gì đã đưa các con đến tài liệu này? Tại sao các con đang cầm cuốn sách này trên tay? Các con tưởng rằng Ta không biết Ta đang làm gì sao? Không có sự trùng hợp trong vũ trụ.

Thật ra Ta đã nghe tiếng khóc trong tim của các con. Ta đã thấy linh hồn các con đang tìm kiếm gì? Ta biết các con đã ao ước Chân Lý biết bao? Trong đau khổ và sung sướng các con đã tìm kiếm và khẩn cầu Ta.

Vì thế: Nơi đây, Ta đang làm việc đó bằng những lời rõ ràng tới mức các con không thể hiểu lầm, bằng ngôn từ đơn giản tới mức các con không thể nhầm lẫn, bằng văn từ thông dụng tới mức các con không thể không hiểu.

Như vậy, hãy hỏi Ta tất cả những gì các con muốn. Ta sẽ trả lời tất cả cho các con. Nên nhớ, cuốn sách không phải phương tiện độc nhất trả lời câu hỏi cho các con. Hãy quan sát sự kỳ diệu của thiên nhiên và những sự kiện chung quanh các con. Ta đã gửi những truyền thông này cho các con nếu các con lắng tai nghe Ta. Ta sẽ tới với các con nếu các con mời Ta để các con hiểu rằng “Ta vẫn luôn ở đây. Luôn luôn.”

Xin Ngài hãy chỉ đường cho con. Con đã dành cả cuộc đời để đi tìm con đường tới Thượng Đế.

Ta biết. Và nay đã tìm được.

Con không thể tin được. Có vẻ hình như Ngài ngồi đây và viết những hàng này cho con. Ngài đang làm như vậy. Chuyện này chẳng có vẻ gì giống như truyền thông với Thượng Đế.

Con muốn có kèn và trống hơ? Để Ta coi có thể nào dàn xếp được không?

Con sợ rằng cũng có những kẻ gọi cuốn sách này là phi lý, vô bổ.

Nếu các con nghĩ rằng: Thượng Đế chỉ có thể biểu lộ một cách độc nhất trong đời sống các con thì rất nguy hiểm. Nó làm cho các con ngừng nhìn Thượng Đế ở khắp mọi nơi. Nếu nghĩ rằng Thượng Đế chỉ có một tượng hình, một lối nói, một hành động thì các con sẽ không thấy được Ta. Các con sẽ dùng cả cuộc đời đi tìm Thượng Đế nhưng không thấy được vì các con cứ đi tìm Bà trong khi Thượng Đế là Ông.

Đã có lời nói rằng: Nếu các con không thấy Thượng Đế ở cả nơi trần tục lẫn nơi cao thâm, các con đã thiếu một nửa.

Đó là một Chân Lý vĩ đại. Thượng Đế ở tất cả mọi nơi, buồn rầu, cười vui, chua chát và ngọt ngào.

Ngày xưa, đã có lần con viết cuốn sách: Thượng Đế là một chiếc bánh Sandwich nhồi xúc xích Ý.

Cuốn sách này cực hay, Ta đã truyền cảm hứng cho con nhưng tại sao rồi con lại không viết?

Nó có vẻ như nhạo báng hay phạm thượng một cách khủng khiếp.

Con nói phạm thượng một cách khủng khiếp? Từ đâu tạo cho người cái ý niệm Thượng Đế chỉ là tôn quý? Thượng Đế là cái cao và cái thấp, cái nóng và cái lạnh, cái phải và cái trái, cái tôn quý và cái bất kính.

Các con tưởng rằng Thượng Đế không cười được sao? Các con tưởng rằng Ta không khoái một chuyện hài hước sao? Kiến thức các con cứ tưởng tượng rằng Ta chẳng hề đùa giỡn, hài hước tẹo nào sao.

Ta nói thật, Thượng Đế sáng chế ra những chuyện hài. Khi nói chuyện với Ta, các con phải nói với giọng quy lụy sao? Có phải tiếng lóng và những lời thô tục là ngoài phạm vi hiểu biết của Ta? Các con có thể nói chuyện với Ta như nói chuyện với những người bạn thân nhất của các con. Các con tưởng rằng có những hành động, hoàn cảnh, âm thanh mà Ta chưa từng biết hay từng nghe sao? Các con nghĩ rằng: Ta ghét thứ này và thích thứ kia sao?

Ta bảo thật: Ta không ghét gì cả, không có gì làm Ta ghê tởm.

Đó là đời sống! Đời sống là một món quà, là một kho tàng không thể mô tả được, là cái thiêng liêng trong những cái thiêng liêng. Ta là đời sống vì bản chất của Ta là đời sống. Toàn thể vũ trụ đều có thiên mệnh. Không có gì hiện hữu mà không có một lý do đã được Thượng Đế hiểu và chấp nhận.

Làm sao có thể thể được? Vậy cái ác mà con người đã tạo ra thì sao?

Bất kể vật gì, tư tưởng nào, biến cố và kinh nghiệm ra sao đều nằm trong kế hoạch của Thượng Đế. Thượng Đế cho các con được tạo ra Bất kể vật gì, tư tưởng nào, biến cố và kinh nghiệm ra sao đều nằm trong kế hoạch của Thượng Đế. Thượng Đế cho các con được tạo ra bất cứ gì, tất cả mọi thứ, tất cả những gì các con muốn.

Trong cái tự do này tiềm ẩn cái kinh nghiệm Thượng Đế là Thượng Đế. Từ đó, Ta đã tạo ra các con và cả cuộc đời. Cái mà các con gọi là Ác, Ta cũng yêu nó vì qua nó các con mới biết được Thiện. Qua Ác Quỷ các con mới biết được Thượng Đế. Ta không yêu “tốt” nhiều hơn xấu.

Hitler đã lên Trời. Khi các con hiểu được điều này các con sẽ hiểu được Thượng Đế.

Nhưng con đã được giáo huấn để tin rằng có hiện hữu tốt và xấu, rằng đúng và sai là đối nghịch, rằng có điều oke, không allright, không thể chấp nhận dưới nhãn quang của Thượng Đế.

Tất cả mọi vật đều có thể chấp nhận được dưới mắt của Thượng Đế bởi lẽ làm sao Thượng Đế có thể không chấp nhận cái hiện là?

Loại bỏ một vật là phủ nhận nó hiện hữu, cho rằng không oke tức nói nó không phải một phần của Ta và điều này thì bất khả. Tuy vậy, các con hãy cứ giữ lấy những tin tưởng và hãy trung thành với những giá trị của các con, những giá trị này có thể do cha mẹ các con truyền lại kinh nghiệm cho các con.

Tuy nhiên, hãy khảo sát chúng từng cái một, coi từng sự việc một, giống như dùng tháo dỡ cả cái nhà mà hãy thay thế từng viên gạch đã bị bể không còn giữ được cấu trúc nhà nữa.

Những ý niệm về đúng hay sai của các con chỉ là những ý niệm. Chúng là những tư tưởng tạo ra hình thể và bản chất Các Con Là Ai. Chỉ có một lý do độc nhất để thay đổi bất cứ một gì, chỉ có một mục tiêu độc nhất khi sửa đổi: Đó là khi các con không thỏa mãn với Các Con Là Ai? Chỉ có các con mới biết các con có vui sướng không? Chỉ có các con mới có thể nói về cuộc đời: “Đây là những sáng tạo, con của Ta. Ta rất thích nó” Nếu những giá trị phục vụ cho các con hãy giữ lấy nó, hãy tranh đấu và tranh luận bảo vệ chúng. Nên nhớ, hãy tranh đấu bằng cách nào để không làm hại một ai. Làm hại không phải phương thuốc để chữa lành.

Ngài nói là: Hãy giữ những giá trị của các con và lại cũng nói: Những giá trị của chúng con đều sai. Xin giải thích giúp con?

Ta chưa từng nói những giá trị của các con là sai hay cũng chẳng công nhận chúng đúng.

Tất cả chỉ là những phê phán! Phần lớn những định giá, phê phán không phải do các con quyết định. Nó tới từ một nguồn khác, có thể do ảnh hưởng của cha mẹ, thầy cô, sử gia, chính trị gia v.v... Phải coi chừng những định kiến, phê phán về giá trị của các con dựa vào kinh nghiệm của người khác. Nếu có một gì có thể gọi là tội thì chính đó là một tội. Để cho chính mình trở thành hiện như bây giờ do kinh nghiệm của những kẻ khác. Đó là tội mà các con đã phạm. Tất cả các con không dựa vào kinh nghiệm của chính mình nhưng chấp nhận kinh nghiệm người khác như là Phúc Âm, đến khi gặp kinh nghiệm thực của chính mình, các con lại bỏ đi và chấp nhận kinh nghiệm của người khác. Nếu các con đừng làm thế, các con đã có một kinh nghiệm hoàn toàn khác hẳn. Một kinh nghiệm có thể làm cho vị Thầy đầu tiên hoặc nguồn gốc thành ra sai.

Trong hầu hết các trường hợp, các con không muốn để cho cha mẹ, thầy cô, tôn giáo, tập quán, sách Thánh Kinh là sai nên các con chối bỏ kinh nghiệm của chính mình để thiên về điều các con đã được chỉ phải suy nghĩ như vậy là đúng. Ta chứng minh điều này thật dễ đối với dự tính của con người. Mọi người đều biết về dự tính là kinh nghiệm độc nhất về tình yêu cao nhất, kích thích nhất, mạnh mẽ nhất, hồ hởi nhất, tân tạo nhất, tăng cường nhất, khẳng định nhất, thân mật nhất, hợp nhất nhất, là kinh nghiệm thể chất tái tạo nhất mà con người có khả năng thực hiện.

Sau khi phát giác như vậy bằng kinh nghiệm, các con lại chấp nhận những định kiến, phê phán, ý kiến quan điểm dục tính của những người khác. Những quan điểm, phê phán, ý kiến này đã đi ngược lại kinh nghiệm của chính các con nhưng vì các con sợ phải cho thầy, cô giáo là người sai nên các con tự thuyết phục mình rằng kinh nghiệm của mình sai. Kết quả các con đã không cảm nhận được sự thật của vấn đề với những hậu quả nghiêm trọng.

Đối với tiền bạc các con suy luận cũng thế, các con cảm thấy khoái khi nhận tiền cũng như tiêu tiền, điều này chẳng có gì xấu, ác hay sai trái cả nhưng các con lại dựa vào kinh nghiệm của kẻ khác cho rằng tiền bạc là xấu xa. Khi chấp nhận Chân Lý này, các con tạo ra những tư tưởng đẩy tiền bạc ra xa vì cho rằng thu hút tiền bạc là điều xấu xa, không tốt.

Thật kỳ lạ, các con cũng đã tạo ra một mâu thuẫn như vậy đối với Thượng Đế. Kinh nghiệm các con cho biết Thượng Đế rất tốt, rất yêu thương nhưng thầy cô, những người khác cho rằng phải sợ Thượng Đế vì Thượng Đế rất công bằng. Các con phải run sợ trước mặt Thượng Đế, các con sẽ khốn khổ khi đối diện công lý của Chúa. Do đó, các con phải vâng theo những giới răn của Thượng Đế.

Các con được dạy rằng: Thượng Đế giàu lòng từ bi và tha thứ.

Tuy nhiên, nếu các con không xin tha thứ theo “đúng kiểu” hay các con không tới “đúng lối” của Thượng Đế, lời cầu xin của các con sẽ không được nghe, tiếng khóc của các con sẽ không được lưu ý tới. Thành ra, phần lớn các con dành hết cả tuổi trưởng thành để đi tìm “cái kiểu cách đúng” để hành lễ, để tuân theo và để phục vụ Thượng Đế. Điều buồn cười trong mọi chuyện này là Ta không muốn các con lễ bái, Ta không cần các con tuân theo và các con khỏi cần phục vụ Ta.

Đó là những hành động của các vị vua chúa vị kỷ thời xa xưa đòi hỏi thần dân phải phục vụ họ.

Đó không phải là những đòi hỏi, nhu cầu, ước mong của Thượng Đế. Thiêng liêng không có nhu cầu Tất cả hiện như là đúng vậy. Tất cả gì hiện như. Theo định nghĩa: Thiêng liêng không muốn hay không thiếu gì cả.

CHƯƠNG 2

Nếu các con đã chọn lựa để tin một Thượng Đế có thể cần gì đó và trừng phạt những ai không dâng cho mình những nhu cầu, các con đã tin một Thượng Đế bé nhỏ hơn Ta. Không hỏi các con, một lần nữa hãy để Ta trấn an các con bằng văn bản này: Ta không có nhu cầu. Ta không đòi hỏi gì hết. Nói như vậy không có nghĩa là Ta không có ước mong. Ước mong và Nhu Cầu không phải là cùng một loại. Phần đông các con đã coi hai thứ là một trong đời sống hiện tại.

Ước mong là khởi đầu của sáng tạo. Đó là tư tưởng đầu tiên, một cảm xúc lớn trong linh hồn. Sau đó, Thượng Đế chọn lựa nên sáng tạo gì tiếp theo. Và ước mong của Thượng Đế là gì?

Trước hết, Ta ước mong được biết và kinh nghiệm chính Ta trong tất cả huy hoàng của Ta, để Ta biết Ta là ai? Trước khi Ta sáng tạo ra các con và thế giới vũ trụ, Ta không biết và kinh nghiệm điều đó.

Thứ hai, Ta ước mong các con sẽ biết và kinh nghiệm và kinh nghiệm các con thực sự là ai? Nhờ vào quyền năng Ta đã trao cho các con để sáng tạo và kinh nghiệm chính các con bằng cách nào do các con lựa chọn.

Thứ ba, Ta ước mong cho toàn bộ tiến trình đời sống là một kinh nghiệm vui thú không bao giờ dứt, sáng tạo liên tục, phát triển vô tận và thành đạt hoàn hảo trong mỗi thời gian hiện tại.

Thứ tư: Ta đã đặt ra một hệ thống hoàn hảo để nhờ đó, các ước mong kia có thể thực hiện được. Hiện nay chúng đang được thực hiện ngay trong khoảng khắc này. Sự khác biệt giữa Ta và các con là Ta biết điều đó.

Thứ năm: Vào lúc các con biết tất cả (thời gian xảy ra chuyện này nơi các con có thể vào bất kỳ lúc nào), các con cũng sẽ cảm nhận được như Ta đã cảm nhận: Luôn luôn, mãi mãi, hoàn toàn vui thú, hoàn toàn yêu thương, hoàn toàn tiếp cận, hoàn toàn chúc lành và hoàn toàn biết ơn.

Đây là năm thái độ của Thượng Đế. Ta sẽ chỉ cho các con biết cách áp dụng thế nào trong đời sống các con để tiến tới Thượng Đế tính.

Đời con không hoàn hảo, gồm toàn bất hảo. Con ước ao với tất cả lòng thành sửa được những bất hảo đó. Con ân hận những hành động sai trái, sa ngã của con. Chính vì con không tự tìm được giải pháp nên con chạy đến Ngài.

Ta vui mừng vì con đã tới Ta. Lúc nào Ta cũng ở đây để giúp cho con. Bây giờ Ta ở đây đây. Con khỏi cần tự mình tìm những giải đáp.

Như vậy chuyện này có vẻ quá ư dễ dàng, cứ việc ngồi đây nói chuyện với Ngài, cả đến việc tưởng tượng Thượng Đế đang trả lời con, như vậy có phải điên rồ không thưa Ngài?

Ta hiểu. Những tác giả viết ra Thánh Kinh xưa kia đều bình thường, còn chỉ có riêng con thì điên điên khùng khùng thôi phải không.

Những người viết ra Thánh Kinh đều đã chứng kiến cuộc đời của Chúa Jesus và đã ghi lại trung thành những điều mắt thấy tai nghe.

Nói trật rồi, cần sửa lại. Phần lớn những người viết Tân Ước chưa từng bao giờ gặp hoặc nhìn thấy Jesus trong suốt cuộc đời họ. Họ sống rất lâu sau khi Jesus đã già biệt Trái Đất. Nếu có gặp Jesus thành Nazareth ngoài phố, họ cũng sẽ chẳng nhận ra được Ngài.

Oh! Như vậy nghĩa là thế nào?

Những người viết ra Thánh Kinh xưa kia là những sử gia giỏi và rất sùng tín. Họ dùng những truyện đã được truyền khẩu để viết lại Thánh Kinh. Thêm vào đó, những “Giáo Hội” bấy giờ cũng ảnh hưởng rất nhiều trong việc thêm bớt về Thánh Kinh. Ngay cả mấy trăm năm sau, khi bản văn gốc sắp sửa được viết ra, một lần nữa hội đồng tối cao của Giáo Hội còn quyết định những học thuyết nào và sự thật nào nên tiết lộ cho giáo dân. Đồng thời, cũng có những Thánh Kinh khác nữa viết ra bởi những cảm hứng của những người rất bình thường, điên khùng giống như con chẳng hạn.

Có phải Ngài ngụ ý rằng những văn bản này cũng có thể trở thành Kinh Thánh sau này?

Con ơi! Bất cứ gì trong đời sống cũng linh thiêng.

Không! Ta không hàm ý văn bản này lúc nào đó sẽ trở thành Kinh Thánh. Ít ra cũng vài trăm năm nữa hoặc cho đến khi ngôn ngữ trở thành vô dụng. Các con thấy đó, ngôn ngữ rất bị giới hạn. Người ta sẽ cho rằng nếu quả thật Thượng Đế nói chuyện trực tiếp với các con, không lẽ Thượng Đế giống lão hàng xóm kế bên nhà.

Đáng lẽ phải có một chút trịnh trọng, thần thánh để có hơi hướng của Thượng Đế chứ. Tại sao con lại nghĩ rằng thật là điên rồ khi có thể đối thoại với Thượng Đế. Con không tin ở cầu nguyện sao?

Có chứ! Nhưng chuyện đó khác. Cầu nguyện đối với con xưa nay vẫn chỉ có một chiều. Con cầu và Thượng Đế vẫn bất động.

Thượng Đế chẳng bao giờ đáp lại một lời cầu nguyện sao?

Ồ! Có chớ, nhưng không bao giờ bằng lời. Ngài thấy đó, biết bao nhiêu chuyện xảy ra trong đời và con rất cần lời giải đáp nhưng Thượng Đế chưa từng bao giờ nói với con.

Ta hiểu rồi! Nghĩa là Thượng Đế có thể làm đủ mọi chuyện nhưng chỉ không nói được thôi.

Đương nhiên Thượng Đế có thể nói được nếu Ngài muốn.

Nhưng khó có khả năng Thượng Đế muốn nói chuyện với con.

Đây là gốc rễ của mọi vấn đề các con kinh nghiệm trong đời sống: Các con tự coi là không xứng đáng cho Thượng Đế nói. Làm sao các con có thể hy vọng nghe được lời Ta nếu các con nghĩ rằng mình không xứng đáng cho Thượng Đế nói?

Ta nói điều này cho các con rõ: Ta đang làm một việc kỳ diệu vì không những Ta đang nói chuyện với con mà Ta còn đang nói với tất cả những ai cầm cuốn sách này trong tay và đang đọc những hàng chữ này. Ta đang nói với mỗi người ngay lúc này. Ta biết mỗi người đó là ai và ai sẽ tìm đến những giòng chữ này. Ta cũng biết rằng những truyền thông này một số người có khả năng nghe được, một số khác có nghe nhưng không hiểu được.

À! Chuyện này đưa tới chuyện khác: Con đã nghĩ tới việc đem ấn hành tài liệu này trong khi đang được viết.

Ừ! Như thế thì có gì là “xấu” nào?

Có người sẽ cho rằng con “phịa” ra chuyện để cầu lợi chẳng? Làm cho mọi người đều nghi ngờ chẳng? Có phải động cơ của người viết gì đó để kiếm thật nhiều tiền không?

Không! Không phải thế. Con đã bắt đầu ghi cuộc đối thoại này với những câu hỏi mong đợi biết bao trong 30 năm để mong cầu trả lời dường nào. Con có ý sẽ đưa tất cả thành cuốn sách xuất hiện sau này.

Ý đó là từ Ta.

Từ Ngài?

Con nghĩ rằng Ta sẽ để tất cả những câu hỏi và trả lời kỳ diệu này bị bỏ phí đi sao?

Có phải vậy không? Con chưa nghĩ đến điều đó. Lúc đầu, con chỉ muốn những câu hỏi được trả lời. Con chỉ muốn sự thất vọng của con chấm dứt, và sự tìm kiếm của con kết thúc.

Tốt! Vậy thì hãy ngừng chắt vấn những động cơ của các con và hãy bắt tay vào việc.

CHƯƠNG 3

Thật sự con có hàng trăm câu hỏi, chẳng biết bắt đầu từ đâu?

Cứ việc lập một bảng những câu hỏi ngay bây giờ trong lòng mình.

Được rồi! Nhiều câu hỏi có vẻ quá tầm thường xin Ngài đừng cười.

Hãy ngưng tự phê phán mình đi. Cứ ghi đi con.

Vâng ạ! Đây là những câu hỏi mới nảy ra trong đầu con.

Khi nào đời con sẽ lên hương? Con cần phải làm gì để cho “lúc nào cũng đủ ăn đủ mặc”? Rồi có bao giờ đời con hết đấu tranh không?

Khi nào thì con có đủ kinh nghiệm để có thể có được những mối quan hệ thuận lợi? Có cách nào để được hạnh phúc trong những mối quan hệ không? Có phải những mối quan hệ thường gây ra thách thức không?

Hình như con không bao giờ thu hút đủ tiền bạc trong đời? Có phải số phận con là cứ phải chắt bóp từng xu cho đến hết đời sao? Có cái gì ngăn chặn khả năng con thành tựu trong vấn đề này?

Vì sao con không thể làm việc con muốn làm mà vẫn kiếm được đủ sống?

Làm sao giải quyết được vấn đề sức khỏe của con? Con đã có đủ thứ chuyện rồi lại còn bị thêm nhiều vấn đề về sức khỏe nữa thì làm sao mà con chịu nổi?

Bài học về nghiệp quả con phải học ở đây ra sao? Con cần phải nắm vững những gì?

Có luân hồi không? Con đã sống bao nhiêu kiếp rồi? Trong những kiếp đã qua này, con là gì? Nợ tiền kiếp có phải là một thực tế không?

Đôi lúc con cảm thấy có khả năng linh thị. Khả năng linh thị này có thực hay không? Con thực có khả năng đó không? Những người tự xưng có khả năng linh thị, có “móc nối với ác quỷ” không?

Vừa làm điều thiện vừa chữa lành bệnh để kiếm được nhiều tiền có đúng không? Hay hai chuyện này không thể đi đôi với nhau được?

Sex có được (oke) không? Kỳ lạ! phía sau kinh nghiệm này là gì? Có phải Sex chỉ để sinh con đẻ cái như một số tôn giáo thường nói? Có phải muốn thánh thiện hay giác ngộ phải chối bỏ hay chuyển hóa năng lực dục tính? Sex không có tình yêu có được không? Chỉ để cho có cảm giác thể xác có được không?

Tại sao Ngài làm cho Sex như một kinh nghiệm khoái tử như vậy, sung sướng như vậy, hạnh phúc như vậy nhưng chúng con cứ phải tránh xa nó càng nhiều càng tốt? Có gì không ổn trong chuyện này?

Có đời sống nơi các hành tinh khác không? Có bao giờ họ tới thăm Trái Đất không? Hiện nay chúng con có bị quan sát không? Có sự sống ngoài Trái Đất không? Các sự sống đó có tin Thượng Đế không? Ngài có phải là Thượng Đế của tất cả vũ trụ không?

Những hành tinh khác có xâm chiếm địa cầu không? Có bao giờ Thượng Đế hiện ra cho con người của Trái Đất thấy được như đã hứa không? Nhập Thể Lần Thứ Hai có thiệt không? Liệu có sự tận diệt thế giới không? Có tôn giáo nào là đích thật không? Nếu có thì là tôn giáo nào?

Đây là một số câu hỏi của con, còn nhiều câu khác ngớ ngẩn nữa, xin Ngài cố gắng giải thích cho con?

Tốt! Đừng xin lỗi về những câu hỏi này vì nó đã có biết bao lâu rồi. Nếu các câu hỏi đó quá ngớ ngẩn sẽ không được đặt ra hoài hoài.

Nay Ta trả lời từng câu hỏi một Ta đã đặt ra những Luật trong vũ trụ để các con có thể có thể sáng tạo đúng như các con đã lựa chọn. Không thể nào vi phạm những luật này, cũng không phớt lờ chúng.

Ngay bây giờ, các con đang theo các Luật đó, ngay cả lúc đang đọc những bản văn này. Các con không thể không theo Luật bởi vì chúng là đường lối hoạt động của vạn vật. Các con không thể bước né sang một bên.

Các con không thể tạo tác ngoài chúng. Mỗi giây phút trong cuộc đời, các con đã hoạt động trong vạn vật và tất cả những gì kinh nghiệm, các con đã sáng tạo ra như vậy. Các con đồng hội đồng thuyền với Thượng Đế và chúng ta có cùng một thỏa ước vĩnh cửu. Lời hứa của Ta đối với các con là: Mỗi mãi trao cho các con cái mà các con cầu. Cầu là hiệu tiến trình của sự cầu sẽ được đáp ứng. Ta đã giải thích tiến trình này cho các con rồi, Ta sẽ nói thêm để cho các con hiểu cho rõ ràng. Các con là một hiện hữu gồm có 3 phần: Thân Thể, Tâm Trí và Tinh Thần.

Các con cũng có thể gọi là: Cái thể chất, cái vô thể chất và cái siêu hình. Đó là ba ngôi một thể linh thiêng và còn nhiều tên khác nữa.

Các con là gì, Ta là cái đó. Ta hiển hiện là ba ngôi trong một.

Một số nhà thần học đã gọi đó là: Cha, Con và Thánh Thần (hay thánh linh).

Những triết gia gọi đó là: Danh Tính – Cái Ngã – Cái Siêu Ngã

Khoa học gọi đó là: Năng lượng, vật chất và phản vật chất.

Những thi sĩ gọi là: Trí, Tâm và Hồn.

Các tư tưởng thời đại gọi là: Thế Xác, Tâm Trí và Trí Tuệ.

Thời gian của các con được chia ra thành: Quá khứ, hiện tại và tương lai.

Có thể đó cũng là Tiềm Thức, Ý Thức và Siêu Ý Thức.

Không gian cũng vậy, được chia thành: Chỗ này, chỗ kia và khoảng giữa.

Khi cần định nghĩa hay mô tả khoảng giữa này quả thật là khó, khó nắm bắt được. Khi các con bắt đầu định nghĩa hoặc mô tả không gian thì không gian trở thành “đây” hay “kia”. Tuy vậy Ta biết khoảng giữa có hiện hữu. Đó là cái khoảng nó đặt “đây” và “kia” vào vị trí giống hệt như cái hiện tại vĩnh cửu “trước” và “sau” vào vị trí. Ba diện của các con thực ra gồm ba năng lực.

Có thể gọi là: Tư Tưởng, Lời Nói và Hành Động. Cả ba hợp lại tạo ra kết quả, kết quả này được gọi là Cảm Xúc hay Kinh Nghiệm của Linh Hồn. Khi đã biết một số Cảm Xúc này gọi là Ký ức.

Khi gặp những kỷ niệm, các con cố gắng sắp xếp lại, từ đó các con sẽ nhớ lại Các con Thực Sự Là Ai? Tiến trình sáng tạo bắt đầu với tư tưởng một ý niệm, một khái niệm, một hình tượng. Tất cả những gì các con thấy đã từng là một ý niệm của một ai đó, không có gì hiện hữu nơi thế giới các con mà chưa từng hiện hữu trước hết dưới dạng tư tưởng. Điều này cũng đúng với vũ trụ.

Tư tưởng là tầng thứ nhất của sáng tạo.

Tiếp theo là Lời.

Bất cứ các con nói gì cũng là phát biểu tư tưởng. Nó có tính cách sáng tạo và gửi năng lực sáng tạo vào vũ trụ. Lời nói có tính cách năng động hơn, có tính sáng tạo hơn tư tưởng vì nằm ở một tầng rung động khác. Lời nói có thể sửa đổi, tác động nhiều hơn. Lời nói là tầng thứ nhì của sáng tạo.

Tiếp tới là Hành Động.

Hành động có tác dụng chuyển động những lời nói và tư tưởng thành hiện thực. Tư tưởng gồm những ý niệm hợp thành. Ý niệm do những năng lực tụ lại. Năng lực do những nguyên tố của Thượng Đế tạo ra. Hành động được coi như Thượng Đế đang sáng tạo hay kinh nghiệm. Tư tưởng của các con là: Các con không đủ tốt, không đủ kỳ diệu, không đủ chân thiện để là một phần của Thượng Đế.

Các con đã phủ nhận hay quên mất Các Con Là Ai trên con đường đồng hành với Thượng Đế. Điều này không phải trùng hợp, ngẫu nhiên.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Ta. Các con không thể đòi hỏi sáng tạo kinh nghiệm Các Con Là Ai nếu các con không đã là ai. Các con cần phải quên

đi sự liên hệ với Ta thì mới kinh nghiệm đầy đủ bằng cách tạo ra nó, bằng cách kêu gọi nó. Bởi vì ước ao lớn nhất của các con cũng như mong muốn lớn nhất của Ta là chính các con kinh nghiệm một phần của Ta.

Như vậy, các con đang trong tiến trình kinh nghiệm bản thân mình bằng cách tạo ra mình trong mỗi lúc, mỗi thời qua Ta. Các con có thấy sự đồng hành này không? Có nhận thức được những liên quan này không? Đây là một hợp tác thiêng liêng, một thông công thiêng liêng giữa Ta và các con.

Đời sống sẽ không lên hương khi các con các con chưa chọn như thế. Các con đã chần chừ, lưỡng lự, mất nhiều cơ hội làm cho đời mình lên hương. Bây giờ các con phải Tin và Sống với lời hứa của Thượng Đế: Các con là con của Thượng Đế, một phần của Thượng Đế và ngang hàng với Thượng Đế.

À! Đây là chỗ các con bị mắc kẹt. Các con có thể chấp nhận làm “con của Thượng Đế” nhưng lại chùn bước khi được bảo rằng “ngang hàng với Thượng Đế”. Thật quá sức tưởng tượng, ngạc nhiên và kỳ diệu quá. Bởi lẽ nếu các con ngang hàng với Thượng Đế có nghĩa: Ta không dọn sẵn cho các con điều gì cả, tất cả mọi sự việc đều do chính các con tự tạo ra. Ta nói với các con điều này: Tất cả những gì các con nhìn thấy nơi thế giới này là kết quả của ý niệm các con về chúng. Các con có muốn cho đời thực sự “lên hương” chăng?

Nếu muốn hay thay đổi ý niệm các con về cuộc đời, về bản thân của các con. Hãy dùng tư tưởng, hãy nói và hãy hành động như Các Con là Thượng Đế.

Dĩ nhiên, điều này sẽ tách rời các con các ra khỏi đa số quần chúng vì họ sẽ cho rằng các con điên khùng và nhạo báng các con. Có thể họ sẽ hành hạ và đóng đinh các con vào Thập Giá. Sở dĩ họ hành động như vậy vì lo sợ và ganh ghét Chân Lý của các con. Chân Lý của các con khi được sống đơn giản sẽ cống hiến nhiều điều hay đẹp, nhiều tiện nghi, nhiều an bình, nhiều vui thú, nhiều tình yêu bản thân và tha nhân hơn bất cứ điều gì trên thế giới này.

Khi chấp nhận Chân Lý này coi như chắm dirt sợ hãi, thù hận, chiến tranh, đàn áp, bóc lột v.v....

Vậy thì hãy sẵn sàng hồi những linh hồn nhân ái, chuẩn bị tinh thần vì các con sẽ bị nhạo báng, chửi rủa, hành hạ khi chấp nhận Chân Lý của Ta: Hoàn thành Bản Ngã.

Tại sao lại phải làm như vậy? Bởi vì các con sẽ không còn vương vấn gì về thế gian nữa, thế giới hiện tại không đủ thỏa mãn cho các con. Các con sẽ tìm đến một thế giới mới. Thật sự cũng chẳng cần nữa, hãy tạo ra nó.

Xin Ngài chỉ cho con biết phải làm thế nào?

Trước hết, hãy tìm tới cái Tư Tưởng Cao Nhất về các con. Hãy tưởng tượng ra con người mà các con sẽ là. Hãy tưởng tượng ra những điều các con đang suy nghĩ, sẽ làm, sẽ nói, sẽ hành động với người khác. Các con có thấy sự khác biệt giữa điều này với điều các con đang nghĩ, đang nói, đang làm hiện nay không?

Có! Con thấy khác biệt rất xa.

Tốt! Phải như vậy, vì hiện nay các con không sống trong nhãn quang cao nhất về bản thân các con. Sau khi nhìn thấy sự khác biệt giữa các con hiện nay và mẫu các con muốn trở thành. Hãy bắt đầu thay đổi có ý thức những tư tưởng, lời nói, hành động thích ứng với cái nhãn quang cao nhất về các con.

Điều này đòi hỏi những cố gắng vượt bậc về phương diện thể chất cũng như tinh thần. Cũng cần phải kiểm điểm liên tục những tư tưởng, lời nói, hành động của mình. Từ đó, đưa đến sự nhận thức liên tục trong mỗi lựa chọn. Khi hành động chọn lựa có ý thức như vậy, các con sẽ nhận thấy hơn nữa đòi hỏi người các con đã sống trong vô ý thức. Tức là sống vô ý thức trong việc chọn lựa dựa trên tư tưởng nào, lời nói gì, hành động ra sao để tạo ra kinh nghiệm hậu quả.

Ta kêu gọi các con hãy chấm dứt lối sống vô ý thức đó. Đây cũng là yêu cầu linh hồn các con từ khởi thủy đến nay. Lối kiểm điểm hành động này làm cho con người kiệt sức? Có thể như vậy nhưng cần phải làm cho đến khi trở thành bản tính tự nhiên thứ hai.

Xin lỗi Ngài! Nếu cứ suy diễn những điều con nghĩ, nói và làm hoài có đưa đến buồn tẻ không?

Không! Không bao giờ. Khác nhau thì có nhưng buồn tẻ thì không. Chúa Jesus xưa kia có buồn tẻ không? Phật xưa kia có buồn chán không? Người ta kéo nhau hàng đàn cầu xin trước mặt Đức Phật. Có thể kỳ lạ nhưng không vị chân sư nào cảm thấy buồn tẻ, nhàm chán bao giờ.

Vậy thì các con có muốn cho đời của mình lên hương không?

Hãy bắt đầu tức khắc tưởng tượng ra cuộc đời mình muốn sẽ là như vậy và hãy chuyển mình vào đó. Hãy kiểm soát mọi tư tưởng, lời nói, hành động.

Nếu thấy điều gì không phù hợp hãy loại bỏ ngay. Khi các con có những tư tưởng, lời nói hay hành động nào không phù hợp với ý niệm cao cả, các con cần phải sửa chữa ngay.

Điều này con đã từng nghe qua nhưng có vẻ không êm tai:

Chẳng hạn như con rất đau yếu nhưng lại phủ nhận điều đó, con đang nghèo xác xơ nhưng cứ đầu chuyện này đi, khi con đang rối loạn tơi bời lại cứ phải tỉnh bơ.

Các con nghèo rách túi ư! Thì các con nghèo đâu có cần gì phải đầu điếm, không cần tạo ra bi kịch vì chuyện đó. Vấn đề chính là: Tư Tưởng các con về chuyện này: “Nghèo” là một tội thật đáng ghê tởm.

Con không giỏi giang và thật tồi nên mới như thế.

Tư Tưởng các con “Con nghèo rách túi”, túi con trống rỗng không có xu teng nào. Tư Tưởng này trở thành mệnh lệnh cho các con phải nghèo. Rồi hành động của các con là than thân trách phận, thất vọng, suy nghĩ vẩn vơ như: Dù có cố gắng làm gì đi chăng nữa cũng chẳng biến đổi được vì số Trời đã định.

Điều trước tiên các con phải hiểu về vũ trụ là không có điều gì “tốt” hay “xấu” hết.

Vậy hãy chấm dứt những phê phán đó đi.

Điều thứ hai cần thiết là: Tất cả các điều kiện đều nhất thời. Vũ trụ luôn luôn biến đổi. Thay đổi theo hướng nào tùy thuộc tư tưởng và hành động của các con.

Xin lỗi Ngài cho con ngắt lời Ngài ở đây.

Đối với những người đau ốm, có niềm tin, tư tưởng tích cực, hành động quả quyết nhưng lại chết sau sáu tuần lễ thì sao? Làm sao giải thích hiện tượng này?

Tốt! Đặt câu hỏi thật hóc búa!

Tốt lắm. Hắn có niềm tin dờn non lép biển nhưng lại mất sau sáu tuần. Có thể vào phút chót linh hồn nghĩ rằng: “Đủ Rồi” Bây giờ mình sẵn sàng để đi tới một cuộc phiêu lưu khác. Thật sự linh hồn này có quyết định sớm hơn nhiều nhưng không nói cho các con biết mà thôi.

Các con đã tạo ra một xã hội trong đó con người muốn chết là không đúng. Thật ra có nhiều hoàn cảnh chết còn hơn sống.

Có một số bệnh nhân thường nói dối người thân rằng: Con không sao đâu! Con cảm thấy bình thường! Nhưng khi người thân vừa ra đi, linh hồn cũng lìa khỏi thân xác người bệnh.

Đối với bác sĩ, bệnh nhân chết là một thất bại, với bạn bè hay người thân, chết là một tai họa. Chỉ có đối với linh hồn, chết là giải thoát, được phóng thích. Món quà to lớn nhất có thể đem tới cho một bệnh nhân hấp hối là để cho họ chết trong an bình. Đừng kêu gọi bệnh nhân tiếp tục chịu đau đớn và bám víu

vào sự sống. Cũng có bệnh nhân mong rằng họ sẽ sống, cầu nguyện để được sống nhưng khi linh hồn đổi ý, quyết định, thân thể chẳng có làm gì để thay đổi được.

Suốt cả cuộc đời các con cứ nghĩ rằng thân thể và tinh thần quan trọng, chỉ khi chết các con mới biết phần nào quan trọng và các con thật sự là ai. Nhiều lúc thân thể và tâm không nghe theo lời của linh hồn. Điều khó khăn nhất cho con người là nghe theo tiếng gọi của linh hồn. (Chỉ có một ít người làm được điều này). Thông thường khi linh hồn quyết định rời bỏ thân xác, thân và tâm không muốn chấm dứt sự hiện hữu nên chống lại linh hồn. Lúc này tùy theo linh hồn muốn già từ cuộc sống đến mức nào. Nếu chẳng có gì gấp gáp linh hồn có thể nói: Ừ! Các con đã thắng. Ta sẽ nán ở lại thêm chút nữa. Nhưng nếu linh hồn thấy rằng nếu ở rảnh thêm không có lợi cho chương trình tiến hóa, linh hồn sẽ ra đi và không có gì có thể ngăn cản được.

Linh hồn cũng biết rõ: Từ già thân xác chẳng phải chuyện bi thảm gì, chỉ có thân buồn rầu thôi. Mục đích của linh hồn là tiến hóa nên nhìn cái chết hoàn toàn khác hẳn. Linh hồn cũng nhìn đời sống khác với thân xác và tâm. Hầu hết những thất bại, lo lắng của con người đều do không nghe theo lời của linh hồn.

Làm sao con có thể nghe được linh hồn? Nếu linh hồn điều khiển phải cho chúng con biết những thông điệp phải làm chớ?

Điều trước tiên các con có thể làm: Biết rõ mục đích của linh hồn và đừng phê phán điều gì.

Con có những phê phán về linh hồn của chính mình sao?

Luôn luôn! Như Ta đã trình bày các con phê phán về chuyện muốn chết. Hơn thế nữa, các con cũng phê phán về chuyện muốn sống, muốn cười, muốn khóc, muốn thua, muốn thắng, đặc biệt cả về kinh nghiệm vui thú và tình yêu.

Con làm vậy sao?

Chuyện đầu tiên hãy ngừng tự phê phán mình, hãy tìm hiểu và đi theo mục đích của linh hồn.

Linh hồn tìm gì? Linh hồn tìm tình cảm cao nhất về tình yêu mà các con có thể tưởng tượng được. Đó là mong muốn và mục đích của linh hồn. Linh hồn chỉ đi tìm tình cảm chớ không tìm kiến thức, vì kiến thức đã biết rồi qua khái niệm.

Còn cảm xúc, cảm tình chỉ biết qua kinh nghiệm. Như vậy linh hồn có thể tự biết mình qua kinh nghiệm của chính mình. Cảm xúc cao nhất là kinh nghiệm

nhập một với Tất Cả Hiện Hữu. Chính trở về Chân Lý là khát khao của linh hồn. Đó cũng là cảm xúc tình yêu tuyệt đối.

Tình yêu tuyệt đối được ví như màu trắng tuyệt đối do các màu khác hiện hữu hòa chung lại. Cũng thế, tình yêu tuyệt đối gồm tất cả các cảm xúc như thương yêu, thù hận, giận dữ, tình dục, ganh ghét, thèm khát v.v... cộng lại. Như vậy, muốn kinh nghiệm Tình Yêu Tuyệt Đối, linh hồn phải kinh nghiệm tất cả những cảm xúc của con người. Mục đích của linh hồn con người là kinh nghiệm mọi việc về nó để nó có thể là tất cả.

Làm sao có thể lên nếu chưa từng bao giờ xuống?

Làm sao có thể là trái nếu chưa từng là phải?

Làm sao có thể ấm nếu chưa biết lạnh?

Làm sao có thể biết thiện nếu chối bỏ ác?

Như vậy: Linh hồn không thể chọn cái gì nếu chẳng có gì để chọn? Công tác của linh hồn là đưa chúng ta tới cái chọn lựa cao cả nhất chọn lựa cái tốt nhất để biết Các Con Là Ai và không buộc tội cái chúng ta không chọn lựa.

Đây là công tác to lớn đòi hỏi thực hiện trong nhiều kiếp sống. Thông thường các con có thói quen hay phê phán, gọi là sai, là xấu những gì các con không chọn lựa, đáng lẽ ra cần phải chúc lành nó. Tệ hơn nữa, các con thường tìm cách tấn công, hủy hoại những gì mình không ưa, không thích, những tư tưởng, tôn giáo không hợp với mình.

Làm như thế, các con chỉ tạo ra phân nửa của vũ trụ thôi.

Tất cả những điều này thật sâu xa, xin cảm ơn Ngài. Từ xưa đến nay chưa có ai nói với con những điều đơn giản như vậy.

Tuy nhiên, có vài điểm con chưa thông suốt: Có phải Ngài bảo rằng: Chúng con phải yêu cái “sai” để có thể biết cái “đúng”.

Có phải Ngài bảo rằng chúng con phải ôm lấy ác quỷ không?

Có thể nào các con chữa cho nó lành được không? Dĩ nhiên ác quỷ không có thật nhưng Ta trả lời theo ngôn ngữ của các con. Chữa lành là chấp nhận tất cả rồi chọn lựa cái tốt nhất, có hiểu không? Các con không thể chọn là Thượng Đế nếu chẳng có gì khác để chọn lựa trong đó.

Ồ! ồ! ồ!... Ai đã nói gì chọn để là Thượng Đế.

Cảm xúc cao cả nhất là tình yêu, có phải không?

Đúng!

Con nghĩ là vậy.

Các con có thể diễn tả cách nào khác đúng hơn không?

Không! Con thua.

Hà hà hà! Linh hồn các con tìm cảm xúc cao cả nhất. Nó tìm để kinh nghiệm, để là tình yêu tuyệt đối. Hơn thế nữa, linh hồn ước ao điều đó trong kinh nghiệm của nó. Đương nhiên các con tìm cách để là Thượng Đế! Các con tưởng các con tìm gì khác?

Con không biết. Con không chắc. Thật ra chưa bao giờ con dám nghĩ đến điều đó vì nó có vẻ như mơ hồ, nhạt nhẽo và phạm thượng.

Thật là thú vị! Các con tìm cách giống như ác quỷ thì không nhạt nhẽo nhưng tìm cách giống như Thượng Đế lại là phạm thượng.

Ấy! Xin dừng một phút! Ai tìm cách giống như ác quỷ?

Các con chớ còn ai vào đây nữa? Tất cả các con nghĩ rằng các con đã sinh ra trong tội lỗi, bẩm sinh đã có tội rồi giống như tính ác quỷ có sẵn trong người các con. Nhưng khi Ta nói các con sinh ra từ Thượng Đế nam và nữ trong tình yêu thương tuyệt đối, các con lại không nghe. Suốt cả cuộc đời, các con đã nghĩ rằng các con là “xấu”. Ngay cả đến những thứ các con cần dùng cũng gọi là xấu như tình yêu, tiền bạc, vui vẻ, quyền lực, và bất cứ gì có nhiều cũng là xấu.

Một số người còn cho rằng, khiêu vũ, âm nhạc và ca tụng đời sống cũng là xấu. Sau này có khi các con nghĩ rằng mỉm cười, yêu thương cũng là xấu. Sau khi cho rằng phần lớn các điều mình mong muốn là xấu, các con quyết định phải làm gì để trở nên tốt hơn. Điều này cũng tốt thôi, cũng tìm đến chân thiện mỹ nhưng có một lối đi ngắn hơn, nhanh hơn, đó là: Chấp nhận Các Con Là Ai và Là Gì ngay hiện tại đây và chứng minh điều đó.

Đó là điều Chúa Jesus đã làm, đó là đạo của Phật, con đường của Krishna, lối đi của những vị Thầy đã từng xuất hiện trên Trái Đất này. Tất cả các vị Thầy đều có một thông điệp giống nhau: Ta là gì, các con là cái đó. Ta có thể làm gì, các con làm được đó. Nhưng các con không chịu nghe. Thay vào đó, các con đã chọn con đường khó khăn gấp bội nghĩ rằng mình là hiện thân của sự ác. Các con cho rằng đi theo con đường của Chúa Jesus là khó, tuân theo những giáo pháp của Phật là khó, gương cao ngạo đui tối của Krishna là khó, trở thành một vị Thầy là khó.

Nhưng ta bảo thật điều này: Chối bỏ Các Con Là Ai còn khó gấp bội hơn là chấp nhận. Các con là Chân, Thiện, Mỹ. Các con thật sự là tha thứ, an bình, ánh sáng, sức mạnh, khoan dung, kiên nhẫn, can đảm, giúp những người thiếu thốn, an ủi những ai đau buồn, chữa lành những ai bị tổn thương, thầy giáo chỉ đường cho những người bối rối. Các con là minh triết cao siêu nhất, là Chân

Lý cao cả nhất, là an bình nhất và tình yêu to lớn nhất Đôi khi trong cuộc đời, các con từng biết mình là những thứ đó.

Vậy thì: Mãi mãi hãy chọn ngay bây giờ để biết các con là những điều tốt lành đó.

CHƯƠNG 4

Trời ơi! Ngài truyền cảm hứng cho con!

Nếu Thượng Đế không truyền cảm hứng thì quý sứ làm được sao?

Có phải lúc nào Ngài cũng chơi sấp ngựa như vậy không?

Ta không nói vậy theo lối sấp ngựa đâu.

Hãy đọc lại câu nói của Ta đi.

Ồ! Con thấy rồi.

Phải. Tuy nhiên, cũng tốt nếu Ta đang chơi sấp ngựa đúng không?

Con không biết. Nhưng con tưởng rằng con quen với một ông Thượng Đế có phần nghiêm túc hơn.

Ơ này! Hãy thông cảm cho Ta và đừng tìm cách giới hạn Ta. Đồng thời cũng hãy thông cảm cho bản thân các con. Ta rất thích nói đùa. Ta cần phải tếu như vậy khi nhìn thấy các con đang tự hành hạ cuộc đời mình, có phải vậy không?

Lúc đấy, Ta chỉ đành “cười trừ” mà thôi. Dù sao cũng tốt vì kết cuộc mọi chuyện đều tốt thôi.

Ngài muốn ám chỉ gì đây?

Ta muốn nói rằng các con không thể thua trong trận chiến này. Các con không thể sập bẫy vì không nằm trong kế hoạch của Ta. Thượng Đế to lớn tới mức các con không thể nào không đi tới đích.

Đó là điều chúng con lo lắng nhất. Chúng con sợ rằng vì lý do gì đó, chúng con bị lộn tung phèo, không tới gặp được Ngài và chung sống với Ngài.

Có phải người muốn nói là lên Thiên Đàng không?

Vâng. Chúng con đều lo sợ phải xuống địa ngục.

Như vậy các con tự đặt mình vào địa ngục trước để tránh khỏi đi tới đó.

Hừm m... Chiến lược thú vị nhỉ.

Đó! Ngài lại nói tếu rồi.

Ta không thể ngăn được vì địa ngục gây ra những cái tệ hại nhất nơi Ta.

Ngài bảo rằng: Đau đớn ngon lành. Ngài thực đóng kịch rất hay.

Bây giờ các con mới biết được điều đó sao? Sau này, các con có quan sát thế giới không?

Nhân đây con có một câu hỏi khác. Tại sao Ngài không sửa lại thế giới mà cứ để nó đi vào địa ngục?

Tại sao các con không sửa?

Chúng con không có quyền năng.

Nói sai rồi. Các con có đủ quyền năng và tài năng để chấm dứt sự đói khát ngay lúc này nhưng những chính phủ trên thế giới chưa muốn chấm dứt.

Các con có thể chữa lành các bệnh nhân ngay bây giờ nhưng ngành y khoa ngăn chặn lại các cách chữa bệnh, cấm đoán các phương pháp y khoa tương đương (alternative medicines) bởi vì những phương pháp này có thể làm sụp đổ cấu trúc của ngành y khoa.

Điều này thật khó hiểu cho con. Bởi lẽ không một bác sĩ nào từ chối chữa bệnh cho bệnh nhân cũng như không một nhà cầm quyền nào muốn nhìn thấy dân mình chết đói.

Nếu nói là không một cá nhân bác sĩ nào thì đúng. Không một cá biệt nhà cầm quyền nào cũng đúng. Nhưng chữa bệnh và làm chính trị đã trở thành thể chế sẽ chống lại những điều tốt đẹp trên vì sự sống còn của thể chế.

Ví dụ đơn giản và điển hình nhất: Các bác sĩ Tây Y chối bỏ những hiệu quả chữa bệnh của bác sĩ Đông Y. Vì nếu chấp nhận như thế sẽ phá vỡ tan tành cấu trúc của Tây Y. Tây Y làm như vậy vì lo sợ: Bất cứ một sự tấn công nào cũng tạo ra một sự kêu cứu. Ta đã được đọc câu này trong cuốn A Course in Miracles (một tiến trình trong những huyền diệu). Ta đã đặt câu này vào đó.

Trời đất ơi! Chỗ nào Ngài cũng biết hết.

Điều này nhắc lại chúng ta chỉ mới bắt đầu nghiên cứu mấy câu hỏi kia của các con. Chúng ta đang thảo luận làm cách nào cho cuộc đời của các con “lên hương”. Ta đang nói về tiến trình sáng tạo.

Vâng! Con cứ ngắt lời Ngài hoài.

Chẳng sao cả, nhưng thôi chúng ta trở lại đi bởi vì chúng ta không muốn đi lạc một đầu giây mối nợ rất quan trọng: Cuộc đời là sáng tạo chứ không phải là khám phá. Các con sống mỗi ngày không phải để khám phá ra coi cuộc đời nắm giữ những bí mật gì mà là sáng tạo ra nó. Mỗi giây phút các con đang sáng tạo ra thực tế các con nhưng có thể các con không biết.

Sau đây là lý do tại sao nó lại như vậy và sự vận chuyển của nó ra sao?

Ta đã tạo ra các con theo hình tượng giống như Thượng Đế.

Thượng Đế là vị sáng tạo.

Các con là 3 thực thể trong 1. Có thể gọi là: Cha, Con và Thánh Linh, Tâm, Thân và Linh Hồn, Siêu ý thức, Ý thức và Tiềm thức.

Sáng tạo là một tiến trình xuất phát từ 3 phần này của các con. Phương tiện của sáng tạo là: Tư Tưởng, Lời Nói và Hành Động.

Tất cả những sáng tạo bắt đầu với tư tưởng (hãy khởi sự từ Cha). Tất cả những sáng tạo sau đó chuyển qua lời (hãy xin, rồi các con sẽ nhận được, hãy nói rồi mọi sự sẽ được làm cho các con). Tất cả những sáng tạo được thành tựu trong hành động. (Và Lời sẽ thành da thịt và sống nơi chúng ta).

Điều mà các con nghĩ nhưng không bao giờ nói ra, sáng tạo trên một tâm mức. Điều mà các con nghĩ và nói, sáng tạo trên một tầng mức khác. Điều mà các con nghĩ, nói và làm trở thành hiện thực trong thực tế các con.

Không thể nào các con có thể nghĩ, nói và làm một điều mà các con không thực sự tin tưởng. Vậy thì tiến trình sáng tạo phải gồm có tin tưởng hay giác (biết). Đó là niềm tin tuyệt đối. Nó vượt qua hy vọng. Đó là biết một chân thực. (Do niềm tin, con sẽ được chữa lành).

Do vậy, phần hành động của sáng tạo luôn luôn bao gồm giác (biết). Đó là mức ánh sáng máu chót, một chân thực hoàn toàn, một chấp nhận trọn vẹn gì đó rất thực tế.

Địa điểm giác này là một điểm biết ơn có cường độ không thể tưởng tượng nổi. Đó là sự tạ ơn trước và đó có thể là cái chìa khóa huyền diệu nhất trong sáng tạo: Chịu ơn trước về sáng tạo. Sự ban cho là một dĩ nhiên, điều này không những được tha thứ mà còn được khuyến khích. Đó là dấu hiệu chắc chắn nhất của cấp bậc sư. Tất cả các vị Thầy đều biết trước là hành động đã hoàn thành rồi.

Hãy tán dương và hưởng vui thú về tất cả những gì các con đã tạo ra. Loại bỏ bất kỳ phần nào của sáng tạo là loại bỏ một phần của chính các con. Hãy thừa nhận bất cứ cái gì đang hiện diện ngay bây giờ là một phần sáng tạo của các con, hãy chúc lành cho nó, hãy biết ơn vì nó. Đừng tìm cách buộc tội nó bởi vì như thế cũng như buộc tội chính mình.

Nếu có phần nào trong sáng tạo các con không ưa thích, hãy chúc lành cho nó và cứ việc thay đổi nó đi. Sau đó lại chọn tiếp, chọn một thực tế mới. Hãy có một tư tưởng mới. Hãy nói một lời mới. Hãy làm một cách huy hoàng và thế giới sẽ theo các con. Hãy đòi hỏi. Hãy kêu gọi.

Hãy nói: “Ta là Đường, là Sự Thật và là Sự Sống, hãy đi theo Ta”. Đó là cách biểu hiệu ý muốn của Thượng Đế trên mặt đất cũng như trên trời.

Nếu quả thực mười bước đơn giản như Ngài nói chúng con cần, tại sao thế giới lại không diễn tiến tốt đẹp hơn cho chúng con?

Thế giới đang diễn tiến như vậy vì chỉ có một số rất nhỏ các con dùng “phương thức” này mà có ý thức, đầy đủ tỉnh giác. Một số người khác dùng nó

mà không biết. Một số khác chẳng biết mình đang làm gì. Một số nữa vừa đi vừa ngủ.

Tuy vậy, các con đang tạo ra thực tế của các con. Ta nói: Tạo Ra không phải Khám Phá ra. Các con đang dùng quyền năng Ta đã trao cho cùng với tiến trình mà Ta vừa mô tả.

Nay, các con đã hỏi bao giờ thì đời các con sẽ “lên hương”. Các con sẽ đưa đời mình “lên hương” bằng cách trước hết có tư tưởng thật rõ ràng, minh bạch về đời sống. Hãy suy nghĩ về điều các con muốn là gì và muốn có gì. Hãy nghĩ về điều đó luôn luôn cho tới khi các con minh bạch về nó. Khi đã minh bạch rồi thì không nghĩ đến gì khác nữa. Không tưởng tượng ra một khả năng nào khác.

Hãy loại bỏ những tư tưởng tiêu cực khỏi trí não. Bỏ đi tất cả những gì bi quan. Vứt đi tất cả những gì nghi ngờ. Tổng đi mọi sợ hãi. Hãy đưa tâm trí vào kỷ luật là bám chặt lấy cái tư tưởng sáng tạo gốc kia. Khi những tư tưởng các con đã minh bạch và vững chắc, hãy bắt đầu nói chúng ra như là những Chân Lý.

Nói lớn lên. Hãy sử dụng cái lệnh tối cao gọi quyền năng sáng tạo tới: “Tôi Là”. (I AM)

Hãy dùng những lời “Tôi Là” với người khác. “Tôi Là” là lời sáng tạo nhất trong vũ trụ. Bất kỳ nghĩ gì, nói gì sau lời “Tôi Là” chuyển động những kinh nghiệm đó, gọi chúng tới, đem chúng lại cho các con. Chẳng có cách nào khác để cho vũ trụ biết phải làm ra sao! Chẳng có con đường nào khác để cho nó biết mà theo. Vũ trụ đáp ứng với lời “Tôi Là” như là vị thần trong cái chai vậy.

Ngài nói: “Hãy vứt đi tất cả những nghi ngờ, tổng đi mọi sợ hãi, liệng đi những gì bi quan” giống như nói “Hãy lấy đi một miếng bánh vậy”. Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó. Nói: “Hãy loại bỏ tất cả những tư tưởng tiêu cực” có lẽ cũng như nói “Hãy leo lên núi Everest trước bữa ăn trưa”. Hình như đây là một yêu cầu quá lớn.

Kìm hãm tư tưởng, kiểm soát chúng, chẳng có gì là khó như các con tưởng. (Hoặc leo núi Everest cũng vậy). Tất cả đều là vấn đề kỷ luật.

Đó là chuyện phải chú tâm vào. Bước thứ nhất là cách điều động tư tưởng: Học cách nghĩ về các con đang nghĩ. Khi gặp những tư tưởng tiêu cực, xóa bỏ cái ý niệm cao cả nhất của các con về một vật, hãy suy nghĩ lại.

Ta muốn các con làm như vậy, đúng nguyên văn.

Nếu các con nghĩ rằng các con đang buồn rầu, chán nản và chẳng có gì là hay lập tức hãy nghĩ lại.

Nếu các con nghĩ rằng thế giới là một chốn xấu xa, đầy những biến cố tiêu cực hãy nghĩ lại.

Nếu các con nghĩ rằng đời mình tan nát chẳng bao giờ có thể xây dựng lại được nữa hãy nghĩ lại.

Các con có thể tự huấn luyện mình để làm như vậy (Hãy coi lại chính các con đã tự huấn luyện mình ngon lành ra sao để không làm như vậy)

Cảm tạ Ngài. Chưa từng bao giờ con được thấy tiến trình đặt ra mình bạch cho con như vậy. Con mong là làm cũng dễ như là nói nhưng ít ra con hiểu tiến trình này. Con nghĩ là vậy.

Tốt! Nếu con nghĩ rằng cần phải ôn lại thì chúng ta có thể nói chuyện tiếp.

CHƯƠNG 5

Con đường nào thực sự là con đường đi tới Thượng Đế? Có phải bằng cách từ bỏ tất cả như một số yogis tin tưởng?

Sự đau khổ là gì? Có phải đau khổ vì phục vụ là con đường đi tới Thượng Đế như những người tu khổ hạnh thường nói?

Có phải chúng con có thể lên Trời bằng cách làm việc thiện như nhiều tôn giáo thường nói? Hay là chúng con tự do, muốn làm gì thì làm: Chẳng cần biết luật pháp, không cần giữ những tục lệ và dấn mình sống buông thả và rồi cũng tìm được Niết Bàn như nhiều tay Tân Thời Đại thường nói?

Nó là gì? Là những tiêu chuẩn luân lý khắt khe hay là làm theo ý thích?

Nó là gì? Là những phẩm giá cổ truyền hay tới đâu hay tới đó?

Nó là gì? Mười điều ngăn cấm hay bảy bước tới Giác Ngộ?

Các con rất cần được chỉ dạy cho các con một con đường, chẳng hạn như đường này đường kia, đúng không? Tại sao không phải là tất cả những thứ đó?

Con không biết. Con đang hỏi Ngài.

Vậy Ta sẽ trả lời để các con hiểu thật rõ.

Ta nói điều này cho tất cả những ai nghe thấy Lời của Ta và tìm tới Chân Lý của Ta. Bất kỳ trái tim nồng nhiệt nào hỏi con đường đi tới Thượng Đế ở đâu đều được chỉ rõ. Ai ai cũng được trao cho Chân Lý tâm cảm (bằng nội tâm). Hãy tới với Ta theo con đường của Tim các con chớ dừng qua hành trình bằng ý. Các con không bao giờ tìm thấy Ta trong ý của các con. Muốn tìm được Thượng Đế, các con phải vượt khỏi ý (các con phải điên). Tuy nhiên Ta sẽ trả lời câu hỏi giống như một lời thăm vấn gay gắt của các con nhưng các con sẽ giật mình té ngửa khi nghe câu trả lời của Ta: Chẳng có cái cóc khô gì là Mười Điều Răn Cấm Cả!

Ồi Trời ơi! Không có sao?

Không. Không có! Ta răn cấm (ra lệnh) cho ai? Cho Ta hả? Và tại sao Ta lại cần răn cấm như vậy? Khi Ta muốn điều gì thì điều đó hiện hữu, đúng không?

Vậy thì đâu có cần ra lệnh cho ai? Và quả thực nếu Ta có ra lệnh, những lệnh này đương nhiên sẽ được tuân theo hay sao?

Làm sao Ta có thể ao ước điều này đến như vậy? Đến nỗi phải ra lệnh rồi nhìn điều đó không được thực hiện? Thứ vua gì lại làm như thế? Đâu có kẻ cầm quyền nào làm như vậy? Ta không phải là vua hay nhà cầm quyền gì cả. Ta là

Đấng Sáng Tạo. Và Đấng Sáng Tạo không ngăn cấm chi hết mà chỉ sáng tạo, sáng tạo và tiếp tục sáng tạo.

Các con cũng như Moises xưa kia đã đứng trước Thượng Đế và nài nỉ Ta: Lạy Thượng Đế của con, xin hãy chỉ vẽ cho con. Hãy cho con một dấu hiện để con có thể nói lại với dân chúng!

Làm sao chúng con có thể biết được chúng con là những người được tuyển chọn?

Và Ta đã nói với Moises cũng như các con một bản thỏa ước linh thiêng, một lời hứa vĩnh cửu, một cam kết chắc chắn và bảo đảm.

Và Lời của Thượng Đế xưa kia không phải một Mệnh Lệnh mà là một Thỏa Ước.

Đó là MƯỜI ĐIỀU CAM KẾT.

Các con sẽ yêu Thượng Đế hết lòng, hết trí, hết tâm hồn của các con. Các con sẽ không sùng bái tình yêu, tiền tài, danh vọng hay quyền năng đến từ những nguồn khác. Các con sẽ gạt sang một bên những thứ đó giống như đĩa trẻ gạt đi những đồ chơi, không phải vì chúng không có giá trị mà vì các con đã vượt qua tuổi đó rồi. Và các con biết rằng các con sẽ đi con đường của Thượng Đế vì:

Các con sẽ nhân danh Thượng Đế để làm những gì và các con sẽ thấy hiệu quả. Do đó, các con không gọi danh Ta trong những chuyện phù phiếm, không nghĩ tới gọi danh hiệu Thượng Đế một cách vô ý thức. Các con sẽ hiểu sức mạnh của lời nói và tư tưởng nhân danh Ta. Bởi vì Danh Ta, danh vĩ đại “Ta Đây” sẽ không bao giờ được dùng mà vô hiệu quả. Điều này không thể xảy ra khi các con đã tìm thấy Thượng Đế. Và Ta cũng cho các con những dấu hiệu khác như:

Các con sẽ nhân danh Ta một ngày thiêng liêng. Như vậy để các con không nằm lâu trong ảo vọng và để giúp các con nhớ lại Các Con Là Ai và là gì? Chẳng bao lâu nữa, các con sẽ coi ngày nào cũng là ngày Sabbath và giây phút nào cũng linh thiêng.

Các con sẽ tôn kính cha mẹ vì cha mẹ cũng là con của Thượng Đế và đã đem đời sống đến cho các con. Từ đó, các con sẽ tôn kính mọi người.

Khi các con tìm thấy Thượng Đế, các con sẽ hiểu rằng: Các con không được sát hại đời sống của bất cứ ai hay sinh vật nào vì đời sống nào cũng vĩnh cửu.

Sự tôn kính đời sống giúp các con tôn trọng tất cả sinh vật và thực vật, chỉ làm tổn thương chúng trong trường hợp bất khả kháng vào mục đích tốt nhất.

Các con sẽ không làm mất tinh chất thanh tịnh, cao đẹp của Tình Yêu bằng những ý nghĩ bất lương hay lòng gạt người khác, vì như vậy là thông dâm. Ta hứa với các con: Khi các con đã tìm thấy Thượng Đế, các con sẽ không phạm tội thông dâm này nữa.

Khi các con tìm thấy Thượng Đế, các con sẽ không ăn cắp, ăn trộm, lòng gạt, chiếm hữu bất cứ vật gì của ai khác.

Khi biết Thượng Đế, các con sẽ không nói một lời dối trá vì như vậy là làm chứng gian.

Và các con sẽ không thêm muốn vợ chồng người khác vì các con biết rằng tất cả những người khác đều là vợ chồng mình thì còn ham muốn gì nữa.

Khi biết Thượng Đế, các con chẳng thêm tài sản của người khác vì các con biết rằng tất cả tài sản đều thuộc về mình thì còn thêm muốn làm chi nữa. Các con sẽ biết mình đã tìm được con đường tới Thượng Đế khi các con thấy những dấu hiệu đó.

Ta đã hứa với các con rằng không ai chân thành đi tìm Thượng Đế lại còn phạm vào những hành vi như vậy.

Tiếp tục hành động như vậy là điều bất khả. Đó là tự do của các con chứ không phải giới hạn. Đó là những cam kết của Ta chứ không phải mệnh lệnh.

Bởi vì, Thượng Đế không có ra lệnh cho những gì Thượng Đế đã tạo ra. Thượng Đế chỉ dạy cho các con của Thượng Đế: Đây là cách để các con biết rằng các con đã trở về nhà.

Như vậy con khỏi cần theo “Mười Điều Răn” cũng được lên thiên đàng chẳng?

Chẳng có cái gì gọi là lên Trời cả. Chỉ có tự nhận thức rằng các con đã ở đó rồi. Chỉ có chấp nhận. Chỉ có hiểu biết chứ không có hành động hay cố gắng gì cả. Các con không thể đi tới chỗ mà các con đã ở đó rồi. Muốn làm vậy, các con phải từ giã nơi các con đang ở và điều đó sẽ làm cho mục tiêu của cuộc hành trình thất bại.

Chuyện mĩa mai là phần lớn con người nghĩ rằng họ phải từ giã nơi họ đang ở để đi đến nơi họ muốn tới. Như vậy, họ từ giã cõi Trời để tới cõi Trời và đi qua Địa Ngục.

Giác Ngộ là hiểu rằng chẳng có nơi nào để tới, chẳng có gì để làm, chẳng có trở thành gì cả, ngoại trừ là đúng như hiện nay. Các con đang đi một cuộc hành trình không tới đâu cả. Cõi Trời! Như các con thường gọi chẳng ở đâu hết chính là ở đây và bây giờ.

Ai ai cũng nói vậy làm cho con điên cái đầu đây này. Nếu “Cõi Trời bây giờ và ở đây”. Tại sao con không thể thấy được? Tại sao con không cảm được? Và tại sao thế giới lại loạn xạ ngẫu như thế này?

Ta hiểu nỗi thất vọng của các con khi tìm cách hiểu hết tất cả những gì hiện hữu.

Xin Ngài chờ một chút. Có phải Ngài đang nói Thượng Đế thất vọng?

Các con tưởng rằng Ta không thể kinh nghiệm một điều mà các con kinh nghiệm sao?

Thật ra Ta đang kinh nghiệm bản thân Ta qua các con. Ta tạo ra các con để biết Ta là ai? Thôi Ta chẳng nên phá tan nát tất cả những ảo ảnh của các con về Ta trong một chương. Trong hình thể siêu việt nhất của Ta, Ta không kinh nghiệm thất vọng.

À! Con cảm thấy dễ chịu hơn.

Vừa qua Ngài đã làm cho con lo sợ.

Đó không có nghĩa là Ta không thể. Đó chỉ có nghĩa Ta chọn lựa làm như vậy. Các con cũng có thể chọn lựa như Ta vậy.

Thất vọng hay không thất vọng. Con vẫn cứ tự hỏi làm sao cõi Trời có thể ở đây bây giờ sao con lại không kinh nghiệm được.

Các con không thể kinh nghiệm được cái gì mà các con không biết. Và các con không biết là các con đang “cõi Trời bây giờ đây” bởi vì các con chưa từng bao giờ kinh nghiệm cõi Trời.

Thấy không? Đối với các con đó là cái vòng lẩn quẩn. Các con không thể hoặc chưa tìm cách nào kinh nghiệm cái mà các con chưa biết và các con không biết cái mà các con chưa kinh nghiệm.

Điều mà giác ngộ đòi hỏi các con làm là: Biết một gì đó mà các con chưa kinh nghiệm. Và do vậy, hãy kinh nghiệm nó. Biết mở cửa cho kinh nghiệm, nhưng các con lại tưởng tượng ngược lại. Thực ra các con đã biết rất nhiều, nhiều hơn những điều các con đã kinh nghiệm. Chỉ đơn giản các con không biết là các con biết.

Ví dụ: Các con biết là có một Thượng Đế nhưng có thể các con không biết là các con biết điều đó. Do vậy, các con cứ loanh quanh chờ kinh nghiệm. Và một thời gian qua, các con vẫn chờ cho có kinh nghiệm. Trong lúc đó, các con có nó (kinh nghiệm) mà không biết thì cũng như là chẳng có gì cả.

Trời đất ơi! Như vậy chúng ta đi vòng tròn.

Phải! Chúng ta đang đi vòng tròn. Và thay vì đi vòng tròn, có lẽ chúng ta nên là cái vòng tròn luôn. Đâu có bó buộc phải là một cái vòng lẩn quẩn, có thể là một cái vòng tuyệt diệu chớ.

Có phải từ bỏ là một phần của đời sống tâm linh?

Phải! Bởi vì cuối cùng mọi linh hồn đều từ bỏ những gì không thật. Và trong cuộc đời của các con cũng chẳng có gì là thật cả, ngoại trừ mỗi mỗi quan hệ giữa Ta và các con. Tuy nhiên, từ bỏ theo ý nghĩa cổ điển là “từ bỏ bản thân” là không cần thiết. Những người nhiệt tâm tìm cách chiến thắng mọi đam mê thế tục thường dốc hết lòng làm việc như đam mê Thượng Đế. Nhưng đam mê vẫn là đam mê. Đôi đam mê này lấy đam mê nọ vẫn không loại bỏ được nó.

Do đó, đừng phê phán những thứ mà các con đam mê. Chỉ ghi nhận chúng rồi coi chúng có phục vụ mình không dựa vào mô hình các con muốn là ai và muốn là gì?

Hãy nhớ! Các con luôn luôn ở trong vị thế tự sáng tạo ra mình. Mỗi thời điểm, mỗi lúc các con đang quyết định mình là ai? là gì? Phần lớn quyết định của các con dựa vào những chọn lựa của các con về đam mê trở thành ai và trở thành gì?

Thông thường, một người theo Đạo có vẻ như từ bỏ mọi đam mê thế tục, mọi ham muốn con người. Điều họ đã làm có nghĩa: Hiểu đam mê và ham muốn, nhận biết những ảo tưởng và tránh né những đam mê không phục vụ họ. Họ vẫn thích ảo tưởng vì đem lại cho họ cái dịp để có thể tự do chọn lựa trọn vẹn. Đam mê là chuyển biến tư tưởng hiện tại thành hành động. Nó châm nhiên liệu vào bộ máy sáng tạo. Nó chuyển những quan niệm thành ra kinh nghiệm. Đam mê là ngọn lửa giúp Ta hiểu rõ thực sự là ai.

Không nên chối bỏ đam mê vì làm như vậy là chối bỏ Các Con Là Ai và Các Con Thực Sự Muốn Là Gì? Con từ bỏ không bao giờ chối bỏ đam mê, con từ bỏ chỉ chối bỏ sự ràng buộc vào kết quả. Đam mê là thích hành động. Hành động là kinh nghiệm được hiện hữu. Tuy vậy, có gì được tạo ra như là một phần của hành động? Sự kì vọng.

Sống đời mình mà không có sự kì vọng, không cần phải có những kết quả rõ ràng. Đó là Tự Do. Đó là Thượng Đế tính. Đó là cách sống của Ta.

Ngài không quan tâm đến kết quả?

Tuyệt đối không. Vui thú của Ta là sáng tạo chớ không ở kết quả. Từ bỏ không phải là một quyết định chối bỏ hành động. Từ bỏ là một quyết định chối bỏ nhu cầu cần một kết quả đặc thù. Có một khác biệt rất lớn.

Có thể nào Ngài giải thích mệnh đề: “Đam mê là chuyển hiện tại thành hành động?”

Tĩnh hiện tại là trạng thái cao nhất của hiện hữu. Đó là tinh túy thanh tịnh nhất. Đó là cái diện “nay – không – nay”, cái diện “tất cả - không - tất cả”, cái diện “luôn luôn – không – bao giờ” của Thượng Đế.

Hiện tại thanh tịnh là Thượng Đế thanh tịnh.

Tuy nhiên, không bao giờ chúng ta coi là đủ nếu chỉ hiện hữu. Chúng ta bao giờ cũng khao khát kinh nghiệm Cái Là Ta và điều này đòi hỏi toàn bộ diện kia của Thiên Tính. Gọi là hành động.

Hãy coi là các con nắm cốt lõi của cái Ngã tuyệt vời, cái diện của thiên tính gọi là tình yêu. (Đó là Chân Lý về các con).

Đây: Tình yêu là một chuyện và hành động yêu thương lại là chuyện khác. Linh hồn ao ước làm một gì đó về bản chất của nó để có thể tự biết nó trong kinh nghiệm của chính nó. Do vậy, nó sẽ tìm cái hiện thực ý niệm cao cả nhất của nó bằng hành động. Cái khát khao làm như vậy là đam mê. Giết đam mê là giết Thượng Đế.

Các con thấy đó: Khi Thượng Đế làm điều yêu thương đó, Thượng Đế đã thực hiện Minh và chẳng còn cần thêm gì nữa.

Mặt khác, con người thường cảm thấy là cần phải có tiền lời trong các cuộc đầu tư như ta yêu một ai đó cũng muốn kiếm chác được chút gì yêu thương trở lại theo thói thường tình.

Đó không phải là đam mê. Đó là mong chờ.

Đó là cái nguồn bất hạnh lớn nhất tạo ra cho con người. Đó là điều phân cách con người với Thượng Đế. Người từ bỏ tìm cách chấm dứt sự phân chia này bằng kinh nghiệm mà một số những nhà thần bí Đông Phương gọi là Samandhi. Đó là hợp nhất, là một với Thượng Đế, hòa hợp với thiên tính, hợp tan trong thiên tính. Do vậy, người từ bỏ kết quả nhưng không bao giờ từ bỏ đam mê. Quả thế, vị chân sư biết qua trực giác rằng đam mê là đạo. Người ta thường nói rằng: Ai không có một đam mê gì đó, người đó chẳng có sức sống chút nào.

Ngài nói rằng: Chồng lại cái gì cái đó tồn tại và nhìn cái gì thì cái đó biến đi.

Có thể nào Ngài giải thích điều này chăng?

Các con không thể chống lại cái gì mà các con cho là không có thực thể. Hành động chống lại một gì là hành động đem lại sự sống cho nó. Khi các con chống lại một năng lực, các con đặt nó hiện ra.

Càng chống lại càng làm cho nó thành hiện thực dù chống lại bất kỳ gì. Khi mở mắt ra và nhìn thì nó biến đi, có nghĩa là: Nó không còn giữ lại hình thể của nó nữa. Khi các con nhìn thật sự một vật các con cần nhìn xuyên qua, nhìn được như thế, sức mạnh ảo giác của sự việc sẽ biến mất.

Nhưng nếu mình không muốn cho vật mà mình nhìn biến đi thì sao?

Các con phải luôn luôn làm cho nó biến đi. Chẳng có gì trong thực tế bám vào các con. Tuy nhiên, nếu các con quyết định chọn lựa cái ảo giác về cuộc đời thay vì Chân Lý của tâm linh, các con chỉ có thể tái tạo lại nó như các con đã tạo nó ra lúc khởi đầu.

Làm như vậy, các con có thể có trong cuộc sống cái mà các con chọn lựa để có và các con loại bỏ khỏi cuộc sống cái mà các con không còn muốn kinh nghiệm.

Tuy nhiên, không nên bao giờ chống lại gì cả. Nếu nghĩ rằng chống đối sẽ loại bỏ được gì đó thì nên nghĩ lại.

Càng chống đối càng chôn chặt sự việc đó. Ta đã từng bảo với các con mọi tư tưởng đều sáng tạo sao?

Ngay cả tư tưởng nói rằng con không muốn một vật gì đó?

Nếu các con không muốn một vật thì nghĩ về nó làm gì? Nếu phải nghĩ về nó cũng đừng nên chống đối, hãy nhìn thẳng vào coi thực tế nó là cái gì? Rồi dùng sáng tạo chọn lựa nó hay không tùy theo ý thích.

Cái gì ra mệnh lệnh chọn lựa này?

Cái Các Con Nghĩ Các Con Là Ai? Và Là Cái Gì? Đồng thời, Cái mà các con chọn lựa Mình Là Ai và Là Cái Gì?

Cái đó ra lệnh trong bất cứ mọi chọn lựa nào mà các con đã làm trong cuộc đời mình ở hiện tại cũng như tương lai.

Như vậy đời sống của một người từ bỏ là một con đường sai lầm?

Đó không phải là một Chân Lý. Những chữ người từ bỏ hàm một ý nghĩa sai.

Trên thực tế, các con không thể từ bỏ gì cả bởi vì cái mà các con chống đối vẫn tồn tại. Một vị từ bỏ chân chính chẳng có từ bỏ mà chỉ chọn khác đi. Đó là một hành động chuyển biến tới một vật gì đó chứ không phải là dứt khỏi điều gì.

Các con không thể dứt bỏ một sự việc gì vì nó sẽ đeo đuổi các con mãi mãi. Như vậy không nên chống lại cảm dỗ mà nên quay hướng khác đi. Hãy quay về Ta và đi ngược lại những gì không phải là Ta. Nhưng nên nhớ rằng: Chẳng có gì là con đường sai lầm bởi vì trong cuộc hành trình này các con không thể không tới nơi mà các con đang đi tới.

Đây chỉ là chuyện nhanh chậm, chỉ là vấn đề khi nào các con tới đó nhưng cũng vẫn chỉ là ảo giác bởi lẽ chẳng có “khi nào” cũng chẳng có “trước” hay “sau” mà chỉ có hiện tại, cái thời gian huy hoàng trong đó các con kinh nghiệm bản thân.

Vậy thì mấu chốt là gì? Nếu không có lối nào khác để không tới đó, thì mục đích cuộc sống này là gì? Tại sao chúng con phải lo lắng về tất cả những gì chúng con làm?

Hà! Tất nhiên các con không nên lo lắng, tốt hơn nên quan sát. Chỉ có nhận thức các con đang là ai và là gì, đang làm gì và đang có gì và coi những cái đó có phục vụ các con không?

Mục đích cuộc sống không phải là đi tới đâu cả, chỉ cần nhận thức rằng: Các con đang vẫn ở đó, vẫn đã luôn luôn ở đó.

Các con đang ở thời gian sáng tạo toàn tịnh, luôn luôn và mãi mãi. Vậy thì mục đích cuộc sống là sáng tạo Các Con Là Ai và là gì? Và rồi kinh nghiệm cái đó.

CHƯƠNG 6

Và đau khổ là gì?

Có phải đau khổ là phương pháp và con đường dẫn tới Thượng Đế?

Một số người cho rằng đó là con đường duy nhất để gặp Ngài?

Ta không ưa đau khổ. Ai nói Ta thích đau khổ là người đó không biết Ta.

Đau khổ là một sự kiện không cần thiết trong kinh nghiệm của con người. Không những thế, đau khổ còn làm mất tiện nghi, không khôn ngoan và còn làm nguy hiểm cho sức khỏe của con người nữa.

Vậy tại sao lại có nhiều đau khổ như thế? Tại sao Ngài là Thượng Đế lại không chấm dứt nó đi? Ngài ghét nó mà?

Ta đã chấm dứt nó rồi. Lý do chỉ vì các con từ chối không dùng những dụng cụ Ta đã trao cho để thực hiện.

Các con coi đó: Đau khổ có dính dáng gì đến những biến cố đâu, thực ra chỉ do phản ứng của các con trước những biến cố đó. Chuyện xảy ra là chuyện xảy ra. Các con cảm thấy về những chuyện gì xảy ra lại là chuyện khác. Ta đã trao cho các con những dụng cụ để đối phó lại nhằm giảm thiểu hay loại trừ đau khổ nhưng các con không sử dụng chúng.

Xin lỗi Ngài, nhưng sao Ngài không loại trừ phăng đi những biến cố có phải tốt hơn không?

Đề nghị hay đấy, nhưng than ôi Ta không thể kiểm soát các biến cố.

Ngài không thể kiểm soát được những biến cố?

Tất nhiên là không. Biến cố là những gì xảy ra trong không gian và thời gian do các con tự chọn lựa để tạo ra. Ta không bao giờ can thiệp vào những chọn lựa này vì làm như vậy chính Ta đã ngăn chặn lý do Ta đã tạo ra các con.

Điều này Ta đã giải thích đầy đủ cho các con trước đây rồi. Một số những biến cố do các con cố ý tạo ra, một số khác do các con tự kéo về mình một cách vô ý thức không nhiều thì ít. Các thiên tai lớn do các con tự kéo về mình rồi được gán cho là số mệnh. Thật ra đó là ý thức chung của cả hành tinh.

Ý thức cộng đồng?

Đúng vậy, chính xác vậy.

Có nhiều người nói rằng thế giới đang đi vào địa ngục. Sinh thái của chúng con đang chết dần. Hành tinh của chúng con đang gặp nguy về động đất, núi lửa, bão tố v.v... Rồi trục địa cầu đang bị nghiêng đi. Tuy nhiên cũng có người cho rằng tư tưởng và ý thức cộng đồng có thể thay đổi những biến cố trên để

cứu địa cầu. Tư tưởng đưa tới hành động. Nếu có đủ số người trên thế giới tin rằng phải làm gì đó để cứu vãn môi trường thì các con có thể cứu được địa cầu.

Nhưng phải làm cho nhanh vì đã tổn hại thật nhiều và lâu quá rồi. Điều này cần một thay đổi lớn trong thái độ của con người trên Trái Đất này.

Ngài nói như thế có nghĩa chúng con không làm như vậy địa cầu và nhân loại sẽ bị hủy diệt?

Ta đã đặt ra những luật thật rõ ràng cho vũ trụ vật chất để tất cả mọi người đều hiểu. Có những luật về nhân quả được nêu ra cho những nhà khoa học, vật lý học và cả những nhà lãnh đạo trên thế giới biết. Khỏi cần phải nhắc lại những luật đó ở đây.

Trở lại vấn đề đau khổ, từ đâu chúng con tạo ra ý niệm rằng đau khổ là tốt như những bậc thánh nhân đau khổ trong yên lặng?

Các bậc Thánh Nhân hay Chân Sư đau khổ trong yên lặng vì họ hiểu rằng đau khổ không phải là Đạo của Thượng Đế. Đó chỉ là một dấu hiệu chắc chắn rằng còn có gì đó phải học, phải nhớ lại nơi Đạo của Thượng Đế. Vị Chân Sư không đau khổ trong yên lặng mà chỉ có vẻ đau khổ và không than van. Vị Chân Sư không than van vì cho rằng đau khổ giống như tập hợp những hoàn cảnh các con nghĩ rằng đau khổ không thể chịu đựng nổi. Khi ta chú tâm vào việc gì, vô tình ta làm cho nó trở thành hiện thực. Vị Chân Sư biết điều này nên tự đặt mình vào vị trí chọn lựa để đặt điều gì ấy chọn trở thành hiện thực. Đôi lúc chính các con cũng làm như vậy nhưng các con không để ý thôi. Chẳng hạn như các con đã từng làm cho cơn nhức đầu hay đau răng giảm đi nhờ quyết định chọn lựa của các con về điều đó. Nhưng tại sao lại cứ phải đau khổ hoài? Các con không thể biết và trở thành cái mà các con thực là, nếu không có cái mà các con không phải là, như Ta đã giải thích cho các con rồi.

Con vẫn không hiểu từ đâu chúng con lại tạo ra ý niệm rằng đau khổ là tốt?

Các con rất khôn ngoan khi cứ vin vào câu hỏi này. Tư tưởng đầu tiên cũng như một số tôn giáo dạy rằng đau khổ là tốt, vui sướng là xấu đã bị lạm dụng quá nhiều rồi. Từ ý niệm này các con cho rằng một bệnh nhân ung thư đau khổ mà không thổ lộ với ai sẽ là vị thánh còn phụ nữ có dự tính cao độ và ca tụng tình dục công khai sẽ bị coi như phạm tội. (Điều này sẽ gây tranh cãi rất lớn cho xã hội con người).

Ôi Trời Đất ơi! Ngài quả đã nêu ra một đề tài ngạc nhiên quá. Ngài cũng khéo léo đối phó tính từ Nam qua Nữ tuyệt vời. Có phải Ngài muốn nhấn mạnh vấn đề tình dục này.

Đó là trưng ra những thành kiến của các con. Các con không ưa những phụ nữ có tính dục mạnh và càng không ưa chuyện này được ca tụng công khai nữa. Các con ưa rằng một người nam chết không một tiếng rên la trên chiến trường hơn là một phụ nữ rên la vì sướng do SEX trên đường phố.

Ngài ưa như vậy sao?

Ta chẳng có ý kiến gì về việc kia cũng như việc nọ còn các con có đủ thứ ý kiến. Ta gợi ý để các con hiểu rằng chính những phê phán của các con ngăn cản các con vui sướng và chính những mong đợi của các con làm cho các con sầu khổ. Tất cả những điều đó gộp lại ngăn cản các con mất vui sướng và tạo ra đau khổ cho các con.

Trời đất ạ! Làm sao con có thể biết được những điều Ngài nói là sự thật?

Không phải do trí tưởng tượng của con hoạt động quá mức sao?

Người đã đặt câu hỏi này trước kia rồi. Câu trả lời của Ta vẫn vậy. Có gì khác không? Ngay trong trường hợp mọi điều Ta nói đều “Sai” thì các con có thể nghĩ ra một lối sống khác tốt đẹp hơn chẳng?

Không?

Vậy thì “Sai” là “Đúng” và “Đúng” là “Sai”. Tuy nhiên, để giúp cho các con tránh tình trạng tiến thoái lưỡng nan, Ta nói với các con điều này: Đừng tin gì cả về những điều Ta nói.

Hãy cứ sống theo đó thôi. Hãy thử nghiệm rồi hãy sống bất kỳ mô hình nào khác mà các con muốn xây dựng lên. Sau đó hãy nhìn vào kinh nghiệm của các con để tìm ra Chân Lý của các con. Một ngày nào đó, các con có rất nhiều can đảm để nói rằng: Các con sẽ kinh nghiệm một thế giới thật vui sướng nếu trong đó SEX được coi tốt hơn làm chiến tranh.

CHƯƠNG 7

Đời sống thật đáng sợ và thật rối rắm, mong sao cho mọi chuyện thật sáng sủa.

Chẳng có gì đáng sợ về đời sống cả nếu các con đừng bám víu vào kết quả.

Ngài muốn nói nếu chúng ta đừng muốn gì cả.

Đúng vậy, hãy chọn chớ đừng muốn.

Như vậy đối với những người cô quạnh không ai nương tựa, đối với vợ con thì sao?

Hoàn thành nhiệm vụ của người nội trợ rất khó khăn, như các con vừa nói đó:

Thật là dễ khi chẳng muốn gì nếu chỉ có một mình mình. Dĩ nhiên, khi có những người ta thương yêu, ta muốn có những gì tốt nhất cho họ.

Con thật đau khổ khi không cung cấp đầy đủ những vật chất cần thiết cho vợ con như một ngôi nhà khang trang, thức ăn, quần áo v.v...

Con cảm thấy trong 20 năm qua con tranh đấu vất vả chỉ để sống qua ngày và vẫn chẳng có gì để trưng ra về bản ngã của con cả.

Người muốn nói về mặt dư giả vật chất?

Con muốn nói đến một chút cần thiết vật chất cho vợ con.

Ta thấy rồi, con tưởng rằng cuộc đời của con chỉ để thực hiện những thứ đó sao?

Không hẳn như thế, đó không phải chuyện đời con phải thực hiện nhưng sẽ tốt đẹp hơn nếu con làm được như vậy.

Hà! Vậy chúng ta trở lại chuyện lâu dài của các con là gì?

Câu hỏi thật khéo! Con đã có nhiều câu giải đáp khác nhau qua thời gian.

Câu trả lời bây giờ là gì?

Hình như con có hai câu trả lời một câu con ưa thấy và một câu con đang thấy.

Câu trả lời con ưa thấy là gì?

Con ưa thấy đời con hướng về tiến bộ của linh hồn. Con ưa thấy đời con biểu lộ và kinh nghiệm cái phần mà con yêu quý nhất như lòng lòng từ bi, tính kiên nhẫn, giác ngộ, tha thứ và yêu thương.

Có vẻ như con đã đọc cuốn sách này rồi!

Phải! Đây là cuốn sách hay về phương diện siêu linh nhưng con đang tìm cách để biến thành thực dụng. Vấn đề hiện thực trong đời sống của con là chuyện sinh tồn hàng ngày.

Ồ! Con nghĩ rằng chuyện này đưa tới chuyện kia.

Thực tế con mong có thể làm được nhiều điều hơn chỉ có sinh tồn. Con đã đấu tranh mệt mỏi trong rất nhiều năm qua về chuyện sinh tồn, con mong có thể làm nhiều điều hơn chỉ có thể.

Thế con gọi thế nào là thịnh vượng?

Con mong có đủ tiền để trả tiền nhà, hóa đơn, điện thoại, xe cộ v.v... trong đời sống hiện thực của con chứ không nói tới hình ảnh đời sống tiểu thuyết hóa xa vời.

Ta nghe như có chút hờn giận gì ở đây?

Không phải hờn giận mà thất vọng. Con đã chơi trò tâm linh hơn 20 năm rồi nhưng chẳng thấy kết quả gì cả. Tiền bạc con luôn luôn thiếu thốn, việc làm không ổn định v.v... Con đã 49 tuổi rồi, mong một chút an toàn vật chất trong đời sống để có nhiều thời gian hơn về chuyện Thượng Đế, về chuyện tiến bộ của linh hồn. Đó là nơi tim con tìm tới nhưng không phải đời sống cho phép con tới.

Hà! Con đã nói tất cả những điều đó rồi, có lẽ con cũng nói thay cho một số người khác khi con chia sẻ kinh nghiệm đó. Ta sẽ phân tích và trả lời từng câu một để con hiểu rõ:

Con chưa có tham dự “trò chơi tâm linh” này từ 20 năm qua. Con chỉ đứng mon men bên ngoài thôi.

Ta đồng ý rằng trong 20 năm qua con đã đứng nhìn nó, ve vãn nó, đôi chút có thử nghiệm nhưng Ta chưa cảm thấy sự dần thân thực sự, chân thật vào trò chơi cho đến thời gian gần đây.

Chúng ta cần hiểu rằng: “trò chơi tâm linh” có nghĩa dâng hiến toàn bộ tâm trí, thân thể, linh hồn vào tiến trình sáng tạo Bản Ngã theo hình tượng và giống như Thượng Đế.

Đây là một tiến trình thành tựu Bản Ngã mà những nhà thần bí Đông Phương đã viết

Đây là tiến trình cứu rỗi mà phần lớn những nhà thần học Tây Phương đã dâng hiến.

Đây là hành động có ý thức cao từng ngày, từng giờ, từng giây phút. Đó là sự chọn lựa, rồi lại chọn lựa trong mọi lúc. Đó là Sáng Tạo tiếp diễn, Sáng Tạo

có ý thức, Sáng Tạo có mục đích. Đó là dùng những dụng cụ sáng tạo mà chúng ta đã thảo luận trước kia và dùng chúng trong tình giác với mục đích tối cao.

Đó là “trò chơi tâm linh” và con đã chơi bao lâu rồi? Ngay cả bắt đầu cũng chưa nữa? Nay đừng có đi từ cực này qua cực kia, chớ và cũng đừng quá khắt khe với chính bản thân mình. Con hiện nay đang dần thân vào tiến trình này nhiều hơn các con tự phê kiểm. Hai mươi năm qua con đã không làm chuyện đó. Con dần thân bao lâu không quan trọng, hiện nay con có dần thân không đó mới là điều quan trọng. Con nghĩ lại coi khi con dần thân vào “trò chơi tâm linh” đời con như thế nào?

Lương của Ta trả cho con: Tất cả những chuyện tốt đẹp đều đến với con trong thế giới vật chất cũng như tâm linh. Điều mĩa mai khi các con kinh nghiệm các loại tiện nghi tâm linh do Ta cung cấp, các con chẳng cần lo lắng nghĩ gì tới tiện nghi vật chất.

Ngay cả tiện nghi vật chất cho những người trong gia đình người cũng chẳng cần lo lắng. Khi đã vươn lên tới mức ý thức của Thượng Đế con sẽ hiểu rằng con sẽ chẳng có trách nhiệm gì về linh hồn của bất cứ người nào khác.

Đương nhiên, chúng ta vẫn luôn luôn cầu mong mọi linh hồn được sống trong tiện nghi, mọi linh hồn phải chọn, đang chọn số phận của họ ngay lúc này đây. Dĩ nhiên, sự lạm dụng hay hủy hoại một người khác không phải là hành động cao đẹp nhất. Cũng thế, bỏ mặc những nhu cầu mà Ta đã đưa tới nương tựa Ta cũng không phải là một hành động thích đáng. Công việc của con là đưa họ tới độc lập. Dạy họ càng nhanh, càng đầy đủ, càng tốt cách sử sự độc lập với người. Bởi lẽ khi nào họ còn phải cần tới con để sinh tồn thì con không phải ân sủng của họ. Con chỉ là ân sủng của họ khi họ nhận thức được là họ không cần đến con. Cũng theo chiều hướng đó, thời điểm tốt đẹp nhất của Thượng Đế là thời điểm con nhận thức được là con không cần đến Thượng Đế. Ta biết đây là điều ngược lại những gì các con đã được dạy.

Trước kia, các con đã được dạy về một Thượng Đế nóng giận, ghen ghét, đòi hỏi nhu cầu này nọ. Nếu như thế, chỉ là Thượng Đế giả hiệu, loạn thần kinh chớ không phải là Ta. Bởi vì:

Một vị Thầy đúng đắn không phải người có nhiều môn đồ nhất mà là người tạo ra được nhiều người thầy nhất.

Một nhà lãnh đạo xứng đáng không phải là người có nhiều người theo nhất mà là người tạo ra nhiều nhà lãnh đạo nhất.

Một vị vua anh tài không phải là người có nhiều thần dân nhất mà là người tạo ra những người tới ngôi vị vua nhất.

Một giáo chức tài giỏi không phải là một giáo chức học rộng mà là một giáo chức tạo ra được nhiều người hiểu biết nhất.

Một Thượng Đế xứng danh không phải là một Thượng Đế có nhiều kẻ phục vụ nhất mà là một vị Thượng Đế phục vụ nhiều người nhất và như thế đưa những người khác tới ngôi vị Thượng Đế.

Bởi vì đây vừa là mục đích, vừa là vinh quang của Thượng Đế: Chẳng có ai lệ thuộc nữa và tất cả đều biết rằng ngôi vị Thượng Đế không phải là một ngôi vị không thể đạt được mà là ngôi vị không thể tránh được. Ta mong các con có thể hiểu được điều này: Không thể nào tránh được số mệnh vui sướng của các con. Không có chuyện các con được “cứu rỗi”.

Không có gì là địa ngục ngoại trừ khi không biết điều kia. Như vậy với tư cách là cha mẹ, vợ chồng v.v... đừng có tìm cách làm cho tình yêu thành một thứ keo gắn chặt lại, hãy làm cho nó trở thành một thứ nam châm, lúc đầu thu hút, sau đó đẩy cực đẩy ra nếu không thì những người bị thu hút bắt đầu tin rằng họ phải bám vào các con để sinh tồn. Không có điều gì cách xa Chân Lý bằng điều đó. Không có gì làm tổn hại cho tha nhân như vậy. Hãy để cho tình yêu của các con đẩy những người thân yêu vào thế giới và vào cái kinh nghiệm đầy đủ về họ là ai? Như vậy mới đúng là tình yêu.

Đây là một thách thức to lớn đối với một người có trách nhiệm về gia đình. Có rất nhiều điều làm cho tâm trí bị sao lãng và lo lắng. Đối với vị tu sĩ khổ hạnh không màng tới chuyện đó. Dem tới cho họ một chút nước, bánh mì, manh chiếu để ngả lưng đủ cho vị ấy dành tất cả thời giờ cho việc cầu nguyện, tĩnh tâm, nội quán thiêng liêng. Gặp gỡ thiêng liêng với Thượng Đế trong những hoàn cảnh như vậy thật đơn giản và rất dễ.

Ngược lại, đối với phụ nữ có một đàn con, phải vất vả thay tã cho con vào đêm khuya, lo lắng những hóa đơn phải trả, rầu rĩ khi mất việc làm, đau buồn khi mất những người thân.

Làm sao thấy được ân sủng thiêng liêng của Thượng Đế trong những hoàn cảnh này.

Ta hiểu cái mệt mỏi của các con. Ta biết các con chán đấu tranh rồi nhưng Ta nói thật cho các con: Khi các con theo Ta, sự đấu tranh sẽ biến mất. Hãy sống trong không gian của Thượng Đế và những biến cố sẽ trở thành những ân sủng cho các con.

Có lẽ đây là lúc thích hợp cần phải trở lại về đường lối cùng tác động qua lại của Ta với các con. Các con nghĩ rằng đó là vấn đề ước mong của Ta, còn Ta lại nói rằng đó là vấn đề ước mong của các con.

Ta mong chờ các con điều mà các con mong chờ các con.

Không sai, không khác, không hơn, không kém.

Ta không ngồi đây để có những phê phán theo từng yêu cầu rằng cái gì đó phải ban phát cho các con.

Luật của Ta là luật Nhân Quả, không phải luật Chờ Đợi, Để Rồi Coi.

Không có cái gì đó các con đã chọn lựa lại không được ban cho các con.

Ngay cả trước khi các con hỏi Ta đã cho các con rồi. Các con có tin điều đó không?

Không. Con rất tiếc. Con đã từng thấy biết bao nhiêu lời cầu nguyện không được đáp ứng.

Chẳng cần phải tiếc gì cả. Hãy giữ lấy sự thật - sự thật của kinh nghiệm. Ta hiểu điều này. Ta tôn trọng nó.

Tốt. Con không tin rằng con có thể có được bất kỳ điều gì con xin. Cuộc đời con đã minh chứng cho điều này. Trên thực tế, ít khi con có được cái mà con xin. Lúc đó, con coi mình may mắn như địa ngục vậy đó.

Quả là một lối lựa lời thú vị.

Hình như các con có quyền chọn thì phải: Các con có thể may mắn như địa ngục hoặc có thể may mắn như thiên đàng. Ta thích các con nói may mắn như thiên đàng hơn. Nhưng thôi, Ta không bao giờ can thiệp vào quyết định của các con. Ta nói cho các con biết điều này: Các con luôn luôn có được cái mà các con sáng tạo ra và các con luôn luôn sáng tạo. Ta không có phê phán về những tạo vật các con cầu mong. Ta chỉ truyền quyền năng cho các con để cầu mong hơn nữa, hơn nữa và hơn nữa. Nếu các con không thích thứ do các con vừa tạo ra, hãy chọn lựa tiếp.

Công việc Thượng Đế của Ta là luôn luôn đưa cho các con cái cơ hội đó. Bây giờ các con nói với Ta rằng các con không có được thứ mà các con muốn. Ta ở đây để nói với các con rằng các con luôn luôn có dịp đó.

Đời sống luôn luôn là kết quả của những tư tưởng các con về đời sống, đương nhiên gồm ngay cả cái tư tưởng sáng tạo là các con ít khi có được cái mà các con chọn lựa.

Hiện nay, con cho rằng con là nạn nhân của sự thất nghiệp, nhưng thật ra con không còn chọn công việc này nữa. Con không còn thức giấc mỗi buổi sáng

với sự sốt sắng nữa nhưng bắt đầu thức giấc trong sự sợ hãi. Con không còn cảm thấy vui trước công việc nữa và bắt đầu cảm thấy bức bối. Con còn tưởng tượng mình làm việc gì khác. Con tưởng rằng những cái đó chẳng có ý nghĩa gì sao? Các con hiểu làm quyền năng của các con. Ta nói cho các con điều này: Đời sống của các con diễn tiến từ ý định các con cho nó.

Làm sao con có thể sống trong không gian của Thượng Đế khi có quá nhiều lo lắng như: bị mất việc làm, không tiền trả hóa đơn, không tiền đưa con đi bác sĩ v.v... Những triết lý cao siêu có giải quyết được gì đâu?

Hãy đừng quên Ta khi các con cần Ta nhất. Đây là giờ khắc nghiêm quan trọng nhất. Đây là thời điểm may mắn nhất cho các con.

Đây là dịp may để chứng minh tất cả những gì viết ra ở đây.

Khi Ta nói: Đừng quên Ta! Các con nghĩ rằng Ta có vẻ giống như Lão Thượng Đế tham lam, bị loạn thần kinh chúng ta có dịp nói tới trước kia. Nhưng Ta không như thế. Các con có thể “quên Ta” thế nào được. Ta không cần, và chuyện đó chẳng thay đổi gì giữa chúng ta.

Đây là câu trả lời của Ta cho các câu hỏi mà các con đã đặt ra. Chính khi mọi việc trở thành gay go là dụng cụ Ta đã trao cho các con để tạo ra đời sống mà các con đã chọn lựa.

Bây giờ là lúc nên đi tới không gian của Thượng Đế hơn bao giờ hết:

Thứ nhất làm như vậy sẽ đưa lại an bình trong tâm hồn. Từ tâm an bình mới tạo ra những ý niệm to lớn. Những ý niệm có thể là những giải pháp cho những vấn đề to lớn nhất mà các con nghĩ rằng mình may mắn gặp phải.

Thứ hai: Chính ở không gian của Thượng Đế mà Bản Ngã các con đã thành tựu. Đó chính là mục đích duy nhất của linh hồn các con. Khi các con ở nơi không gian của Thượng Đế, các con hiểu và biết rằng tất cả những thứ mà các con đang kinh nghiệm đều phù du. Ta nói cho các con rõ: Trời và Đất sẽ chết đi nhưng các con tin không: Cái nhìn vĩnh cửu này giúp cho các con thấy rõ mọi vật trong ánh sáng thích ứng của chúng. Các con có thể coi những điều kiện và hoạt cảnh hiện nay: Nhất thời và thế tục. Kế đó, các con có thể dùng chúng để tạo ra những kinh nghiệm hiện thời.

Ví dụ như: Trong liên hệ đến kinh nghiệm gọi là mất việc, các con nghĩ mình là ai? Thật ra đúng hơn, các con nghĩ Ta là ai? Các con nghĩ rằng đó là vấn đề quá lớn Ta không thể giải quyết được sao? Có phải gỡ rối mở bong bóng kia là một phép lạ quá lớn đối với Ta không?

Con biết rằng không có việc gì quá lớn đối với Thượng Đế nhưng về tình cảm, con cho rằng không chắc lắm. Không phải chuyện Ngài không thể làm mà Ngài có chịu giải quyết hay không?

À! Ta thấy rồi. Đây là vấn đề niềm tin.

Vâng!

Dù không nghi ngờ gì về khả năng của Ta nhưng các con nghi ngờ về ý định của Ta!

Ngài nghĩ coi: Con vẫn sống trong giáo lý dạy rằng cuộc đời đâu cũng là bài học cho con. Con lo lắng nhiều vấn đề không thể giải quyết được. Và chắc Thượng Đế chẳng bao giờ giúp con giải quyết những chuyện này đâu?

Vậy ý định hiện nay của các con thế nào? Có phải các con muốn chứng minh rằng đời sống ít khi đem lại cái mà các con chọn lựa? Hay các con muốn chứng minh Các con Thực Sự Là Ai? Và Ta Là Ai?

Con cảm thấy buồn phiền, cảm thấy bị ngược đãi, cảm thấy bối rối và thất vọng.

Điều ấy có giúp gì được cho các con không?

Tại sao không chỉ đơn giản tiếp nhận sự thực khi các con nghe thấy nó, và rồi tiến về phía nó? Đâu có cần phải tự buộc tội mình? Hãy cứ đơn giản ghi nhận cái mà các con đã chọn lựa và rồi chọn lựa tiếp cái khác.

Nhưng tại sao con cứ luôn luôn sẵn sàng chọn cái tiêu cực? Giống như tự tát vào mặt mình về điều đó?

Các con có thể mong muốn gì? Từ sơ khai các con đã được chỉ dạy là các con “xấu”. Các con chấp nhận rằng các con sinh ra trong “tội lỗi”. Cảm thấy phạm tội là một giải đáp đã học thuộc rồi. Các con đã được dạy sinh ra không hoàn hảo và đã phạm tội rồi. Một số tôn giáo đã xây dựng toàn bộ thần học chung quanh quan niệm sai trái này.

Thật ra, bất cứ gì Ta hình thành, đời sống Ta ban cho đều hoàn hảo.

Để biện minh cho quan niệm một Thượng Đế trừng phạt, những tôn giáo của các con cần phải đưa ra một cái gì đó để cho Ta có thể giận dữ. Như thế, ngay cả những người đã có một đời sống mẫu mực vẫn phải cần cách nào đó để được cứu rỗi. Nếu họ không cần được cứu rỗi khỏi bản thân họ thì họ cần được cứu khỏi cái bất toàn bẩm sinh của chính họ. Do vậy, những tôn giáo nói rằng các con cần phải làm nhanh tốt hơn hết về chuyện này nếu không các con sẽ đi thẳng vào địa ngục. Làm như vậy, có thể làm mềm lòng một Thượng Đế kỳ quặc, hận thù, giận dữ nhưng trên thực tế đã đem đời sống đến chỗ lo lắng, hận

thù, ganh ghét. Kết quả, tạo ra những tôn giáo bất diệt và quyền lực vẫn tập trung vào một số nhỏ thay vì phải kinh nghiệm qua số đông.

Như thế, các con luôn luôn chọn lựa cái tư tưởng hèn kém hơn, cái ý niệm nhỏ bé hơn làm sai lệch quan niệm về các con và quyền năng của các con vì các con đã được dạy như vậy.

Trời hỏi Trời! Làm sao con có thể gỡ bỏ được giáo huấn này?

Một câu hỏi sáng giá, được đặt ra đúng chỗ và đúng người.

Các con có thể gỡ bỏ giáo huấn đó bằng cách đọc đi đọc lại cuốn sách này. Hãy đọc, đọc lại, đọc lại nữa, cho tới khi nào các con hiểu tất cả mọi đoạn văn, cho tới khi các con đã thuộc nằm lòng tất cả mọi mặt chữ. Khi các con có thể trích những khúc, những câu hỏi trong đó cho các con khác, khi các con có thể hồi nhớ lại những lời trong đó vào những giây phút đen tối nhất thì các con đã gỡ bỏ được những giáo huấn đó.

Nhưng vẫn cần nhiều điều con muốn hỏi Ngài, nhiều điều con muốn biết.

Hẳn nhiên rồi. Các con đã bắt đầu một trang dài với những câu hỏi. Chúng ta có nên trở về căn bản những câu hỏi này chăng!

CHƯƠNG 8

Khi nào con học đủ về các mối quan hệ để có thể có những mối quan hệ êm đẹp?

Có cách nào để có niềm vui sướng trong các mối quan hệ không?

Có phải những mối quan hệ cứ luôn luôn phải là những thách thức không?

Các con chẳng có gì để học trong các mối quan hệ cả. Các con chỉ cần trưng ra những điều các con đã biết rồi. Có một cách để vui sướng trong mối quan hệ, đó là dùng các mối quan hệ cho mục đích hữu ý của nó chứ không phải cho mục đích mà các con đã vẽ ra. Mối quan hệ luôn luôn là một thách thức, luôn luôn đòi các con sáng tạo, tỏ lộ và kinh nghiệm những diện cao hơn, cao hơn nữa của bản thân, những nhân quan, nhân quan lớn hơn nữa về bản thân và những sao bản huy hoàng nhất của bản thân.

Chỉ có giao tiếp với những người khác, nơi khác và với những biến cố khác thì các con mới có thể được coi là hiện hữu trong vũ trụ.

Hãy nhớ rằng, nếu không có gì khác, các con không hiện hữu. Các con chỉ hiện hữu trong liên hệ với một vật khác không hiện hữu. Đó là tình trạng hiện hữu nơi thế giới tương đối ngược lại với thế giới tuyệt đối nơi đây Ta trú ngụ.

Một khi các con hiểu rõ và đi sâu vào vấn đề này các con sẽ ca tụng tất cả những kinh nghiệm, những gặp gỡ con người và nhất là những mối quan hệ cá nhân vì các con sẽ thấy rằng qua các mối quan hệ, con người được xây dựng trong ý nghĩa cao đẹp nhất.

Các mối quan hệ được sử dụng để xây dựng Các con Thực Sự Là Ai. Vậy hãy hoan nghênh tất cả những mối quan hệ và dùng những mối quan hệ hiện hữu này để biết được Các Con Là Ai? Bây giờ, Ta hiểu câu hỏi của con liên hệ tới quan hệ cá nhân theo kiểu lãng mạn, yêu đương. Ta sẽ cắt nghĩa kỹ càng những mối quan hệ yêu đương thường gây rắc rối cho các con.

Khi quan hệ yêu đương của con người thất bại (thật ra các quan hệ không bao giờ thất bại ngoại trừ theo ý nghĩa giới hạn của con người rằng chúng không đưa đến những kết quả như mong muốn) vì chúng đã được xây dựng trên một động cơ sai lầm.

Phần lớn con người đi vào các mối quan hệ với con mắt soi mói coi họ có thể rút tỉa gì được từ mối quan hệ này chứ không phải coi họ có cống hiến được gì. Mục đích của mối quan hệ là đưa ra bản ngã con người của mình chứ không

phải phần nào của người khác để các con chiếm giữ. Mục đích duy nhất trong các mối quan hệ đối với tất cả những gì của đời sống: Đó là hiện hữu và quyết định Các con Thực Sự Là Ai?

Thực tế nhị khi nói rằng các con chả là gì cho tới lúc người đặc biệt kia xuất hiện. Điều đó gây sức ép mãnh liệt trên người kia buộc họ trở thành đủ thứ mà họ không phải là. Không muốn bỏ rơi các con, họ cố gắng hết sức khó khăn để trở thành những thứ đó nhưng cho đến khi không thể kham nổi nữa. Họ không thể nào hoàn tất cái hình ảnh mà các con đã vẽ ra cho họ. Họ không kham nổi những vai trò các con đặt cho họ. Từ đó, họ sinh ra buồn bực, tức giận, nóng nảy v.v... Sau cùng để tự cứu vãn mối quan hệ, họ bắt đầu đòi lại bản thân thực của họ, hành động thích hợp hơn với Họ Thực Sự Là Ai?

Chính vào lúc này, các con nói rằng họ đã thực sự thay đổi. Thật lãng mạn khi người đặc biệt kia đi vào đời sống các con, các con cảm thấy trọn vẹn. Tuy vậy, mục đích của các mối quan hệ không phải là có một người kia ngõ hầu làm cho các con trọn vẹn mà có người kia để các con có thể chia sẻ sự trọn vẹn của các con. Đây là sự mâu thuẫn trong mọi mối quan hệ giữa con người. Các con không cần một người đặc biệt nào để có thể kinh nghiệm đầy đủ Các Con Là Ai? nhưng nếu không có người kia, các con chẳng là gì cả.

Đó vừa là cái bí mật, vừa là cái kỳ diệu, vừa là cái thất vọng, vừa là cái vui sướng của kinh nghiệm con người. Nó đòi hỏi sự hiểu thấu thâm sâu và ý chí trọn vẹn để sống trong cái mâu thuẫn đó theo một cách có ý nghĩa. Ta quan sát rằng rất ít người làm được.

Phần lớn các con đi vào các mối quan hệ đầy những năng lực dự tính sau những năm tháng mòn mỏi chờ đợi. Đến khi từ 40 tuổi đến 60 tuổi các con đã buông bỏ giấc mộng lớn nhất, gạt qua một bên hy vọng cao nhất và tự sắp xếp mình cho một mong đợi thấp hơn, nhỏ bé hơn.

Vấn đề thật căn bản và đơn giản nhưng vẫn bị hiểu lầm: Giấc mộng lớn nhất, ý niệm cao nhất và hy vọng quý báu nhất đã liên hệ đến người đặc biệt kia chớ không phải vươn tới cái yêu quý Bản Ngã của các con. Kết quả của mối quan hệ đã ảnh hưởng chuyện người kia sống theo những ý niệm của các con tốt đẹp ra sao và các con sống theo những ý niệm của người kia tốt đẹp như thế nào. Thực ra, kết quả chân thật độc nhất ảnh hưởng tới các con sống theo những ý niệm của các con tốt đẹp ra sao. Những mối quan hệ rất thiêng liêng vì giúp cho đời sống có dịp để sáng tạo và sản xuất ra kinh nghiệm về ý niệm cao nhất của các con về Bản Thân Con Là Ai.

Những mối quan hệ bị thất bại khi các con coi chúng để sáng tạo và sản xuất kinh nghiệm về ý niệm cao nhất của các con về người khác.

Hãy để cho mỗi người trong mỗi quan hệ tự lo về Bản Thân đang hiện hữu ra sao, đang hành xử như thế nào, Bản Thân đang muốn gì, đang tìm gì, đang chờ gì, đang sáng tạo gì, đang kinh nghiệm gì, và tất cả những người tham dự trong mọi mối quan hệ sẽ phục vụ mục đích nào để Bản Thân tiến tới ý niệm tốt đẹp nhất một cách huy hoàng.

Hãy để mỗi người trong mỗi quan hệ chỉ lo cho Bản Thân mình thôi chớ không cần lo cho người kia. Có lẽ đây là một quan niệm kỳ lạ vì trong mỗi quan hệ con chỉ lo cho người kia. Nhưng Ta nói thật điều này: Sự tập trung, ám ảnh, chú tâm của các con vào người kia khiến cho mỗi quan hệ bị thất bại.

Người kia đang hiện hữu ra sao? Đang có gì? Đang nghĩ gì? Đang mong chờ gì? Điều này không quan trọng. Quan trọng các con đang hiện hữu ra sao trong liên hệ với tất cả cái đó. Người yêu thương nhất chính là người lấy Bản Thân làm trung tâm.

Đó là một giáo lý cấp tiên.

Không! Nghĩ cho kỹ: Nếu các con không thể yêu bản thân thì các con không thể yêu người khác. Phần lớn con người lầm lẫn khi đi tìm tình yêu Bản Thân qua tình yêu người khác. Trong tiềm thức, họ nghĩ rằng: Mình có thể chỉ yêu thương những người khác và họ sẽ yêu mình. Như thế, mình sẽ dễ thương và mình có thể yêu mình. Cũng có những người khác tự ghét mình hoài vì họ cảm thấy chẳng có ai yêu họ. Đây cũng là căn bệnh thời đại. Thực tế có nhiều người yêu họ nhưng chưa đủ, chính họ phải tự yêu thương Bản Thân họ. Những người này họ không tin các con. Họ nghĩ rằng các con đang tìm cách kiếm chác, lợi dụng họ. Làm sao các con có thể yêu họ với bản thân họ thực sự như vậy. Chắc các con muốn lợi dụng gì đây? Chính vì không tin các con yêu họ nên họ đòi hỏi các con phải chứng minh lòng yêu thương của các con.

Từ đó, họ đòi hỏi các con bắt đầu sửa đổi cách cư xử của các con. Sau đó, tới thời điểm họ tin các con yêu thương họ, họ bắt đầu suy nghĩ, lo lắng xem giữ được tình yêu này bao lâu. Để giữ gìn tình yêu này, họ bắt đầu thay đổi cách cư xử của họ đối với các con. Như vậy hai người thực sự mất Bản Thân trong mỗi quan hệ. Hai người đi vào mối quan hệ với hy vọng sẽ tự tìm thấy mình nhưng thay vì tìm được Bản Thân lại mất nó. Sự mất Bản Ngã trong mỗi quan hệ là nguyên nhân gây ra những đổ vỡ trong sự hợp đôi này. Hai người kết hợp với nhau tưởng rằng tổng số sẽ lớn hơn nhưng kết quả lại nhỏ hơn. Hai

người cảm thấy mình kém hơn khi còn độc thân. Kém khả năng, kém kích thích, kém năng lực, kém quyến rũ, kém vui vẻ, kém hài lòng v.v..Như vậy, họ đã bỏ đi phần lớn Bản Thân của họ là ai để có thể tiếp tục hiện hữu trong mối quan hệ. Mục đích của mỗi quan hệ không phải như thế nhưng đa số các con lại làm như vậy.

Tại sao? Tại sao?

Bởi vì con người đã mất liên hệ với mục đích của các mối quan hệ. Khi các con không còn nhìn nhau như những linh hồn cùng đi một hành trình linh thiêng thì các con không thể thấy được mục đích, thấy được lý do tiềm ẩn trong mọi mối quan hệ. Linh hồn đã nhập vào thân thể và thân thể đã tới đời sống trong mục đích tiến hóa. Các con đang tiến hóa và đang trưởng thành. Và các con đang dùng những mối quan hệ của các con với vạn vật để các con quyết định các con trở thành gì.

Đó là công việc các con tới đây để làm. Đó là cái vui sáng tạo cái Ngã, biết cái Ngã một cách ý thức các con mong trở thành. Đó là ý nghĩa của tự ý thức. Các con đã đưa cái Ngã của các con tới thế giới tương đối ngõ hầu các con có thể có những dụng cụ dùng để biết và kinh nghiệm Các con Thực Sự Là Ai. Các Con Là Ai là người mà chính các con sáng tạo ra để giao tiếp với tất cả những gì còn lại. Những mối quan hệ cá nhân rất linh thiêng và quan trọng vì qua đó nảy sinh rất nhiều sự kiện trong cuộc đời.

Trước hết các con phải học cách tôn vinh, quý mến và yêu thương Bản Ngã. Trước tiên, các con phải nhìn nhận Bản Ngã là quý báu trước khi các con có thể nhìn nhận người khác là quý báu. Phải nhìn nhận Bản Ngã là linh thiêng trước khi các con có thể nhìn nhận người khác là linh thiêng. Phải biết Bản Ngã là thánh thể trước khi nhìn nhận thánh thể nơi người khác.

Các vị chân sư của Ta đều tới cùng thông điệp: Không phải là “Ta thiêng liêng hơn các con mà là “các con cũng thiêng liêng như Ta”. Thông điệp và Chân Lý này khiến các con khó chấp nhận. Tại sao các con không yêu thương người khác một cách chân thật vì các con chưa bao giờ yêu thương mình một cách chân thật.

Như vậy, từ bây giờ cho đến sau này hãy đặt Bản Ngã làm trung tâm. Hãy quan sát có gì vào bất kỳ lúc nào chớ đừng quan sát coi người khác đang làm gì. Sự cứu rỗi của các con không nằm trong hành động của người khác nhưng ở trong tái hành động của các con.

Xin cho con biết rõ hơn, có những hành động của những người khác không ảnh hưởng tới Bản Ngã của chúng con chẳng nói làm gì. Nhưng có những hành động động chạm làm tổn thương đến chúng con, chúng con phải làm gì?

Tốt lắm, cứ nói “hãy né tránh sang một bên”, coi như chẳng có gì. Nói thì dễ nhưng thực hành thật là khó. Sẽ có một ngày các con không bị như vậy nữa. Đó là ngày các con nhận thức được cái ý nghĩa chân thật của những mối quan hệ.

Thật ra, các con đã quên là các con tái hành động theo lối các con. Nhưng như vậy cũng tốt. Đó là một phần tiến triển của linh hồn khi đi vào một mối quan hệ. Đối với những đau khổ và tổn thương trong mối quan hệ các con cần: Thứ nhất thành thật thừa nhận mình và người kia đang cảm thấy ra sao một cách chính xác. Đa số các con sợ làm điều đó vì các con nghĩ rằng như vậy là xấu, hẹp hòi.

Điều quan trọng duy nhất các con có thể làm: Các con phải tôn trọng cảm xúc của các con vì tôn trọng cảm xúc là tôn trọng mình và các con yêu thương người hàng xóm như thương yêu chính bản thân mình. Làm sao các con có thể hy vọng hiểu được và tôn trọng những cảm xúc của một người khác khi các con không thể tôn trọng những cảm xúc trong nội tâm mình.

Câu hỏi đầu tiên trong tiến trình giao tiếp với ai là: Hiện nay ta là ai và muốn trở thành ai trong mối quan hệ với người đó. Thường thường các con không nhớ lại Các Con Là Ai và không biết các con muốn trở thành ai cho tới khi các con đã thử nhiều lối thử hiện. Đó là lý do tại sao việc tôn trọng những cảm xúc của mình lại quan trọng đến như vậy. Nếu các cảm xúc đầu tiên là một cảm xúc tiêu cực thì chỉ cần biết có cảm xúc, đó thường là tất cả việc cần thiết phải làm để bước né sang bên cạnh nó.

Chỉ khi nào các con tức giận, bối rối, hoảng hốt cái cảm xúc muốn trả miếng thì lúc đó các con có thể buông thả những cảm xúc đầu tiên này, coi như không phải cái mà các con muốn thể hiện. Vị chân sư là người đã sống qua những kinh nghiệm như vậy, đủ để biết trước những sự chọn lựa kế tiếp của vị ấy là gì. Vị ấy không cần phải thử gì khác nữa. Vị ấy đã mặc những quần áo ấy rồi và biết rằng chúng không vừa, chúng không phải là “của vị ấy”. Vì đời sống vị chân sư là tự dành cho sự thành tựu trung kiên của Bản Ngã như tự biết mình muốn thể hiện ra sao, những cảm xúc không ăn khớp kia sẽ không bao giờ được nuôi dưỡng. Đó là lý do tại sao những vị chân sư bất động trước những biến cố

mà những người khác có thể coi là tai họa. Vị chân sư hân hoan trước tai họa vì vị ấy biết rằng từ hạt giống của tai họa (và tất cả những kinh nghiệm), Bản Ngã sẽ tăng trưởng. Và mục đích đời sống vị chân sư luôn luôn tăng trưởng. Bởi vì một khi con người đã hoàn thành đầy đủ Bản Ngã, không còn gì khác để làm là thực hiện hơn thế nữa. Chính ở mức này mà con người chuyển từ công tác của linh hồn qua công tác của Thượng Đế và chính đây là chuyện Ta làm.

Để đáp ứng với những mục tiêu của cuộc thảo luận này, Ta giả định rằng các con vẫn đứng ở mức hoạt động của linh hồn, vẫn còn tìm cách thực hiện thành hiện thực Các con Thật Sự Là Ai? Đời sống Ta sẽ cho các con vô số những dịp sáng tạo (hãy nhớ rằng đời sống không phải là một tiến trình phát giác nhưng là một tiến trình sáng tạo). Các con có thể sáng tạo Các Con Là Ai lập đi lập lại hoài. Quả thật các con làm việc sáng tạo mỗi ngày. Tuy nhiên, theo như sự vật xuất hiện, các con không bao giờ vẫn cứ đạt được cùng giải đáp. Giả thiết rằng có một kinh nghiệm bên ngoài giống in hệt, các con có thể chọn kiên nhẫn, yêu thương và thân thiện vào ngày đầu trong mối quan hệ với kinh nghiệm đó nhưng vào ngày thứ hai các con có thể chọn giận dữ, xấu xa và buồn rầu. Vị chân sư là người luôn luôn tiến tới cùng một đáp số và giải đáp luôn luôn là một chọn lựa cao nhất. Trong chuyện này, có thể nói ngay trước được thái độ của vị chân sư. Ngược lại hoàn toàn không thể nói được thái độ của người học trò. Có thể nói một người tiến bộ ra sao trên con đường tới vị Thầy bằng cách ghi nhận rằng:

Có thể nói trước người đó có chọn lựa cao nhất để đáp ứng hoặc phản ứng với bất kỳ trường hợp nào. Đương nhiên vấn đề được mở ra là thế nào là chọn lựa cao nhất. Đây là vấn đề những nhà thần học đã thảo luận từ tạo thiên lập địa. Nếu quả thật đó là vấn đề dán thân của các con thì các con đã đi trên con đường dẫn tới vị Thầy. Ngược lại, phần lớn con người không chọn lựa cao nhất mà chọn lựa thế nào có lợi nhất, thế nào ít bị thiệt thòi nhất. Khi được sống theo quan điểm thiệt ít nhất và lợi nhiều nhất thì các ích lợi chân thật của đời sống đã bị tước bỏ. Thời điểm đã qua đi, cơ hội đã bị bỏ lỡ. Bởi lẽ đời sống như thế chỉ là sống trong sợ hãi, ngang trái, nói lên lời dối trá về các con. Thật ra, các con không phải là sợ hãi, các con là tình yêu thương. Tình yêu thương không cần tới bảo vệ và không thể bị mất. Tuy nhiên, các con sẽ không bao giờ biết điều đó trong kinh nghiệm của mình nếu các con cứ luôn luôn trả lời câu hỏi thứ hai chớ không trả lời câu hỏi thứ nhất. Bởi lẽ chỉ có người nào nghĩ có lợi hay có gì thiệt thì mới trả lời câu hỏi thứ hai. Và chỉ có người nào nhìn đời sống theo một lối khác, nhìn bản ngã như một hiện thực cao hơn, hiểu rằng

thắng hay thua không phải là một trắc nghiệm mà chỉ là yêu thương hay không yêu thương chỉ có người đó hỏi câu hỏi thứ nhất.

Có thể ví như: những người chọn lựa có lợi nhất để ý đến thân thể của mình, còn những người chọn lựa với ý niệm cao nhất để ý đến linh hồn của mình. Tất cả các con có tai hãy lắng nghe, Ta nói cho các con biết: Vào những thời điểm gay cấn nhất trong giao tiếp của con người chỉ có một câu hỏi độc nhất: Tình yêu sẽ làm gì bây giờ.

Không có câu hỏi liên hệ nào khác, không có câu hỏi nào có ý nghĩa, không có câu hỏi nào có quan trọng gì đối với linh hồn của các con. Hành động dưới sự bảo trợ của tình yêu dễ bị hiểu lầm đưa tới sự bất bình, nóng giận trong đời sống làm cho các con dễ bị lạc đường. Qua bao thời đại, các con được dạy rằng: Hành động dưới sự bảo trợ của tình yêu phát xuất từ sự chọn lựa những hành động làm sao để có thể tạo ra điều kiện tốt nhất cho người kia nhưng theo Ta sự chọn lựa cao nhất là chọn cái sẽ tạo ra điều tốt nhất cho các con. Chân Lý này dễ bị hiểu lầm. Bí mật được sáng tỏ đôi chút khi người ta quyết định cái gì là cái tốt nhất mà người ta có thể làm cho bản thân. Và khi cái chọn lựa tuyệt đối cao nhất đã xong thì cái bí mật tan rã, cái vòng tự nó khép kín và cái tốt nhất cho các con trở thành cái tốt nhất cho người kia. Có thể cần đến cả cuộc đời để hiểu biết điều này và nhiều cuộc đời nữa để thực hiện vì Chân Lý này còn xoay quanh một Chân Lý khác còn lớn hơn nữa:

Điều mà các con làm cho bản thân, các con cũng làm cho người kia. Điều mà các con làm cho người kia cũng chính là làm cho bản thân vì các con và người kia là một. Và như vậy chẳng có ai khác ngoài các con. Tất cả các vị Thầy đi qua hành tinh này đều đã dạy như thế: “Verily, verily, I say unto you. In as much as you have done it unto one of the least of my brethren yet have done it unto me”. (Tạm dịch: “Thật thế, thật thế, các con đã làm điều gì cho những người bé nhỏ nhất của Ta là các con đã làm việc đó cho Ta”.)

Đây là Chân Lý to lớn có tính chất thực hành trong mọi thời gian. Trong các mối quan hệ, điều quan trọng phải nhớ Chân Lý này nếu không có nó mỗi quan hệ sẽ rất khó khăn. Hãy trở lại chuyện áp dụng thực tế Chân Lý này. Thông thường, những người sùng đạo, có tâm địa và địa vị tốt đã làm những điều mà họ nghĩ là tốt nhất cho người kia trong mỗi quan hệ. Chuyện đáng buồn, phần lớn trong nhiều trường hợp những điều đó đã tạo ra sự lạm dụng liên tục bởi người kia thành ra đưa đến đổ vỡ trong mỗi quan hệ. Sau khi có đổ vỡ trong mỗi quan hệ những người tìm cách làm điều phải kiểm chứng lại hành động

của mình, họ sẽ trở nên bực bội, oán giận và mất niềm tin đối với Thượng Đế vì làm sao một Thượng Đế công minh lại có thể đòi hỏi những thống khổ, sự mất vui và sự hy sinh không bao giờ dứt như vậy? Ngay cả khi nhân danh Thượng Đế? Câu trả lời là: Không! Thượng Đế không đòi hỏi như vậy. Thượng Đế chỉ đòi hỏi rằng các con coi những người mà các con thương yêu như là chính mình (thương người như thể thương thân). Thượng Đế còn khuyên các con xa hơn nữa: Nên đặt mình lên trước hết. Khi nói như vậy, Ta hiểu có người nhạo báng Chân Lý này vì cho rằng như thế là ích kỷ nhưng Ta nói cho các con biết: Tự đặt các con lên trước hết trong cái ý nghĩa cao cả nhất không bao giờ đưa tới một hành động phản Thượng Đế tính. Tuy nhiên, khi các con đã nhúng tay vào một hành động phản Thượng Đế tính do hậu quả chọn lựa điều tốt nhất cho các con, sự sai lầm không nằm ở chỗ các con không tự đặt mình lên trước hết mà là vì các con hiểu sai về điều tốt nhất của các con là gì.

Tất nhiên, qui định điều tốt nhất cho các con cũng đòi hỏi các con hiểu rõ các con đang cố gắng làm gì? Đây là bước quan trọng phần lớn con người không biết mình đang làm gì? Mục đích các con trong đời sống là gì? Chưa có câu trả lời, cái tốt nhất trong bất kỳ trường hợp nào vẫn là một bí mật.

Trên thực tế, điều tốt nhất trong những hoàn cảnh các con bị lạm dụng là chấm dứt sự lạm dụng. Và như thế, tốt cho cả hai bởi vì chính người lạm dụng cũng bị lạm dụng khi việc lạm dụng được tiếp tục. Nếu không chấm dứt tình trạng lạm dụng này, vô tình chúng ta làm hại người lạm dụng. Bởi lẽ nếu người lạm dụng nhận thấy rằng sự lạm dụng có thể chấp nhận được họ sẽ học được những gì? Còn nếu hấn nhận thấy là sự lạm dụng của hấn sẽ không được chấp nhận nữa thì hấn sẽ phát giác được gì? Vậy thì đối xử với những người khác bằng tình thương yêu không nhất thiết có nghĩa là để cho họ cứ làm theo ước muốn của họ. Những cha mẹ đã sớm học được điều đó. Không thể để cho bọn độc tài cứ sinh sản ra nhiều mà phải ngừng bọn đó lại trong những hành vi độc đoán của chúng. Tình yêu thương bản thân và tình yêu thương kẻ độc tài đòi hỏi như vậy. Đó là câu trả lời cho các câu hỏi của các con: Nếu chỉ có yêu thương thì làm sao con người có thể biện minh cho chiến tranh? Đôi khi con người phải tiến tới chiến tranh để có thể nêu cao cái mệnh đề về con người thực sự là gì: Là con người kinh tởm chiến tranh. Có những khi các con phải bỏ cái Các Con Là Ai để có thể là Các Con Là Ai. Nhiều vị Chân Sư đã dạy rằng: Các con không thể có tất cả cho đến khi các con chấp nhận buông bỏ tất cả. Như vậy để có thể “có” bản thân là một người hòa bình, có khi các con phải bỏ cái ý niệm về bản thân: Bản thân là một người không bao giờ tiến tới chiến tranh.

Lịch sử đã kêu gọi con người có quyết định như vậy. Như thế cũng đúng với những mối quan hệ có tính cách cá nhân và riêng tư nhất. Đời sống có thể đã hơn một lần kêu gọi các con chứng minh Các Con Là Ai bằng cách trưng ra một diện của cái không phải là các con. Trong quan hệ giao tiếp không phải nếu ta bị tổn thương thì phải làm gì để tổn thương lại kẻ ấy.

Phải hiểu là: Nếu để cho kẻ kia tiếp tục gây tổn hại có thể không phải là một hành động thương yêu nhất đối với bản thân ta hoặc đối với kẻ kia. Điều này sẽ làm tổn thương những lý thuyết hòa bình nói rằng tình thương yêu cao cả nhất không cho phép trả đũa bằng sức mạnh đối với điều mà các con cho là “ác”. Cuộc thảo luận tới đây xoay qua diện thân bí vì không thể nào khai phá mệnh đề này lại bỏ lơ từ ngữ “ác” và những phê phán giá trị do nó gây ra. Thực tế chẳng có gì là ác mà chỉ là những hiện tượng và những kinh nghiệm khách quan. Mục đích chính trong cuộc đời đòi hỏi các con phải chọn lựa điều tốt xấu trong các hiện tượng xảy ra trong cuộc đời. Nếu không có sự chọn lựa các con không thể biết được hoặc tạo ra Bản Ngã của các con.

Bằng cái mà các con gọi là ác, các con xác định chính mình với cái mà các con gọi là tốt. Các con hiện sinh trong thế giới tương đối, trong đó một vật chỉ có thể hiện hữu trong cái liên hệ với một vật khác. Mục đích của cả hai để cung cấp một trường kinh nghiệm trong đó các con tìm thấy bản thân, tự xác định chính mình và nếu các con chọn lựa tái tạo không ngừng Các Con Là Ai.

Chọn lựa để giống Thượng Đế không có nghĩa là chọn lựa để thành một “người tử vì đạo”. Chắc chắn không có nghĩa là các con chọn lựa để là một nạn nhân. Trên con đường tiến tới Thượng Đế, vị Chân Sư hiểu rằng tất cả những khả năng làm tổn thương, làm hại và làm mất mát đã bị loại đi hết, có thể là tốt mà nhận thức rằng tổn thương, làm hại và mất mát là một phần của kinh nghiệm và quyết định Các Con Là Ai trong mối quan hệ với điều đó.

Phải, những điều mà người khác nghĩ, nói và làm sẽ đôi khi làm tổn thương các con cho tới khi họ không làm vậy nữa. Quan trọng là các con cảm nhận về một vật ra sao? Hãy nói lên sự thật của các con rất từ tốn nhưng đầy đủ và trọn vẹn.

Hãy sống sự thật các con một cách hòa nhã nhưng hoàn toàn kiên định. Hãy thay đổi sự thật các con một cách dễ dàng và nhanh chóng khi kinh nghiệm mang đến một ánh sáng mới cho các con. Đừng né sang một bên và làm cho nó chẳng có ý nghĩa gì khi các con bị tổn thương trong một mối quan hệ. Nếu các

con hiện nay đang làm tổn thương ai khác thì cũng là quá trễ để làm cho nó không còn ý nghĩa gì.

Công việc của các con bây giờ là quyết định cho nó có ý nghĩa gì và chứng minh quyết định này. Bởi vì khi làm như vậy, các con chọn lựa và trở thành cái mà các con tìm cách trở thành.

Vậy con không cần phải là một người vợ đau khổ bao lâu nay hay một người chồng nhỏ bé hoặc nạn nhân của những mối quan hệ để làm cho những mối quan hệ này thành thiêng liêng để làm cho Thượng Đế vui lòng về con?

Hẳn nhiên là không.

Và con cũng khỏi cần phải kiên nhẫn chịu đựng những tấn công vào phẩm giá của con, những tổn hại danh dự của con, những vết thương nơi tim con để có thể nói rằng con đã dâng hiến cái quý nhất của con trong mối quan hệ, con đã làm tròn bổn phận hay đã “hoàn tất nhiệm vụ” trước mắt của Thượng Đế và của con người?

Chẳng một giây phút nào.

Vậy con phải hứa hẹn ra sao trong mối quan hệ, con phải giữ những giao ước gì? Mối quan hệ đưa đến bổn phận gì? Con phải tìm những chỉ dẫn gì?

Câu trả lời làm cho các con ngạc nhiên: Các con chẳng có bổn phận gì trong mối quan hệ cũng như trong tất cả đời sống.

Không có bổn phận?

Không có bổn phận, không có ràng buộc bởi luật lệ nào. Các con cũng chẳng bị trừng phạt vì một xâm phạm nào bởi vì không có gì được coi là “tấn công dưới mắt Thượng Đế”

Con đã có nghe điều này rồi: Cái thứ tôn giáo “không có luật lệ gì hết”. Đó là hỗn loạn tâm linh. Con không biết hành xử thế nào?

Không có cách nào không hành xử được nếu việc của các con là tự tạo Bản Ngã.

Điều con cứ thắc mắc:

Nếu Thượng Đế muốn con trở thành gì đó sao chẳng tạo con ra theo cái đó? Tại sao lại có những đấu tranh này để con vượt qua cái con hiện là để trở thành cái mà Thượng Đế muốn con là?

Đây là câu hỏi thích đáng và rất hay vì đa số các tôn giáo cho rằng Ta tạo ra các con kém hơn là Ta hiện hữu để cho các con có dịp trở thành như Ta đây.

Họ đã chống lại chiều hướng tự nhiên mà Ta đã trao cho các con. Trong những cái gọi là chiều hướng tự nhiên này có chiều hướng phạm tội. Các con đã được giảng dạy rằng các con sinh ra trong tội lỗi, các con sẽ chết trong tội lỗi, rằng phạm tội là bản chất của các con.

Có những tôn giáo còn dạy rằng: Các con không thể làm gì được trong chuyện này. Hành động của các con chẳng có liên hệ và có ý nghĩa gì cả. Nghĩ rằng các con có thể lên trời bằng hành động của các con là kiêu ngạo. Chỉ có một con đường lên trời “cứu rỗi” nhờ vào ân sủng trung gian con của Thượng Đế chứ không nhờ vào sự cố gắng của các con. Khi hiểu đã được cứu rỗi, các con chẳng thêm làm gì cả, không cố gắng chọn lựa trong đời sống để cải thiện bản thân, không có gì ảnh hưởng và tác động được các con.

Các con không có khả năng tự làm cho mình xứng đáng vì các con nghĩ rằng mình không xứng đáng và các con được tạo ra như vậy.

Tại sao? Chỉ có Trời biết! Có thể ông đã có sai lầm. Có thể ông làm không đúng phép. Có thể ông mong ông có dịp làm lại tất cả một lần nữa.

Đấy! Tất cả là như vậy đấy.

Phải làm sao đây? Ngài đang đưa con ra mà chế nhạo.

Không! Các con đang đưa Ta ra mà chế nhạo. Các con nói rằng: Ta, Thượng Đế đã làm những vật bất toàn cố hữu rồi đòi hỏi những vật đó phải toàn hảo, nếu không sẽ phải chịu địa ngục.

Rồi các con nói rằng: Vào mấy ngàn năm trước trong kinh nghiệm trần gian, các con nói rằng con Ta rất hoàn hảo đã cứu các con khỏi cái bất toàn của Ta, cái bất toàn Ta đã trao cho các con. Nói cách khác, con của Thượng Đế đã cứu các con khỏi cái mà Cha hắn đã làm. Đó là cách mà phần lớn các con nói rằng Ta đã gây ra.

Giờ thì ai chế nhạo ai?

Đây là lần thứ hai trong cuốn sách này Ngài có vẻ như đưa ra Chân Lý tấn công vào chính diện giáo lý Cơ Đốc Chính Thông Giáo.

Thật là lạ! Các con đã lựa chọn chữ “tấn công”. Ta chỉ đặt vấn đề. Nhân tiện đây Ta nói luôn toàn bộ bản chất mối quan hệ giữa Thượng Đế và con người. Vấn đề đặt ra ở đây bởi vì chúng ta đã thảo luận về bốn phạm trong mối quan hệ cũng như trong chính đời sống. Các con không thể tin là có quan hệ mà không có bốn phạm vì các con không thể chấp nhận các con thật sự là ai và là gì. Các con gọi đời sống hoàn toàn tự do là “hỗn loạn, hỗn loạn tâm linh”. Ta gọi đó là lời hứa vĩ đại của Thượng Đế. Chỉ có trong lời hứa vĩ đại này mà kể

hoạch của Thượng Đế mới có thể hoàn thành. Các con không có bốn phận trong các mối quan hệ, các con chỉ có những cơ hội.

Cơ hội chứ không phải là bốn phận, đây là nền tảng của mọi tôn giáo, căn bản của mọi con đường tâm linh. Các con còn nhìn theo lối nào khác thì các con đã lạc đề. Mối quan hệ giữa các con với vạn vật đã được tạo ra như một dụng cụ toàn hảo cho công việc của linh hồn. Đó là lý do tại sao tất cả những mối quan hệ giữa con người lại là linh thiêng. Đó là lý do tại sao tất cả những mối quan hệ cá nhân lại rất thiêng liêng. Trong điểm này nhiều giáo hội đã đúng khi cho rằng hôn nhân là một nghi lễ linh thiêng không phải vì những bốn phận thiêng liêng mà vì cái cơ hội vô cùng lớn lao của nó.

Không bao giờ làm một gì trong mối quan hệ với ý niệm bốn phận. Hãy làm bất kỳ điều gì do ý niệm về cái cơ hội huy hoàng mà các mối quan hệ của các con dành cho các con. Quyền quyết định và quyền hiện hữu như các con thật sự là ai?

Con đã nghe điều đó nhưng trong những mối quan hệ của con, con cứ phải bỏ cuộc hoài hoài khi tình trạng trở thành gây cản. Kết quả là con đã có cả một chuỗi những mối quan hệ. Khi còn trẻ, con nghĩ rằng con chỉ có một mối quan hệ mà thôi. Con hình như không biết cách thế nào để giữ một mối quan hệ lâu dài. Ngài có nghĩ rằng có một ngày con sẽ học được không? Con phải làm gì để cho việc đó xảy ra?

Tuy nhiên, trong những mối quan hệ kéo dài tạo ra những dịp đáng chú ý cho sự tăng trưởng chung, cho sự biểu lộ chung, cho sự thành tựu chung và điều này có phần thưởng riêng của nó. Các con làm như cứ bám giữ vào một mối quan hệ có nghĩa rằng đó là một thành công?

Hãy cố gắng đừng có lẫn lộn giữa một mối quan hệ lâu dài và một kết thúc mỹ mãn. Hãy nhớ rằng: Việc của các con trên hành tinh này không phải là coi xem các con có thể giữ một mối quan hệ được bao lâu mà chính là quyết định kinh nghiệm các con thật sự là ai? Đây không phải lý lẽ để bênh vực cho những mối quan hệ ngắn ngủi và cũng chẳng có yêu cầu nào cho những mối quan hệ lâu dài.

Con biết! Con vẫn nghe chuyện này nhưng làm sao để con tới được đó?

Trước hết, hãy chắc chắn rằng các con đến với một mối quan hệ là từ những lý do chính đáng.

Phần lớn các con đi vào một mối quan hệ với những lý do “không chính đáng” như để chấm dứt tình trạng cô đơn, để lấp một chỗ trống, để đem tình

yêu thương đến cho họ hoặc một người cho họ thương yêu. Những lý do này còn thuộc loại khá. Những người khác thiết lập một mối quan hệ để cứu vãn cái con của họ, để phục hồi sau một mối tình trước hoặc để giảm cái chán chường của họ.

Như vậy, sẽ không có gì thay đổi sâu xa trong chuyện này nên mối quan hệ này cũng sẽ chẳng thay đổi gì. Con không đi vào mối quan hệ vì một lý do gì cả?

Ta nghĩ rằng các con chẳng biết tại sao các con lại đi vào những mối quan hệ đó, cũng chẳng có mục đích gì cả. Con nghĩ rằng các con đã đi vào một mối tình bởi vì các con đã “yêu” sao?

Đúng! Chính xác như vậy.

Và Ta nghĩ rằng các con đã không ngừng lại để coi tại sao các con lại yêu. Các con đã đáp ứng theo cái gì? Các nhu cầu đã được thỏa mãn chưa? Với phần lớn con người thì tình yêu là một đáp ứng cho nhu cầu

Ai ai cũng có những nhu cầu. Người này cần cái này, người kia cần cái kia. Cả hai người nhìn thấy nơi nhau một cơ hội để thành toàn chon nhu cầu đó. Do vậy, hai người đồng ý ngầm trong cuộc đời chác.

Tôi sẽ đổi cho bạn cái tôi có nếu bạn cho tôi cái bạn có. Đó là dịch vụ kinh doanh nhưng các con không nói thật về vụ này. Các con không nói: Các con đổi chác nhưng các con nói: Tôi yêu bạn lắm. Và rồi sự thất vọng bắt đầu.

Ngài đã nêu điểm đó trước đây rồi.

Phải! Các con đã làm chuyện đó trước đây rồi, không phải một lần mà nhiều lần. Đôi lúc, cuốn sách này hình như đi vòng tròn, cứ quay đi quay lại một điểm đó. Đại loại giống như cuộc đời vậy.

Ngài nói đúng vào tim đen chúng con rồi.

Tiến trình đây là các con đã đặt câu hỏi và Ta chỉ có trả lời. Nếu người cứ hỏi một câu theo ba kiểu thì Ta bắt buộc trả lời câu hỏi đó.

Có lẽ con cứ hy vọng rằng Ngài sẽ có một câu trả lời khác. Ngài đã tiểu thuyết hóa quá xá khi con hỏi Ngài về mối quan hệ. Có gì là xấu khi té lộn nhào vào tình yêu mà chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Chẳng có gì là xấu cả. Con hãy cứ nhào vào yêu theo lối đó với bao nhiêu người cũng được. Nhưng nếu con định thiết lập một mối quan hệ lâu dài cả cuộc đời với họ, có lẽ con cần thêm đôi chút suy nghĩ. Mặt khác, nếu các con tìm thấy vui thú trong những mối quan hệ như nước chảy mây trôi như vậy,

hoặc tệ hơn nữa là cứ nán lại trong một mối quan hệ vì các con nghĩ rằng: “*Mình phải làm như vậy*” rồi sống một cuộc sống với tuyệt vọng trong âm thầm.

Nếu các con thấy vui thú trong việc tiếp tục những khuôn khổ như vậy thì hãy cứ thẳng tiến lên làm chuyện các con đang làm.

Oke! Oke! Con hiểu rồi. Ngài quả thật là tàn nhẫn đấy!

Đó là cái đặc sắc của Chân Lý. Chân Lý là tàn nhẫn. Nó không để cho các con yên đâu. Nó cứ tiếp tục luôn lôi các con từ mọi phía, trưng ra cho các con thấy cái thực tế là như vậy. Điều đó có thể làm cho các con bực mình.

Được rồi! Như vậy trường hợp con muốn tìm được những công cụ cho một mối quan hệ lâu dài và Ngài nói rằng đi vào những mối quan hệ với mục đích là một trong những công cụ.

Đúng! Hãy chắc chắn rằng các con và người bạn đời kia cùng đồng ý về một mục đích. Nếu hai người đều đồng lòng ở mức ý thức rằng mục đích của mối quan hệ là tạo ra một cơ hội, chứ không phải là các bốn phận ngang trái, một dịp để tăng trưởng, để biểu lộ đầy đủ Bản Ngã, để nâng đời sống hai người lên khả năng cao nhất, để sửa lại tất cả những tư tưởng sai lầm, hay để sửa chữa cái ý niệm nhỏ bé về mình và mục đích cao nhất là để hợp nhất với Thượng Đế qua sự hợp nhất hai linh hồn. Nếu hai người lập lời nguyện đó thay vì lập những lời nguyện mà các con đã lập thì mối quan hệ đã bắt đầu với một bước rất tốt. Mối quan hệ đã khởi động đi bằng bước chân đúng. Đó là một khởi đầu rất tốt. Tuy vậy, vẫn không có bảo đảm là nó sẽ thành công. Nếu các con muốn có bảo đảm trong cuộc sống thì các con không muốn sống vì các con không muốn có những buổi diễn tập cho một kịch bản đã được viết sẵn rồi. Đời sống, do bản chất nó không thể có bảo đảm, nếu không thì toàn bộ mục đích của nó bị phá ngang.

Oke! Được rồi! Con hiểu rồi.

Con đã đưa mối quan hệ của con đi với bước khởi đầu rất tốt và con làm sao để tiến tới sau đó?

Hãy biết và hãy hiểu rằng sẽ có những thử thách và có những thời gian rắc rối khó khăn nhưng đừng tìm cách tránh né. Hãy chào mừng chúng với lòng biết ơn. Hãy coi chúng như những món quà tốt đẹp của Thượng Đế, những dịp vinh quang để thực hiện điều các con tự nguyện làm khi đi vào mối quan hệ với đời sống. Hãy hết sức cố gắng đừng nên xem một người nào là kẻ thù, ngay cả là một vấn đề. Hãy thay đổi cái kỹ thuật nhìn mọi vấn đề là những cơ hội.

Con biết! Những dịp để hiện hữu và quyết định Các con Thật Sự Là Ai?

Đúng! Các con đã thấy rồi, các con đã thấy rồi!

Có vẻ như là một đời sống thật buồn tẻ đối với con?

Đó là vì các con đã để tâm nhìn quá thấp.

Hãy mở rộng chân trời của các con. Hãy đi sâu vào nhân giới của các con. Hãy nhìn thêm nữa, nhiều hơn là các con tưởng có thể nhìn. Hãy nhìn thêm nơi bạn đồng hành của các con nữa. Các con sẽ không bao giờ làm hại cho mối quan hệ của các con, cũng không làm hại cho ai, khi con nhìn người khác nhiều hơn là họ muốn trưng ra.

Bản Ngã của người khác có rất nhiều nhưng họ sợ không dám trưng ra cho các con. Nếu người kia nhận thấy các con nhìn thấy nhiều hơn nơi họ, họ sẽ cảm thấy an lòng để trưng ra cho các con những cái mà các con tất nhiên đã nhìn thấy rồi.

Người ta có chiều hướng sống theo những điều mà người khác kì vọng về họ.

Na ná như vậy. Ta không ưa chữ “kì vọng” ở đây. Những kì vọng gây đổ vỡ trong các mối quan hệ. Chúng ta hãy nói rằng: Người ta có chiều hướng nhìn thấy nơi bản thân họ những điều giống như chúng ta nhìn thấy nơi họ. Cái nhìn chúng ta càng rộng lớn họ càng muốn tiến tới và trưng ra cái phần của họ mà chúng ta đã trưng ra cho họ. Đó chẳng phải là cách mà những mối quan hệ thật sự tốt đẹp diễn tiến sao? Đó chẳng phải là cái phần của tiến trình sửa chữa sao? Cái tiến trình dựa vào đó chúng ta cho phép người ta ‘buông bỏ’ tất cả những tư tưởng sai lầm mà họ đã có về bản thân họ? Đó chẳng phải là việc Ta đang làm đây trong cuốn sách này cho các con sao?

Phải!

Và đó chính là công việc của Thượng Đế, công việc của linh hồn là làm cho các con thức tỉnh. Công việc của Thượng Đế là làm cho tất cả mọi người thức tỉnh.

Chúng con làm việc đó bằng cách nhìn những người khác như họ là ai? Bằng cách nhắc cho họ nhớ ra “họ là ai”.

Điều này các con có thể làm theo hai cách bằng cách nhắc với họ, “họ là ai” (rất khó vì họ sẽ không tin các con) và bằng cách nhớ lại “Các Con Là Ai” (dễ hơn nhiều vì các con không cần tới sự tin tưởng của họ mà chỉ cần lòng tin của chính các con).

Cứ bền lòng chứng minh như vậy, sẽ nhắc lại cho những người khác họ là ai? Bởi lẽ họ sẽ thấy nơi các con.

Nhiều vị Chân Sư đã được gửi tới địa cầu để chứng minh Chân Lý vĩnh cửu. Những vị khác như Joan the Paptiat đã được gửi tới như những người mang thông điệp, nói những lời sáng ngời về Chân Lý của Thượng Đế không thể nhầm lẫn được. Những người đặc biệt mang thông điệp này đã có cái nội quán lạ thường và quyền năng rất đặc biệt để nhận thấy Chân Lý vĩnh cửu cũng như có khả năng truyền thông những Chân Lý này bằng những cách đơn giản thực tế cho thế nhân có thể hiểu được. Con cũng là một người mang thông điệp như vậy.

Con?

Phải. Con có tin không? Quả thật là khó có thể chấp nhận nổi.

Con muốn nói tất cả chúng con đều đặc biệt?

Tất cả các con đều đặc biệt.

Thật ra, trong nội tâm con đã cảm nhận được Thượng Đế chọn lựa trong công tác lạ thường.

Con đã cố gắng thanh lọc tư tưởng, lời nói và hành động để tăng trưởng Bản Ngã. Con đã mất cả cuộc đời để đi tìm Chân Lý này.

Ta biết con đã tranh đấu thế nào.

Xin lỗi đã làm Ngài buồn, nhiều khi con chẳng thắng lợi gì nhiều.

Vậy mà mỗi khi liên lạc với Thượng Đế, các con đã bỏ rơi cái Bản Ngã của mình. Biết bao nhiêu đêm các con đã cầu xin Thượng Đế cho có được sáng suốt, khai thông nội quán không phải để các con giàu có, nhiều danh vọng mà để đạt cái thanh tịnh thâm sâu của sự khao khát muốn biết.

Vâng.

Và các con đã hứa với Ta, hứa tới hứa lui rằng: Nếu các con mà biết được Bản Ngã, sẽ dành phần còn lại tất cả cuộc đời chia sẻ Chân Lý vĩnh cửu này cho người khác. Không phải để được vinh quang nhưng do ước ao sâu xa trong trái tim mong chấm dứt những đau đớn, buồn phiền, khổ não cho người khác. Đồng thời, ước ao mang lại những vui vẻ, hoan lạc, làm lành với người khác. Các con cũng ước ao nói với mọi người họ là bạn đồng hành với Thượng Đế, điều mà các con đã luôn luôn kinh nghiệm.

Vâng.

Vì thế, Ta đã chọn các con là người mang thông điệp của Ta. Con và nhiều người khác vì hiện nay trong thời gian kề cận đây, thế giới sẽ cần nhiều tiếng kèn kêu gọi. Thế giới sẽ cần nhiều người nói lên Chân Lý mà hàng triệu người đang chờ mong. Thế giới sẽ cần nhiều trái tim cùng nói lại với nhau trong công

tác của linh hồn và để sửa soạn trong công tác của Thượng Đế. Thực lòng các con có chối cãi rằng các con không biết điều đó không?

Không.

Các con có thể thực lòng chối cãi rằng đó không phải là lý do các con tới không?

Không.

Vậy thì các con có sẵn sàng với cuốn sách này, quyết định và tuyên bố cái Chân Lý vĩnh cửu của các con, loan báo và nói rõ ràng vinh quang của Ta không?

Con có phải gồm tất cả mấy câu vừa trao đổi đây trong cuốn sách này không?

Các con tưởng rằng Ta muốn các con là người mang thông điệp trong bí mật à?

Con cho là không.

Cần có nhiều can đảm để thông báo rằng mình là một người của Thượng Đế. Các con không hiểu thế giới sẽ sẵn sàng chấp nhận các con thật sự là một gì khác, nhưng là một người của Thượng Đế? Một người thật sự mang thông điệp của Thượng Đế? Tất cả những người mang thông điệp của Ta đã bị làm cho nhục nhã, đau lòng và chẳng có chút vinh quang gì. Các con có sẵn sàng không? Lòng các con có đau khổ không khi các con nói sự thật về Ta? Các con có sẵn sàng chịu đựng những chế nhạo từ những người đồng loại không?

Các con đã sửa soạn chưa để không màng đến vinh quang của địa cầu và nhận cái vinh quang lớn hơn của một linh hồn đã hoàn toàn thức tỉnh?

Ngài làm cho những chuyện này đột nhiên có vẻ thực nặng nề Thượng Đế ạ.

Các con muốn là Ta nói chuyện khôi hài về việc này sao?

Đạ! Ngài có thể làm cho nhẹ nhàng đi đôi chút.

Hay! Ta hoàn toàn đồng ý về chuyện Giác Ngộ! Tại sao chúng ta lại không chấm dứt chương này bằng một mẩu chuyện khôi hài nhỉ.

Hay đấy! Ngài có chuyện nào không?

Không! Nhưng con có đấy. Hãy kể câu chuyện cô gái vẽ bức tranh đi.

Ồ! Phải đó.

Hôm đó, một bà mẹ đi vào nhà bếp thấy cô con gái nhỏ ngồi đó với những chiếc bút chì la liệt khắp mặt bàn để tập trung vào một bức họa cô ấy đang vẽ tự do.

Bà mẹ hỏi: Con gái cưng của má, con đang bận rộn gì đó?

Bé gái xinh đẹp trả lời với đôi mắt sáng rực rỡ: Con đang vẽ một bức họa của Thượng Đế má ạ.

Có ý giúp con gái, bà má nói:

Ồ! Cưng của má thực là quý hóa quá, nhưng này con, con có biết rằng không có ai đã thực sự biết rõ Thượng Đế ra sao cả không?

Cô con gái nói giọng như chim hót: Tốt nhưng hãy để cho con vẽ xong cái đã.

Đây là một chuyện khôi hài thật hay.

Các con có biết cái chỗ hay nhất là gì không?

Cô bé kia không lúc nào nghi ngờ là cô ấy biết chính xác cách vẽ nên Ta.

Phải.

Bây giờ Ta kể cho các con truyện này để chấm dứt chương này.

Ngày xưa có một người bỏ ra hàng nhiều giờ trong tuần để viết một cuốn sách.

Anh viết liên tục ngày đêm nhất là khi bắt kịp cảm hứng mới.

Thế rồi, một hôm có người hỏi: Anh đang làm gì vậy?

Anh ta trả lời: Tôi đang viết về một cuộc nói chuyện dài với Thượng Đế.

Người bạn nói: Quý hóa quá! Nhưng này anh có biết không?

Chẳng có ai biết chắc chắn Thượng Đế sẽ nói điều gì cả.

Anh kia cười trả lời: Đúng đấy! Nhưng anh hãy cứ để tôi viết cho xong cái đã.

CHƯƠNG 9

Có lẽ các con tưởng rằng Chân Lý: Các con Thật Sự Là Ai này dễ dàng? Thật sự đó lại là vụ thách đố gay cân nhất mà các con có thể gặp từ xưa đến nay trong cuộc đời của các con.

Quả thật, các con có lẽ không bao giờ tới đó được. Rất hiếm người thực hiện được. Không thể trong một đời sống và cũng không thể trong nhiều đời.

Như vậy thì cố gắng làm gì? Tại sao lại đi vào cái vụ xung đột này?

Ai cầu nguyện đó?

Tại sao lại không chơi với cuộc đời như nó là vậy? Một cuộc tập dượt đơn giản trong cái vô nghĩa chẳng đưa tới gì đặc sắc cả, một trò chơi trong đó chẳng thể thua dù có chơi ra sao cũng vậy, một tiến trình dẫn tới cùng một kết quả tối hậu cho tất cả mọi người?

Ngài nói là không có địa ngục, không có trừng phạt, chẳng có cách nào để thua cả vậy thì bận tâm làm gì? Đâu có gì thúc đẩy chúng con. Phải khó khăn biết bao để tới nơi mà Ngài nói là chúng con đang cố gắng đi tới? Tại sao không dùng thời gian đương nhiên là tốt cho chúng con và cứ thư giãn về tất cả những trò chơi của Thượng Đế này. Hiện hữu như Ngài thật sự là ai?

Trời ạ! Các con có vẻ thất vọng đấy à?

Thật sự, con đã chán cố gắng lắm rồi bởi vì Ngài nói rằng chỉ có một phần triệu người có thể đạt được Chân Lý này.

Đúng rồi! Ta thấy các con thất vọng rồi.

Để coi Ta có thể giúp gì cho các con không?

Trước hết Ta hỏi rõ rằng đây là lần đầu tiên các con thử vụ này à?

Con chẳng biết nữa.

Không có vẻ là các con đã có gặp cảnh này trước kia rồi sao?

Đôi khi!

À! Các con đã gặp rồi.

Gặp nhiều lần rồi.

Bao nhiêu lần?

Nhiều lần.

Điều đó có gì để khuyến khích con không?

Điều đó nhằm gợi hứng cho các con.

Bằng cách nào?

Trước hết, nó sẽ loại đi được những lo âu. Nó đem lại cái yếu tố không thể thất bại mà các con vừa nói đó: Các con sẽ có bao nhiêu dịp mà các con muốn hay các con cầu cũng được. Các con có thể trở lại, lại trở lại nữa. Nếu các con muốn bước tới hay bước lui không phải các con làm vậy mà do các con muốn như thế.

Các con chẳng cần phải làm gì cả! Nếu các con hưởng thú cuộc đời ở mức độ đó, nếu các con cho rằng đó là cái tối hậu của các con thì các con có thể cứ có cái kinh nghiệm này hoài hoài, mãi mãi theo đúng lý do đó! Các con ưa bị kịch ưa đau khổ, ưa không biết, ưa hồi hộp, ưa bí mật Đó là lý do tại sao các con lại ở đây!

Ngài có chọc quê con đó không?

Với cái biết tối hậu. Ta không bao giờ đùa giỡn về sự hiện hữu ra sao. Quá nhiều người đã chơi trò này với tâm trí các con.

Ta tới đây không phải để làm cho các con thêm rối trí. Ta tới đây để giúp các con nhìn sự việc cho sáng tỏ.

Vậy thì làm cho sáng tỏ đi. Ngài đang nói rằng con tới đây vì con muốn tới?

Phải.

Đương nhiên. Con chọn để tới?

Phải.

Và con đã chọn như thế này nhiều lần rồi.

Nhiều lần?

Bao nhiêu lần?

Đó! Cứ tra vấn nữa. Các con muốn biết rõ con số à?

Hãy cứ cho con một ước lượng tổng quát.

Con muốn nói rằng có phải chúng con đang tới đây chừng vài lần hay một tá.

Vài trăm.

Vài trăm? Con đã sống hàng mấy trăm đời rồi?

Phải.

Và đây là bước xa nhất con có thể đạt được?

Thực ra là một quãng đường đầy.

Ồ! Một quãng đường có phải không?

Đúng! Chắc vậy.

Tại sao trong những kiếp trước các con đã có giết người ta?

Có gì là sai trong chuyện đó?

Chính Ngài đã nói rằng đôi khi chiến tranh là cần thiết để chấm dứt cái ác.

Chúng ta sẽ phải nói dài dòng về chuyện này vì Ta thấy câu hỏi này bị lạm dụng như con đang dùng ở đây.

Con tìm cách lôi đủ thứ điều để hợp thức hóa mọi thứ điên khùng.

Theo Ta, giết hại không bao giờ được biện hộ cho sự giận dữ, thù nghịch, trừng phạt một kẻ xúc phạm. Bản Ngã các con bảo rằng phải kính trọng đời sống mọi sinh vật.

Ta rất vui lòng về điều này vì Ta không tạo ra đời sống để cho nó bị hủy diệt. Chính do sự kính trọng đời sống mà đôi khi chiến tranh là cần thiết vì chính qua chiến tranh chống lại cái ác đang đe dọa trước mắt.

Chính qua sự tự vệ chống lại cái đe dọa tức khắc đời sống của một người khác mà các con tuyên bố cái câu Các Con Là Ai trong mối quan hệ với việc đó.

Các con có quyền theo luật cao nhất của luân lý. Thật thế, các con có bốn phận theo luật này. Chấm dứt sự tấn công vào cơ thể của một người khác hay của chính các con.

Điều đó không có nghĩa là: Giết để trừng phạt là thích đáng hoặc báo thù để dàn xếp những chuyện xích mích nhỏ nhất cũng vậy.

Trong quá khứ, con đã giết người trong những trận đấu kiếm cá nhân do yêu thương một người đàn bà.

Hành động như thế, các con bảo là bảo vệ danh dự của các con.

Trên thực tế, các con đang đánh mất tất cả danh dự. Thật vô lý khi các con vẫn còn dùng sức mạnh để tranh chấp như hiện nay. Đôi khi còn lạm dụng nhân danh Thượng Đế để giết người nữa. Đây là một phạm thượng rất lớn vì nó không nói lên Các Con Là Ai?

Ồ! Phải. Như vậy thì có sai trong vụ giết người?

Chúng ta hãy quay trở lại. Chẳng có gì là “sai” cả. “sai” chỉ là một chữ tương đối chỉ cho cái ngược lại với cái mà các con gọi là “đúng”. Tuy nhiên, thế nào là “đúng”? Các con đâu có thể thật sự khách quan trong những chuyện này?

Hay là “sai” và “đúng” chỉ là những định nghĩa do các con phủ lên trên những biến cố hoặc những tình trạng từ những quyết định của các con về chúng?

Xin các con nói cho Ta biết cái gì làm căn bản cho quyết định của các con? Có phải là chính những kinh nghiệm của các con?

Không. Đâu có phải.

Trong phần lớn những trường hợp, các con đã chọn để chấp nhận quyết định của một ai khác. Một người đã tới trước các con và được cho là biết chắc chắn hơn.

Rất hiếm khi những quyết định về “sai” và “đúng” trong đời sống hàng ngày là do chính các con dựa vào sự hiểu biết của các con. Điều này đặc biệt, Trên thực tế trong những chuyện càng quan trọng, các con càng ít khi chịu nghe theo những kinh nghiệm của chính các con, các con sẵn sàng ôm lấy những ý niệm của một người khác và coi chúng như là của mình.

Điều này chứng tỏ những vấn đề lớn quan trọng như: Bản chất của Thượng Đế, vấn đề đạo đức, vấn đề đời sống, chiến tranh, y học, phá thai v.v... Các con đã không tự mình quyết định theo lương tâm mà lại nghe theo những quan niệm của những người khác.

Các con thụ động kêu lên rằng: Ai đó cứ việc quyết định đi! Con sẽ đồng ý! Ai đó cứ việc cho con đâu là đúng, đâu là sai! Chính sự lười suy nghĩ này đã khiến cho các con chấp nhận những quan niệm của các tôn giáo một cách bằng lòng, vui vẻ vì các con không cần suy nghĩ gì cả.

Bây giờ chúng ta trở lại chuyện giết người. Có lý do nào biện minh cho là đúng để giết người không?

Chẳng cần nhờ vào nguồn gốc cao siêu hay quyền năng nào các con cũng biết câu trả lời. Nếu các con suy nghĩ rồi cảm nhận, hành động theo lương tâm của mình. Đó gọi là hành động theo quyền năng của chính mình.

Ngược lại, khi các con hành động theo quyền năng của những tiểu bang hay những quốc gia có cần phải dùng tới giết chóc để đạt được những mục tiêu chính trị của họ không?

Những tôn giáo có cần phải dùng tới giết chóc để gây áp lực với những đòi hỏi về thần học của họ không?

Những xã hội có cần phải dùng đến giết chóc để đối phó với những người vi phạm luật pháp không?

Giết chóc có phải là một phương thức chính trị hay một giải pháp xã hội không?

Giờ thì, giết chóc có phải là điều các con có thể làm nếu có người tìm cách giết các con hay là không?

Các con có thể dùng sức mạnh giết người để bảo vệ đời sống của một người thân yêu không? Hay một người mà các con chẳng quen biết gì cả?

Giết có phải là một hình thức để tự bảo vệ chống lại những kẻ giết các con, nếu không có cách nào khác để làm họ ngừng lại không?

Có khác biệt giữa giết người và ám sát không? Chính quyền thường biện minh cho hành động giết người của mình để duy trì quyền lực hiện hữu.

Các tôn giáo cũng thường bào chữa cho hành động giết người để phổ biến những Chân Lý đặc biệt của họ hầu duy trì quyền lực cho một thiểu số lãnh đạo. Xã hội cũng cho rằng giết người để trừng phạt những kẻ phạm một số tội (những tội này đã thay đổi qua năm tháng) là hợp lý để duy trì quyền lực xã hội tồn tại.

Các con có tin rằng lập trường đó chấp nhận quan niệm của một người khác về chuyện này không?

Chính bản thân các con có gì để nói không?

Không có gì gọi là “đúng” hay “sai” trong vấn đề này. Nhưng do những quyết định của các con, các con vẽ ra bức tranh về Các Con Là Ai?

Quả thật, bằng những quyết định của họ, chính quyền các quốc gia đã tạo ra những bức tranh về mình. Những tôn giáo đã tạo ra những dấu ấn rõ rệt.

Những xã hội cũng tạo ra những dấu ấn riêng biệt. Các con có thích những bức tranh đó không? Các con có mong tạo ra những dấu ấn đó không? Những bức tranh đó có biểu trưng cho Các Con Là Ai không? Hãy cẩn thận với những câu hỏi đó vì chúng có thể đòi hỏi các con phải Tư Duy.

Tư duy rất gay go. Có những phê phán về những giá trị rất khó khăn. Điều đó đặt các con vào việc sáng tạo thuần khiết bởi lẽ có biết bao nhiêu lần các con đã nói: “Con không biết” nhưng các con vẫn phải quyết định. Như vậy các con phải chọn và các con đã chọn lựa bất minh. Những quyết định chọn lựa không dựa vào những gì đã biết sẵn của bản thân được gọi là sáng tạo thuần khiết.

Lương tâm biết rất rõ rằng: Trong khi làm quyết định này, Bản Ngã đã được tạo ra. Phần lớn các con không chú trọng vào những việc quan trọng như vậy.

Đa số các con dựa vào quan niệm của người khác. Như thế, phần lớn các con không tự tạo ra sản phẩm của chính mình mà tạo ra những tạo vật khác vì thói quen dựa vào quan niệm của người khác. Khi quan niệm của những người khác đi ngược lại những cảm xúc của các con, lúc đó các con kinh nghiệm một

cuộc đấu tranh nội tâm rất sâu xa. Các con sẽ hoang mang không biết đi đâu và làm gì đây?

Đầu tiên, các con sẽ tìm đến những tôn giáo, các vị Thầy, các mục sư v.v... Các vị này thường khuyên các con đừng nghe Bản Ngã của các con.

Tệ hơn, có người còn dọa dẫm các con rằng hãy nên lánh xa việc đó, tránh xa điều các con biết qua trực giác. Họ sẽ nói với các con về ác quỷ, về Satan, về yêu quái, về địa ngục v.v... làm sai lệch quan niệm trực giác của các con. Muốn được cứu rỗi, các con phải theo quan niệm của họ, tư tưởng của họ, định nghĩa về đúng hay sai của họ, đặc biệt là quan niệm của họ về Các Con Là Ai?

Điều lôi cuốn ở đây, các con chẳng cần làm gì, chỉ cần đồng ý theo quan niệm của họ các con sẽ được cứu rỗi. Sức hấp dẫn và lôi cuốn này khiến các con khó lòng từ chối vì chỉ theo quan niệm đó các con đã được hạnh phúc, được thấy ánh sáng và được “cứu rỗi”.

Dựa vào những quan niệm đó, các con thường hành động và chọn lựa không theo những quyết định của nội tâm hay Chân Lý của Bản Ngã. Trường hợp các con có những hành động quyết định theo nội tâm sẽ bị những người khác mang ra làm trò đùa.

Họ sẽ thắc mắc rằng: Sao? Các người muốn tự suy nghĩ à? Các người muốn tự mình quyết định hử? Các người muốn tự quyết định những phê phán, giá trị, hành động. Máy người tưởng máy người là ai cơ chứ?

Thật thế, đó chính xác là câu hỏi mà các con đang trả lời. Công việc phải được làm một mình, không có phần thưởng, không có phê chuẩn và có lẽ chẳng ai thèm để ý gì hết. Lúc này các con đã đặt một câu hỏi rất hay: Tại sao các con đi vào cuộc hành trình này? Tại sao các con phải dấn thân như thế?

Có phần thưởng hoặc lợi lộc gì không?

Lý do thật đơn giản một cách tức cười.

KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ KHÁC ĐỂ LÀM.

Ngài muốn nói gì?

Ta nói rằng đó là trò chơi duy nhất trên thế giới này. Trên thực tế các con chẳng có thể làm gì khác. Các con sẽ làm chuyện các con đang làm từ lúc sinh ra cho tới hết cuộc đời. Vấn đề quan trọng nhất ở đây là các con sẽ làm nó có ý thức hay không có ý thức.

Các con nghĩ coi: Các con đâu có thể bỏ cuộc hành trình này. Các con đã lên thuyền ngay từ khi các con đã sinh ra. Sự sinh ra đời chỉ là một dấu hiệu cuộc hành trình đã bắt đầu. Vậy thì câu hỏi không phải là: Tại sao lại bước

chân vào con đường như vậy? vì các con đã bắt đầu rồi. Các con đã đi như vậy ngay từ cái đập đầu tiên của trái tim rồi.

Câu hỏi phải là: Ta mong đi trên con đường này với ý thức hay không có ý thức?

Với tỉnh giác hay không tỉnh giác? Đi như vậy là nguyên nhân hay tác quả kinh nghiệm của mình? Trong phần lớn thời gian cuộc đời của các con, các con đã sống nơi tác quả của kinh nghiệm.

Đó là cái được biết một cuộc sống có ý thức. Đó là cái được gọi là đi trong tỉnh giác. Hiện nay, nhiều người trong số các con đã đi một quãng đường rồi. Như Ta đã nói rồi: Các con đã tiến bộ không phải là ít. Do vậy, các con đừng nên có cảm xúc là sau tất cả những cuộc đời này, các con mới chỉ có tới đó thôi.

Một số trong các con là những sinh vật tiến hóa cao. Có ý niệm chắc chắn về Bản Ngã. Các con biết Các Con Là Ai? và các con biết các con muốn trở thành gì? Hơn nữa, các con biết đường lối từ đây đến đó.

Đó là một dấu hiệu lớn. Đó là biểu lộ chắc chắn. Về cái gì? Về sự kiện các con hiện nay chỉ còn lại rất ít kiếp.

Như vậy là tốt à?

Bây giờ là tốt cho các con. Cách đây chẳng bao lâu tất cả những điều các con mong cầu chỉ là ở lại đây. Nay thì tất cả những gì các con mong ước là từ biệt nơi này. Đó là một dấu hiệu rất tốt.

Cách đây chẳng bao lâu các con sống không có mục đích gì. Bây giờ các con biết rằng nó không mục đích ngoại trừ cái mục đích mà các con đặt ra cho nó. Đó là một dấu hiệu rất tốt.

Cách đây chẳng bao lâu các con cầu xin vũ trụ đem Chân Lý đến cho các con. Nay, các con nói với vũ trụ Chân Lý của các con. Và đó là một dấu hiệu rất tốt. Cách đây chẳng bao lâu, các con sợ Ta. Nay, các con yêu Ta đủ để gọi là Ta đồng đẳng với các con. Các con sẽ cảm thấy dễ chịu trong tâm hồn. Như vậy, lý do để tiếp tục là chẳng làm được gì khác. Đó là điều đang xảy ra ở đây.

Chính xác vậy.

Vậy con có thể hỏi Ngài: Rồi cuộc đời có dễ dàng hơn chút nào không?

Ồ! Người bạn yêu quý của Ta. Bây giờ đã quá dễ dàng cho các con hơn là ba kiếp trước, thật không thể nói ra bằng lời được.

Có, sẽ dễ dàng hơn. Các con càng nhớ lại nhiều các con lại càng có thể kinh nghiệm được nhiều hơn. Các con lại càng biết nhiều hơn. Và các con càng biết

nhều hơn, các con lại càng nhớ nhiều hơn. Đó là vòng tròn. Đời sống sẽ dễ dàng hơn, tốt hơn và trở thành vui thú, hạnh phúc nữa.

Ôi cái gọi là đời sống này, nó ngọt ngào, thú vị biết bao! Thật là một kinh nghiệm tuyệt vời phải không?

Ừ! phải. Con giả sử như vậy.

Con giả sử à?

Làm sao Ta có thể làm cho nó tuyệt vời hơn? Các con không được trọn quyền kinh nghiệm mọi thứ? Những giọt nước mắt, những vui thú, những buồn rầu, những mừng rỡ, những hờn hờ, những thất vọng nào nê, những thắng bại, những thù hận? Còn phải thêm gì nữa đây?

Có lẽ nên làm giảm bớt đau khổ đi một chút.

Giảm đau khổ mà không có thêm hiểu biết sẽ làm cho mục đích bị thất bại, sẽ không giúp các con kinh nghiệm được lạc thú vô biên là Ta đó. Hãy kiên nhẫn.

Các con đang có hiểu biết và những lạc thú của các con lúc này đang tăng lên và không có đau khổ. Điều đó cũng là dấu hiện rất tốt.

Các con đang học (đang nhớ lại) cách để yêu thương mà không đau khổ, để từ giả mà không đau khổ, để sáng tạo mà không đau khổ, để ngay cả khóc mà không đau khổ.

Phải!

Các con có thể có đau khổ mà không đau khổ nếu các con hiểu Ta muốn nói gì.

Con nghĩ là con hiểu. Con còn vui trong những bi thảm của chính đời con. Con có thể đứng lại nhìn như chúng là... Lại còn có thể cười.

Thật chính xác! Vậy mà các con không cho đó là tăng trưởng sao?

Con giả thiết là con hiểu đó là tăng trưởng.

Vì vậy hãy tiếp tục tăng trưởng, con trai của Ta. Hãy tiếp tục trở thành và tiếp tục quyết định các con muốn trở thành cái gì trong cái bản chất mới cao nhất của Bản Ngã. Hãy tiếp tục hành động theo hướng đó.

Hãy tiếp tục! Tiếp tục. Đây là chuyện Thượng Đế và Ta đang làm. Ta và các con. Vậy thì hãy tiếp tục.

CHƯƠNG 10

Con yêu ngài. Ngài biết không?

Ta biết các con yêu ta và ta yêu các con.

CHƯƠNG 11

Con muốn trở lại những câu hỏi căn bản của con. Có nhiều chi tiết con muốn biết về những câu hỏi đó.

Chúng ta có thể làm thành cả một cuốn sách chỉ riêng về các mối quan hệ.

Con biết vậy nhưng con lại sẽ không bao giờ tiến tới thêm những câu hỏi khác được.

Có nhiều dịp khác, nhiều địa điểm khác và cả nhiều cuốn sách khác. Ở với các con. Hãy tiến tới đi và chúng ta sẽ trở lại đây nếu có thì giờ.

Câu hỏi tiếp của con là: Tại sao con lại không bao giờ có thể thu hút được đủ tiền bạc trong cuộc đời con? Có phải số mệnh đã bắt con phải lo lắng, chắt bóp con về tiền bạc?

Điều gì ngăn chặn, không cho con có được khả năng về tiền bạc? Nhiều người nói với con rằng đó là vấn đề giá trị bản thân. Đúng hơn là con thiếu giá trị bản thân. Những vị Tân Thời Đại dạy rằng: Sự thiếu sót bất cứ điều gì có thể tìm tung tích trong sự thiếu giá trị bản thân.

Những vị Thầy của các con đã trật đường ray rồi. Các con không có thiếu giá trị bản thân. Thật thế! Cái thách đố lớn nhất trong suốt cuộc đời của các con là kiểm soát cái con. Nhiều người lại cho rằng đây là những trường hợp tự gán quá nhiều giá trị bản thân.

Đúng thế. Con đây đang lúng túng và buồn chán nhưng Ngài nói rất đúng.

Con cứ nói hoài rằng con lúng túng và buồn chán mỗi khi Ta nói về sự thật của các con. Hãy tự đưa mình vượt qua cái đó. Hãy tìm một cách khác. Hãy thử cười lên. Được không con?

Được ạ.

Thật ra giá trị bản thân không phải là vấn đề của các con. Các con đã được ban cho thật nhiều cái giá trị đó.

Vậy là cái gì?

Vấn đề là thiếu hiểu biết về những nguyên tắc phong phú cùng với sự đánh giá sai lầm liên hệ tới cái “thiện” và “ác”.

Để Ta cho các con một ví dụ.

Xin Ngài.

Các con thường ôm cái tư tưởng rằng tiền bạc là xấu. Các con cũng ôm cái tư tưởng rằng Thượng Đế là tốt. Chúc lành cho các con! Như thế, trong đầu các con Thượng Đế và tiền bạc không thể hòa lẫn với nhau.

Theo con nghĩ, điều này đúng.

Điều này trở thành lý thú đây: Như vậy làm cho các con khó có thể nhận tiền khi làm các việc làm thiện.

Ý Ta là: Nếu một việc được đánh giá là rất “thiện” các con sẽ đánh giá việc đó về tiền bạc thấp hơn. Như thế, một việc được coi là “thiện” hơn (nghĩa là giá trị hơn) thì nó lại càng đáng ít tiền hơn. Đa số các con tin như vậy.

Như thế, những giáo viên chỉ kiếm đủ bát cơm nuôi thân trong khi các vũ nữ thoát y kiếm cả bạc triệu.

Những nhà lãnh đạo kiếm được tài chánh quá ít so với mấy nhà thể thao nên họ đã phải hối lộ để bù đắp vào sự sai biệt.

Những ông thầy tu sống bằng bánh mì và nước lã trong khi các con làm về công tác giải trí kiếm được khá bộn tiền.

Hãy suy nghĩ về điều đó. Những gì các con cho rằng thực chất có giá trị lại rất rẻ mạt. Các nhà khoa học cô độc tìm kiếm một phương thuốc chống lại bệnh Aids phải đi xin từng đồng tiền để nghiên cứu, trong khi một phụ nữ viết sách hay thu băng dạy một trăm cách SEX lại giàu sụ.

Cái lối suy nghĩ thụt lùi này phát triển rộng rãi nơi các con do bắt nguồn từ một tư tưởng sai lầm. Tư tưởng sai lầm này do ý niệm các con về tiền bạc. Các con thích nó nhưng lại nói nó là nguồn gốc của mọi điều ác.

Các con quý nó nhưng lại gọi nó là “của bất nhân”.

Các con gọi người ta là “giàu có bất nhân” và nếu có ai trở thành giàu có do làm những việc ‘thiện’ thì ngay tức khắc các con có nghi ngờ rằng việc làm của họ có gì “xấu xa”. Như vậy các bác sĩ tốt hơn đừng nên kiếm được nhiều tiền hay học cách làm giàu kín đáo hơn hoặc một mục sư cũng đừng nên kiếm được nhiều tiền.

Hãy thấy rõ trong lương tâm các con ai rằng ai chọn lấy cái nghề cao cả nhất thì phải có mức lương thấp nhất.

Ồ! vậy à.

Các con thấy không? Tư tưởng này quá sai.

Con tưởng là chẳng có gì là đúng hay sai cả?

Những từ ngữ “đúng” hay “sai” được dùng tương đối để phục vụ các con. Tương đối với cái mà các con muốn, những tư tưởng về tiền bạc là những tư tưởng sai.

Hãy nhớ tư tưởng có tính cách sáng tạo. Thành ra nếu các con nghĩ rằng tiền bạc là xấu và nghĩ rằng các con là tốt như vậy có sự xung đột.

Bây giờ nói riêng về con, con của Ta. Hành động trong cuộc chạy đua ý thức này theo một lối rất “bánh”.

Phần lớn những vụ xung đột này đối với những người khác không đến nỗi to lớn như con. Bởi lẽ họ làm công việc họ ghét để sống nên họ chẳng phiền hà gì khi nhận tiền công về họ làm. Có nghĩa “xấu” đi với “xấu” ăn khớp rồi. Nhưng trong tất cả thời gian cuộc đời của con, con lại yêu việc con làm, quý trọng những hoạt động của con.

Như thế nếu nhận những món tiền lớn cho công việc của mình, trong tư tưởng của con nghĩa là nhận cái “xấu”, đối chọi với cái “tốt” nên không thể chấp nhận được. Con thà nhịn đói mà chết còn hơn nhận của “bất nhân” cho công việc hoàn toàn phục vụ. Công việc phục vụ của nó sẽ mất đi tính cách trong sạch nếu các con nhận tiền.

Như thế, ở đây chúng ta thật sự có mâu thuẫn (vừa yêu, vừa ghét) về tiền bạc. Một phần các con bác bỏ nó và một phần các con tức vì không có nó.

Bây giờ cái vũ trụ chẳng biết đường nào mà rờ về chuyện này vì nó nhận được hai luồng tư tưởng khác nhau của con. Vậy thì cuộc đời của con về tiền bạc sẽ thất thường bởi chính con cứ tiếp tục thất thường về tiền bạc.

Con không nhìn chắc chắn được điều nào là đúng. Và vũ trụ giống như máy in Xerox. Nó chỉ có thể sản xuất ra nhiều bản sao của tư tưởng các con. Cách duy nhất để thay đổi tình trạng này, các con phải thay đổi tư tưởng các con về tiền bạc.

Làm sao con có thể thay đổi cách tư tưởng về tiền bạc?

Những tư tưởng, thái độ, ý nghĩ của con không được tạo ra trong một phút mà chúng là kết quả của nhiều năm kinh nghiệm, cả cuộc đời va chạm.

Ngài nói đúng về cách con tin tưởng về tiền bạc nhưng làm sao con có thể thay đổi được nó?

Đây có thể là một câu hỏi lý thú nhất trong cuốn sách này.

Phương pháp thường dùng nhất trong sáng tạo là một tiến trình ba bước gồm có: Tư tưởng, lời nói và hành động.

Đầu tiên là tư tưởng: Cái ý niệm tạo hình. Cái khái niệm khởi thủy.

Rồi tới lời nói. Phần lớn những tư tưởng tự hình thành ra lời.

Rồi lời được viết ra hay nói ra. Việc này tiếp thêm năng lực cho tư tưởng, đẩy nó ra thế giới, ở đây những người khác có thể nhận ra nó.

Sau chót, trong một vài trường hợp lời được đưa tới hành động và tạo ra kết quả.

Một biểu lộ trong thế giới vật chất của cái bắt đầu bằng một tư tưởng.

Tất cả mọi vật chung quanh các con trong cái thế giới nhân tạo này thành hiện hữu theo lối đó hoặc một vài trường hợp cá biệt. Cả ba trung tâm sáng tạo đều được dùng.

Nhưng bây giờ xảy ra vấn đề: Làm sao để thay đổi một Tư Tưởng Đỡ Đầu?

Đúng! Đây là một câu hỏi rất hay và rất quan trọng. Bởi lẽ nếu nhân loại không thay đổi một tư tưởng gốc hay một ý niệm đỡ đầu thì có thể tự đưa mình vào chỗ tiêu diệt. Cách nhanh nhất để thay đổi một tư tưởng gốc hay một ý niệm Đỡ Đầu là đảo ngược tiến trình tư tưởng, lời nói và hành động.

Xin hãy giải thích?

Hãy hành động cái hành động mà các con muốn làm để có cái tư tưởng mới liên hệ. Rồi nói những lời các con muốn có để có cái tư tưởng mới liên hệ. Hãy làm như vậy nhiều lần cho đủ để huấn luyện cái trí của các con nghĩ theo phương cách mới.

Huấn luyện cái trí? Như vậy không phải là kiểm soát cái trí sao? Như vậy chẳng phải là thao túng cái trí sao?

Các con có ý niệm nào về việc làm cách nào mà tư tưởng các con hình thành như hiện nay không? Các con có biết rằng thế giới của các con đang thao túng cái trí của các con ra sao không?

Chẳng thà chính các con thao túng trí của các con còn hơn để cho thế giới của các con thao túng nó ra sao?

Chẳng thà chính mình nghĩ những tư tưởng mình muốn nghĩ còn hơn nghĩ những tư tưởng của kẻ khác sao? Chẳng phải là tự mình có những tư tưởng sáng tạo tốt hơn những sai lầm khác sao?

Vậy mà trí các con đầy những tư tưởng sai lạc, những tư tưởng phát xuất từ kinh nghiệm của những kẻ khác. Rất ít tư tưởng của các con phát xuất từ những dữ kiện do các con ưa thích hay tự sản xuất.

Chính cái tư tưởng nguồn gốc về tiền bạc là một ví dụ điển hình nhất. Tư tưởng của các con về tiền bạc (tiền bạc là xấu) đi ngược lại với kinh nghiệm của các con rằng có tiền thực là vui sướng. Rồi các con phải chạy nhanh và tự đối mình về kinh nghiệm để có thể biện minh cho tư tưởng nguồn gốc.

Các con bị chôn chặt vào tư tưởng đó tới nỗi không bao giờ các con nghĩ rằng tư tưởng của các con về tiền bạc có thể không chính xác.

Vậy thì nay chúng ta cố gắng tự sản xuất ra dữ kiện.

Đó là cách thay đổi tư tưởng gốc thành tư tưởng của chính mình chứ không phải của ai khác. Hơn nữa, các con còn một tư tưởng gốc khác về tiền bạc Ta cần phải nêu ra.

Đó là gì vậy?

Đó là “chưa đủ”. Thực tế, các con có về tư tưởng gốc này về tất cả mọi thứ. Chưa đủ tiền, chưa đủ thời giờ, chưa đủ yêu thương, chưa đủ thực phẩm, chưa đủ từ bi... trên thế gian.

Bất kỳ cái gì tốt, cái đó vẫn chưa đủ. Chính vì chạy đua theo ý thức “chưa đủ” này mà thế giới như các con nhìn thấy hiện nay đã được tạo ra.

Ok. Vậy con có hai tư tưởng gốc, tư tưởng đỡ đầu về tiền bạc cần phải thay đổi.

Ừ! Ít ra là hai. Có thể còn nhiều hơn nữa.

Để coi: Tiền là xấu, tiền hiếm hoi... không được nhiều tiền để làm việc theo Thượng Đế. (đó là tư tưởng lớn đối với các con). Tiền không bao giờ được ban cho rộng rãi... Tiền không mọc ở trên cây trong khi đó lại tiền làm cho mình đòi bại.

Con hiểu. Con có nhiều việc phải làm.

Phải! Con có nhiều việc phải làm, nếu con không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay. Mặt khác, điều quan trọng phải hiểu rằng: Các con không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay bởi vì các con không vui với tình trạng tiền bạc hiện nay.

Đôi khi thật là khó để hiểu Ngài.

Đôi khi thật là khó dẫn dắt các con.

Này! Xin hãy nghe con.

Ngài là Thượng Đế tại sao Ngài không làm cho dễ hiểu?

Ta đã làm cho dễ hiểu.

Vậy tại sao Ngài không cứ làm như cho con hiểu, nếu quả thực đó là điều Ngài muốn?

Ta thực tâm muốn điều các con thực tâm muốn. Chẳng có gì khác và chẳng có gì hơn. Con không thấy đó là món quà lớn nhất của Ta tặng cho các con sao?

Nếu Ta muốn điều gì khác với điều các con muốn cho các con. Rồi Ta đi tới chuyện làm cho các con có cái đó thì còn đâu các con là sinh vật sáng tạo.

Nếu Ta ban lệnh cho các con phải thế này, làm thế này, phải có cái này... Cái vui của Ta là ở chỗ của các con chứ không phải là ở nơi phục tùng của các con.

Được rồi. Ngài muốn nói gì với câu: Con không vui với tình trạng tiền bạc của con hiện nay bởi vì con không vui với tình trạng tiền bạc của con hiện nay?

Các con là cái mà các con nghĩ con là.

Đây là cái vòng lẩn quẩn khi tư tưởng là một tư tưởng tiêu cực. Các con phải tìm cách đập vỡ cái vòng lẩn quẩn này.

Bao nhiêu kinh nghiệm hiện nay của các con đều có nền tảng trên những tư tưởng trước kia của các con. Tư tưởng dẫn tới kinh nghiệm, kinh nghiệm dẫn tới tư tưởng, tư tưởng dẫn tới kinh nghiệm. Điều này có thể tạo ra cái vui triền miên khi những Tư Tưởng Đỡ Đầu là vui.

Nó có thể tạo ra địa ngục triền miên khi những Tư Tưởng Đỡ Đầu là địa ngục. Cái khôn ngoan là thay đổi Tư Tưởng Đỡ Đầu.

Ta sắp sửa trình bày cho các con cách để thay đổi tư tưởng đỡ đầu

Xin cảm ơn Ngài. Xin Ngài nói tiếp.

Điều đầu tiên là đảo ngược cái hệ thống biến hóa Tư Tưởng Lời Nói Việc Làm. Các con còn nghĩ câu châm ngôn “Nghĩ trước khi làm” không?

Có.

Ồ! Hãy quên nó đi. Nếu muốn thay đổi một tư tưởng gốc thì các con phải hành động trước khi nghĩ.

Ví dụ: Con đang đi ngoài phố và gặp một bà già ăn xin. Con thấy bà ta nghèo khổ, sống lây lất. Con tức khắc biết là với số tiền nhỏ mọn các con chắc chắn có đủ để chia cho bà ấy.

Động tác đầu tiên của các con là cho bà ta mấy đồng xu lẻ. Cũng có một phần khác trong tư tưởng của các con sẵn sàng thò tay vào túi tờ giấy năm đồng cho bà ta.

Trời đất ơi! Hãy ban cho bà ấy một phút vui sướng. Hãy làm cho mắt bà ấy sáng lên. Rồi một tư tưởng khác xuất hiện.

Sao! Điên rồi sao? Chỉ có bảy đô la để sống hôm nay! Muốn cho bà ấy năm đô la sao? Như vậy, các con bắt đầu lẩn quẩn chung quanh tư tưởng đó.

Hãy nghĩ lại đi! Đâu có nhiều tiền để cho bà ấy như vậy! Hãy cho bà ấy vài xu thôi. Và lạy Trời Phật! Chuồn đi cho lẹ.

Vội vàng con thò tay vào túi bên kia để móc ra vài đồng 25 xu nhưng ngón tay chỉ gặp những đồng 5 hay 10 xu. Con cảm thấy lúng túng.

Nhìn kia! Một con người ăn mặc chỉnh tề, hào nhoáng mà chỉ bố thí cho bà già nghèo rớt mồng tơi vài đồng xu nhỏ thôi sao!

Con cố gắng tìm cho được một hay hai đồng 25 xu.

Ừ! Có một đồng nằm sâu trong túi áo nhưng bây giờ con lại đi qua bà ấy rồi. Con mỉm cười một cách uể oải thật là quá trễ khi quay trở lại. Bà già nghèo khó đó chẳng được gì và con cũng chẳng được gì.

Thay vì tìm được cái vui là biết mình có nhiều và chia sẻ người khác nay người cảm thấy cũng nghèo như bà kia. Tại sao con không cứ cho bà già ấy tờ giấy bạc 5 đồng kia đi?

Đó là thúc đẩy đầu tiên nhưng tư tưởng của con đã chen vào làm hỏng sự việc. Lần sau, hãy quyết định trước khi suy nghĩ.

Hãy cho tiền đi! Cứ làm đi! Các con đã có cơ hội rồi đó. Khi các con muốn thay đổi tư tưởng gốc, hãy hành động với ý niệm mới của các con.

Nhưng phải hành động cho lẹ, nếu không cái trí của các con sẽ giết cái ý niệm trước khi các con biết được xảy ra chuyện gì.

Ta nói đúng vậy đó. Cái ý niệm, cái thực tế mới sẽ chết nghèo trước khi các con có dịp biết đến nó. Vậy hãy hành động cho lẹ khi có dịp, và nếu các con làm như vậy đủ nhiều lần, tâm trí của các con sẽ sớm có cái ý niệm. Đó sẽ là tư tưởng mới của các con.

Ừ! Con vừa hiểu ra đôi chút! Có phải cái đó là cái chuyển hóa tư tưởng mới?

Nếu không phải thì nó sẽ phải.

Tư tưởng mới là cơ hội độc nhất cho các con. Đó là cơ hội độc nhất để tiến hóa, để tăng trưởng, để chân thật trở thành Các con Thực Sự Là Ai? Tâm trí của các con hiện nay đầy những tư tưởng cũ. Không những là những tư tưởng cũ mà còn phần lớn là tư tưởng cũ của kẻ khác. Đây là giờ phút quan trọng. Đây là thời gian để thay đổi tâm trí về điều gì đó. Tiến hóa chính là như thế.

CHƯƠNG 12

Tại sao con không thể làm cái việc mà con thực sự muốn làm trong cuộc đời mà vẫn kiếm đủ sống được?

Cái gì? Con muốn nói rằng con thực sự muốn có vui đùa trong cuộc đời mà vẫn được đủ sống? Chú mày ơi! Có mơ không đó?

Ngài nói gì?

Giờn chơi vậy thôi. Chỉ chơi cái màn đọc tư tưởng một chút thôi mà. Này con thấy không? Đó là tư tưởng của con về chuyện đó.

Đó là kinh nghiệm của con.

Phải chúng ta đã trải qua cái đó nhiều lần rồi. Những người kiếm được đủ sống trong khi làm việc mà họ thích là những người quyết định làm như vậy. Họ không thích bỏ cuộc. Họ không bao giờ chịu thua. Họ thách đó đời sống ngăn cản họ làm việc mà họ thích. Nhưng có một chất liệu khác phải nêu ra ở đây vì đó là cái chất liệu thiếu sót nơi hiểu biết của đa số con người khi nói chuyện làm việc của đời sống.

Đó là gì vậy?

Có một khác biệt giữa bản chất và hành động và phần lớn con người đặt chuyện sau nặng hơn.

Không nên à?

Không có chuyện nên hay không nên ở đây. Chỉ có chuyện các con chọn gì và làm sao để các con có được cái đó. Nếu các con chọn bình an, vui thú và yêu thương, các con sẽ có nhiều cái đó bằng việc các con làm. Nếu các con chọn hạnh phúc và thỏa mãn các con sẽ kiếm được chút đỉnh trên con đường làm việc. Nếu các con chọn hợp nhất với Thượng Đế, chọn cái biết thượng thừa, chọn cái hiểu thâm sâu, chọn lòng từ bi vô tận, chọn giác ngộ trọn vẹn, chọn thành tựu tuyệt đối ... các con sẽ không đạt được bao nhiêu qua việc làm mà các con đang làm.

Nói cách khác, nếu các con chọn tiến hóa, tiến hóa của linh hồn các con sẽ chẳng sản xuất được bao nhiêu bằng những hoạt động của thân thể. Làm là một chức năng của thân thể. Bản chất là chức năng của linh hồn.

Thân thể luôn luôn đang làm một việc gì. Mỗi phút của mỗi ngày nó đang làm gì đó. Nó không bao giờ ngừng, nó không bao giờ nghỉ, nó luôn luôn làm gì đó. Thân thể đang làm việc theo mệnh lệnh của linh hồn hoặc chẳng đếm xỉa gì đến linh hồn. Phẩm chất đời sống của các con đặt trên bàn cân này.

Bản chất linh hồn là vĩnh cửu. Nó hiện hữu như nó hiện hữu bất cần thân thể làm gì hay không. Nếu các con bất cần việc mà các con làm để sống và khi đời sống các con đã hết thì các con cũng sẽ bất cần luôn. Linh hồn các con chỉ quan tâm đến phẩm chất việc các con hiện hữu ra sao trong lúc các con đang làm chuyện đó.

Đây là một trạng thái của hiện hữu mà linh hồn theo đuổi không phải là một trạng thái của hành động tính. Linh hồn tìm tới chuyện nó trở thành cái gì? Trở thành Ta.

Ngài ư?

Phải.

Ta. Linh hồn các con là Ta, mà nó biết như vậy. Việc của linh hồn là tìm kinh nghiệm cái đó. Và linh hồn nhớ lại cách tốt nhất để có kinh nghiệm này là cách không làm gì cả. Không cần làm gì cả ngoài việc hiện hữu.

Hiện hữu là cái gì?

Bất kỳ cái gì mà nó muốn. Sung sướng, buồn rầu, yếu đuối, mạnh khỏe, vui vẻ, thù hận, sáng suốt, mù quáng, thiện, ác, nam, nữ... các con cứ tiếp tục.

Ta nói thật đấy. Các con cứ tiếp tục.

Tất cả chuyện này có vẻ sâu xa đó nhưng có ăn nhập gì đến chuyện phải làm trong nghề nghiệp của con?

Con đang tìm cách để sống còn, để sinh tồn, để giúp cho bản thân con và gia đình con và làm cái việc con ưa làm.

Hãy tìm cách thành cái mà các con muốn là.

Ngài nói vậy là sao?

Cũng một công việc, có người kiếm bộn tiền, có người kiếm không đủ bữa ăn. Cái gì làm cho khác nhau?

Đó là cách thứ nhất, qua cách thứ hai như sau: Có hai người cùng có tay nghề tương đối như nhau, cùng đậu bằng cao đẳng và cùng biết cách sử dụng tay nghề như nhau nhưng vẫn có người thành đạt hơn người kia.

Đó là tại sao?

Địa điểm.

Địa điểm à? Có người nói với con rằng để bắt đầu một công việc kinh doanh cần xem xét 3 yếu tố - Địa điểm, địa điểm và địa điểm

Nói cách khác không phải “sẽ làm gì” mà là “sẽ ở đâu”.

Đúng vậy.

Có vẻ cũng giống như câu trả lời cho câu hỏi của Ta. Linh hồn cũng chỉ chú ý về chuyện các con sẽ ở vị trí nào. Các con sẽ ở vị trí gọi là sợ hãi hay ở một chỗ gọi là yêu thương? Các con ở đâu? Tới từ đâu khi các con gặp đời sống?

Trong cái ví dụ về hai người có khả năng ngang nhau nhưng một người thành công và một người thất bại, lý do không phải họ làm gì mà là họ hiện hữu ra sao.

Một người thì cởi mở, có thiện cảm, biết quan tâm, giúp đỡ, ân cần, vui vẻ, tự tin, bằng lòng trong công việc làm còn người kia thì dẫu dếm, ích kỷ, cục cằn, không quan tâm, không giúp đỡ, không ân cần và hờn giận trong công việc đang làm.

Nay giả sử các con phải chọn trạng thái cao cả trong hiện hữu. Giả như các con phải chọn hảo tâm, tha thứ, từ bi, hiểu biết, yêu thương, bao dung. Nếu các con phải chọn Thượng Đế tính, kinh nghiệm các con sẽ là gì?

Ta nói cho các con rõ: Hiện hữu tính thu hút hiện hữu tính và tạo ra kinh nghiệm. Các con sống trên hành tinh này không phải để tạo ra cái gì với thân thể. Các con sống trên hành tinh này để tạo ra cái gì đó với linh hồn các con. Thân thể chỉ là một công cụ cho linh hồn. Trí tuệ là lực để làm cho thân thể hoạt động. Như vậy, cái mà các con có ở đây là một năng lực công cụ dùng trong sự sáng tạo ra cái linh hồn ước ao. Linh hồn ước ao cái gì? Quả thế! Nó ước ao cái gì?

Con không biết. Con đang hỏi Ngài.

Ta không biết. Ta đang hỏi các con.

Chuyện này có thể kéo dài bất tận.

Nó đã kéo dài.

Chờ một phút!

Lúc này, Ngài có nói là linh hồn tìm cách thành Ngài.

Thì là vậy.

Vậy thì đó là ước ao của linh hồn.

Trong ý nghĩa rộng lớn nhất, đúng. Nhưng cái Ta mà linh hồn tìm cách để thành rất phức tạp, có nhiều chiều khác, có nhiều cảm tính, có đa diện. Có cả triệu diện của Ta. Cả tỷ. Cả ngàn tỷ.

Thấy không? Có cái nông và cái sâu, có cái nhỏ và cái lớn, cái vô thần và cái thiêng liêng, ma quái và Thượng Đế. Người thấy không?

Phải. Phải. Con thấy cái trên và cái dưới, cái trái và cái phải, cái đây và cái kia, cái trước và cái sau, cái tốt và cái xấu.

Chính xác! Ta là cái Alpha và Omega. Đây không phải chỉ nói cho hay hoặc chỉ một quan niệm đẹp đẽ. Đây chính là Chân Lý chuyển thành lời. Vậy khi tìm cách là Ta, linh hồn có một công việc lớn phải làm, một hiện tượng to lớn về hiện hữu phải lựa chọn. Đó là việc nó đang làm bây giờ. Chọn lựa trạng thái hiện hữu.

Phải! Dựa vào đó, tạo ra những điều kiện thích đáng và hoàn hảo để đưa tới kinh nghiệm cái đã chọn lựa. Vậy thì: Những gì xảy ra cho các con hay qua các con thường là điều tốt nhất cho các con.

Ngài nói rằng linh hồn con đang tạo ra tất cả kinh nghiệm của con gồm các điều con đang làm và những điều sẽ xảy ra cho con?

Chúng ta nên nói rằng linh hồn dẫn dắt các con tới những dịp đúng và hoàn hảo để các con kinh nghiệm chính xác những điều các con đã hoạch định để kinh nghiệm. Các con thật sự đang kinh nghiệm cái gì thuộc về quyết định của các con.

Có thể là cái mà các con đã hoạch định hoặc có thể là cái gì khác tùy theo cái mà các con đã chọn.

Tại sao con lại chọn một thứ gì mà con không muốn kinh nghiệm.

Ta không biết. Tại sao các con lại chọn.

Có phải Ngài muốn nói rằng nhiều khi linh hồn ước ao một chuyện trong khi thân thể hay trí tuệ lại làm chuyện khác.

Các con nghĩ sao?

Nhưng làm sao thân thể hay trí tuệ lại có thể phủ quyết linh hồn? Không phải linh hồn luôn luôn có được cái nó muốn sao?

Linh hồn nhận thức được những ước ao và vui mừng hợp nhất với những ước ao này nhưng không bao giờ linh hồn lại ép cái thân thể đi theo những ước ao đó. Cha sẽ không ép ý chí của con trên tinh thần thiêng liêng. Nếu làm như vậy là vi phạm vào bản chất của con và như thế là việc bất khả (đúng theo nghĩa đen). Đây là điểm của những bất khả chám dứt. Trí tuệ nhiều lúc tìm cách áp đặt ý chí của nó trên thân thể. Cũng vậy, thân thể nhiều lúc tìm cách kiểm soát trí tuệ và thường là thành công. Tuy nhiên, thân thể và trí tuệ cùng nhau không có thể làm gì để kiểm soát linh hồn được vì linh hồn hoàn toàn không có nhu cầu (không giống như thân thể và trí tuệ, hai cái này bị ràng buộc bởi nhu cầu). Như thế, linh hồn thường để cho thân thể và trí tuệ lúc nào cũng làm theo ý chúng. Thật thế, linh hồn không thể nào làm khác được vì nếu cái thực thể là các con muốn sáng tạo, qua đó tự biết nó là ai. Việc này phải được thực hiện

qua một hành động có ý thức chứ không phải qua hành động phức tạp vô ý thức.

Phức tạp không phải là sáng tạo nên không bao giờ tạo ra giải thoát (cứu rỗi). Phức tạp là một đáp ứng còn sáng tạo là một chọn lựa thanh tịnh không do mệnh lệnh, không do đòi hỏi.

Chọn lựa thanh tịnh tạo ra giải thoát (cứu rỗi). Qua sự sáng tạo tinh khiết tạo ra ý niệm cao nhất trong lúc này.

Chức năng của linh hồn là nêu ra ao ước của nó chứ không phải là áp đặt những ao ước này.

Chức năng của trí tuệ là chọn lựa trong những kinh nghiệm khác nhau.

Chức năng của thân thể là hành động từ chọn lựa này.

Khi thân thể, trí tuệ và linh hồn cùng nhau sáng tạo trong hòa hợp và trong nhất thể, Thượng Đế được thành da thịt.

Lúc đó, linh hồn tự biết nó trong kinh nghiệm của nó. Lúc ấy, các cõi Trời vui mừng.

Ngay bây giờ, linh hồn các con lại tạo ra một lần nữa cái dịp để cho các con hiện hữu và có cái để biết Các con Thật Sự Là Ai?

Linh hồn các con đã đưa các con tới những hàng chữ các con đang đọc bây giờ cũng như nó đã đưa các con tới những lời minh triết và tới Chân Lý trước kia.

Bây giờ các con sẽ làm gì? Các con sẽ chọn để thành gì?

Linh hồn các con mong chờ, ngóng trông với thích thú cũng như nó đã đưa các con tới những minh triết và tới Chân Lý trước kia.

Con hiểu ý Ngài: Từ trạng thái hiện hữu mà con đã chọn lựa, cái thành công về mặt thế gian của con sẽ được quy định (con vẫn nói đây là nghề nghiệp của con).

Ta chẳng có quan tâm gì đến chuyện thành công về mặt thế gian, chỉ có các con quan tâm mà thôi.

Cũng đúng khi các con đạt được một vài trạng thái hiện hữu trong một thời gian dài. Cũng có vài thành công trong cuộc đời thế gian của các con. Tuy nhiên, các con khỏi lo về chuyện “kiếm cơm”.

Những vị chân sư là những người đã chọn lựa để “sống một đời sống” chứ không phải là chuyện “kiếm cơm”.

Từ một trạng thái hiện hữu sẽ sinh ra một đời sống giàu có, đầy đủ, huy hoàng và toại nguyện tới mức những lợi lộc và những thành công của thế gian sẽ chẳng còn là chuyện lo lắng của các con nữa.

Điều mĩa mai trong cuộc đời là ngay khi những lợi lộc và thành công của thế gian chẳng còn là chuyện lo lắng nữa thì cửa lại mở để cho những thứ đó tràn ngập về phía các con.

Hãy nhớ, các con không thể có cái mà các con muốn nhưng các con có thể kinh nghiệm cái mà các con có.

Con không thể có cái mà con muốn?

Không.

Ngài đã có nói điều này trước kia rồi, hồi mới có cuộc đối thoại giữa chúng ta. Tuy nhiên, con vẫn không hiểu. Con tưởng là Ngài đã nói với con là: Muốn gì được nấy. “Sẽ ban cho các con điều mà các con tin” và tất cả những điều khác mà các con tin.

Hai lời nói không mâu thuẫn với nhau.

Không mâu thuẫn? Đối với con, chắc như bấp là chúng mâu thuẫn.

Đó là do các con không hiểu.

Ờ! Con chấp nhận. Đó là lý do tại sao con nói chuyện với Ngài.

Vậy hãy nghe Ta giải thích, Các con không thể có cái gì mà các con muốn.

Chính cái muốn này đẩy cái vật kia ra khỏi các con như Ta đã nói ở trước kia, ở chương 1.

Đúng! Ngài đã có nói điều đó trước kia nhưng Ngài đã làm cho con hụt chân rất nhanh.

Hãy cố theo cho kịp. Ta sẽ trở lại với nhiều chi tiết hơn. Hãy cố mà theo. Chúng ta sẽ trở lại điểm mà các con đã hiểu: Tư tưởng là Sáng Tạo.

Được chứ?

Dạ được.

Lời nói là sáng tạo. Hiểu chưa?

Hiểu rồi.

Hành động là sáng tạo. Tư tưởng, lời nói và hành động là ba mức của sáng tạo. Vẫn theo Ta đây chứ.

Dạ! Vẫn theo sát.

Tốt! Bây giờ, chúng ta hãy lấy “thành công về mặt thế gian” làm đề tài lúc này vì đó là cái mà các con đang nói, đang hỏi.

Thật là tuyệt!

Bây giờ, các con có cái tư tưởng “con thành công về mặt thế gian” không?

Có! Đôi khi.

Và cũng đôi khi có cái tư tưởng “con muốn có nhiều tiền hơn”?

Có.

Vậy thì các con không bao giờ có thành công về mặt thế gian hay có nhiều tiền bạc.

Tại sao không?

Bởi vì vũ trụ không thể làm gì khác là đem lại cho các con sự biểu thị trực tiếp tư tưởng của các con về những cái đó. Tư tưởng của các con là “con muốn thành công về mặt thế gian”.

Hiểu không? Cái quyền năng sáng tạo giống như vị thần trong cái chai. Lời của các con là một cái lệnh. Hiểu không?

Vậy thì tại sao con không có cái thành công hơn?

Ta đã nói: Lời của các con là một cái lệnh. Lời của các con là “Ta muốn thành công”. Và vũ trụ nói: Được rồi. Các con muốn.

Con vẫn không chắc là con theo kịp.

Hãy nghĩ thế này: Tiếng “Ta” là chìa khóa nó khởi động bộ máy sáng tạo. Hai tiếng “Ta Đây” có quyền năng vô cùng. Chúng là những lời nói của vũ trụ, những lệnh được ban ra. Như thế, bất cứ những chữ nào tiếp theo chữ “Ta” (nó kêu lại cái Ta đây vĩ đại) có hướng biểu thị trên thực tế thế chất. Vậy thì Ta muốn có thành công tạo ra các con muốn có thành công. Ta muốn tiền bạc tạo ra các con muốn tiền bạc. Nó không thể tạo ra gì khác bởi vì tư tưởng, lời nói là sáng tạo. Hành động cũng vậy. Nếu các con hành động theo lối các con muốn thành công về tiền bạc thì những tư tưởng, lời nói và hành động đều đồng lòng và các con chắc chắn có cái kinh nghiệm của cái muốn này. Có thấy không?

Có! Trời ơi! Nó diễn tiến thực tế như vậy sao?

Đương nhiên! Các con là những nhà sáng tạo đầy quyền năng. Tuy nhiên, nếu các con có một tư tưởng hay nói một lời chỉ một lần thôi chẳng hạn như: Trong khi nóng giận hoặc thất chí, các con thường có những tư tưởng hay lời nói: “Đồ chết tiệt!” hoặc “Cút vào địa ngục đi” v.v... Các con đừng lo lắng nhiều vì những tư tưởng hoặc lời nói này ít khi chuyển thành thực tế.

Tạ ơn Thượng Đế.

Không có gì. Nhưng nếu các con nhắc lại một tư tưởng hay một lời nói nhiều lần. Không phải một lần, hai lần mà là hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn lần...các con có thể tưởng tượng được cái quyền năng sáng tạo ở đó không?

Một tư tưởng hay một lời nói phát ra, phát ra và phát ra trở thành đúng như vậy. Phát ra. Đó là đây ra. Nó trở thành hiện thực ở ngoài. Nó trở thành cái thực tế vật chất của các con.

Ghê thật!

Đó đúng là cái thường xảy ra. Ghê thật! Các con thích ghê gớm, thích bi thảm. Có nghĩa tới khi nào các con không thích nữa, sẽ tới một địa điểm trong tiến hóa của các con sẽ không còn ưa bi thảm nữa, không còn ưa cái thảm kịch như các con đã sống. Đó là lúc mà các con quyết định tích cực chọn lựa thay đổi nó. Chỉ có điều các con không biết. Bây giờ các con muốn biết, muốn thay đổi thực tế của các con cần phải ngưng tư tưởng như vậy. Trong trường hợp này thay vì nghĩ “Ta muốn thành công” hãy nghĩ “Ta có thành công”.

Nghe có vẻ như là một điều khôi hài. Người ta sẽ chê cười con nếu con làm như vậy.

Vậy thì hãy nghĩ tới một tư tưởng các con có thể chấp nhận được như: “Thành công sẽ đến với Ta bây giờ” hoặc “mọi chuyện đưa tới thành công cho Ta”

À! Đây là cái mảnh của triết lý khẳng định của giáo phái Tân Thời Đại.

Khẳng định không có tác động nếu đó chỉ là những mệnh đề của cái mà các con muốn cho thành hiện thực. Khẳng định chỉ tác động khi chúng là những mệnh đề của cái mà các con đã biết là sẽ hiện thực. Cái gọi là khẳng định tốt nhất là một mệnh đề về biết ơn và biết giá trị. Tạ ơn thượng Đế đưa thành công đến đời con. Bây giờ, cái ý niệm chân thật đó, cái tư tưởng thành lời và được đưa vào hành động, sản xuất ra những kết quả kỳ diệu.

Chúa Giêsu đã có cái sáng suốt đó. Trước một phép màu, Chúa Giêsu cảm tạ trước về phép màu đó được đưa đến. Không bao giờ xảy ra việc Chúa Giêsu không tạ ơn vì không bao giờ xảy ra điều Chúa Giêsu tuyên bố không xảy ra. Không bao giờ Chúa Giêsu nghĩ như vậy. Chúa Giêsu chắc chắn về ông ta là ai và sự liên hệ của ông ấy với Ta. Những ý nghĩ, lời nói, việc làm của Chúa Giêsu phản ảnh tình giác này. Đúng như những tư tưởng, lời nói, việc làm của các con phản ảnh tình giác của các con.

Bây giờ, nếu có gì mà các con chọn lựa để kinh nghiệm trong đời sống thì đừng muốn mà hãy chọn nó.

Các con chọn thành công trên thế gian ư? Các con chọn nhiều tiền ư? Tốt. Vậy hãy chọn đó. Thành thật. Trọn vẹn. Không nửa vời. Tuy nhiên, vào mức

phát triển của các con, hãy đừng ngạc nhiên nếu thành công trên thế gian chẳng còn là ao ước của các con nữa.

Điều đó có nghĩa gì?

Đến một thời điểm trong sự tiến hóa của mọi linh hồn, cái quan tâm chính không phải là sự sinh tồn của thân thể, mà chính sự tăng trưởng của linh hồn. Không phải đạt được những thành công trên thế gian mà chính sự thành tựu của Bản Ngã. Thời gian bắt đầu này rất nguy hiểm vì linh hồn hiểu được rằng mình đang hiện hữu trong cái thân chớ không phải là cái thân hiện hữu. Trong sự tăng trưởng của linh hồn, các con thường có xu hướng không săn sóc tới thân thể về mọi mặt vì Linh Hồn bị kích thích quá về chuyện thành tựu Bản Ngã. Trí bỏ rơi thân thể và mọi chuyện liên hệ tới thân thể.

Những mối quan hệ bị dẹp qua một bên. Gia đình biến mất. Công ăn việc làm là thứ yếu. Hóa đơn chẳng được trả tiền. Chính ngay thân thể cũng chẳng được ăn uống trong thời gian dài. Nay tất cả đều tập trung và chăm chú vào linh hồn và những chuyện của linh hồn. Điều này có thể đưa đến một khủng hoảng lớn trong đời sống hàng ngày của hiện hữu. Tuy nhiên, trí không cảm thấy tổn thương gì cả. Nó lang thang trong hoan lạc. Nhiều người nói là các con đã mất trí và cũng có thể các con đã mất trí thật.

Khám phá ra Chân Lý rằng đời sống chẳng liên hệ gì tới thân thể, có thể tạo ra sự mất quân bình vì thân thể. Lúc đầu thực thể hành động như thân thể là tất cả, còn bây giờ nó hành động như thân thể chẳng có kí lô gì cả. Đương nhiên, điều này đúng (và đôi khi với đau đớn) nhớ lại. Các con là một hiện hữu bộ ba do thân thể, trí tuệ và linh hồn tạo thành. Mãi mãi các con sẽ là hiện hữu bộ ba không chỉ riêng lúc thời gian các con sống trên địa cầu. Có những người đặt giả thiết khi chết, thân thể và trí tuệ bị bỏ rơi. Chúng không bị bỏ rơi.

Thân thể bỏ lại cái phần nặng nhất nhưng vẫn giữ lại cái vỏ ngoài. Trí tuệ (không nên lầm với bộ não) cũng đi theo các con hợp với linh hồn và thân thể như một khối năng lượng có ba chiều hay ba mặt. Nếu các con chọn để trở lại cái dịp kinh nghiệm đời sống trên địa cầu, cái ngã thiêng liêng sẽ lại một lần nữa phân cái ba chiều thực của nó thành ra những cái mà các con gọi là thân thể, trí tuệ và linh hồn. Trên thực tế, các con là một năng lượng với ba tính chất khác biệt.

Lúc các con tìm cách cư ngụ trong một thân thể thể chất mới ở Địa Cầu đây, cái thân thanh khí của các con (như một số trong các con gọi là vậy) hạ tầng

rung động xuống, tự nó chậm lại từ nhịp rung nhanh tới mức không thể nhìn được nó, xuống một tốc độ, tốc độ này tạo ra khối lượng và vật chất.

Cái vật chất này do tư tưởng thanh tịnh tạo ra, do hành động của trí tuệ, cái điện trí tuệ cao cả của hiện hữu, bộ ba của các con. Cái vật chất này là sự đông đặc của triệu triệu tỷ những năng lượng khác nhau làm thành một khối lượng lớn, có thể được kiểm soát được bởi trí tuệ.... các con quả thật là người thông minh. Khi những đơn vị năng lượng nhỏ bé đã xài hết năng lượng của chúng, chúng bị loại ra bởi thân thể và trí tuệ tạo ra những đơn vị mới. Về điều này trí tuệ tạo ra từ một cái tư tưởng liên tục về Các Con Là Ai! Cái thân thanh khí bắt chộp tư tưởng (đây là một lối nói), hạ thấp nhịp rung của nhiều đơn vị hơn nữa (theo nghĩa kết tinh lại) và chúng trở thành thể chất, thể chất mới của các con. Theo lối đó, tất cả những tế bào nơi thân thể các con thay đổi cứ vài năm một lần. Nghĩa là các con không phải là cùng một người cách đây mấy năm.

Nếu các con nghĩ những tư tưởng đau ốm hay bệnh tật (hoặc liên tục giận dữ, thù hận và tiêu cực), thân thể sẽ chuyển những tư tưởng này thành những dạng thể chất. Người ta sẽ nhìn thấy cái hình thể tiêu cực, ốm yếu.... và sẽ hỏi: Chuyện gì đã xảy ra cho các con?

Linh hồn nắm toàn bộ cái bi kịch này diễn ra hàng năm tháng và vẫn luôn luôn nắm được Chân Lý về các con. Linh hồn không bao giờ quên cái mô hình, cái kế hoạch nguyên thủy, cái ý niệm đầu tiên, cái tư tưởng sáng tạo. Công việc của Linh Hồn nhắc lại cho các con nhớ lại Các Con Là Ai và rồi chọn Các con Ao Ước thành ai hiện nay. Theo cách này, cái chu kỳ sáng tạo và kinh nghiệm, quan niệm và thực hiện, biết và tăng trưởng vào cái vô tri, tiếp tục cả hiện nay và mãi mãi.

Thật sự là như vậy sao?

Phải! Đúng vậy.

Còn nhiều điều hơn nữa phải giải thích. Nếu giải thích trong một cuốn sách hay cả một đời cũng chưa hết. Tuy nhiên, các con đã bắt đầu rồi. Đây là một dấu hiệu rất tốt. Hãy chỉ cần nhớ lại điều này như vị Thầy vĩ đại của các con William Shakespeare đã nói: “Có nhiều điều trên Trời và dưới Đất hơn là có thể tưởng tượng được trong triết lý của các con”.

Con có thể đặt vài câu hỏi về chuyện này không? Giả như khi Ngài nói trí tuệ đi theo con sau khi chết, điều này có nghĩa là cá tính của con đi theo con, có phải không? Con sẽ biết, sau khi chết “Con đã là ai không?”

Có...Và Các Con Là Ai suốt từ bao giờ. Tất cả sẽ được mở ra cho các con bởi vì điều đó có lợi cho các con. Bây giờ, hiện lúc này thì điều đó không có lợi.

Và đôi với kiếp này, có thứ gì như là kết toán, một vụ xét lại, một vụ kiểm điểm không?

Không có phê phán, xét xử gì trong cái mà các con gọi là sau khi chết. Ngay cả tự xét mình, các con cũng không được phép (bởi vì chắc chắn các con sẽ tự phê điểm rất thấp, đánh giá bản thân không đúng).

Không! Sẽ không có kết toán. Không có ai sẽ “giơ ngón tay cái lên” hoặc “quay ngón tay xuống”. Chỉ có con người mới xét xử và do các con xét xử. Các con cho là Ta cũng làm thế. Nhưng Ta không xét xử và đó là thực tế lớn mà các con không thể chấp nhận nổi.

Mặc dù không có xét xử trong kiếp sau, sẽ có dịp để coi lại tất cả những gì các con đã nghĩ, nói và làm. Có dịp để các con quyết định xem các con sẽ chọn lại cái đó, dựa vào Các con nói Các Con Là Ai? và Các con Muốn Là Ai?

Có một giáo pháp thân bí Đông Phương có học thuyết gọi là Kama Loca, theo giáo lý này vào lúc chết, mỗi người có dịp sống lại tất cả những tư tưởng đã từng nghĩ, những lời đã từng nói, những hành động đã từng làm, không đứng trên lập trường bản thân người đó mà đứng trên lập trường của những người bị tác động.

Nói cách khác, con người đã “kinh nghiệm mà họ cảm khi nghĩ nói và làm như đã xảy ra. Bây giờ họ có dịp để kinh nghiệm cái cảm xúc của người kia vào mỗi lúc như vậy. Dựa vào biện pháp này, người ta quyết định có sẽ lại nghĩ, nói và làm các điều đó nữa hay không?

Con có ý kiến gì không? Những điều xảy ra trong cuộc đời sau đời sống này lạ lùng tới mức không thể diễn tả bằng lời nói để các con có thể hiểu được. Bởi lẽ kinh nghiệm đó có chiều kích khác nhau và khó có thể diễn tả bằng lời.

Ta chỉ cần nói để các con hiểu: Các con sẽ có dịp coi lại cái đó, coi lại cuộc đời hiện nay của các con mà không có đau khổ, sợ hãi hay xét xử. Mục đích chính là để các con quyết định các con cảm thấy kinh nghiệm này ra sao và các con muốn từ đó đi tới đâu.

Phần lớn các con sẽ quyết định trở lại đây, trở lại cái thế giới có trọng lượng tương đối này để có một dịp khác kinh nghiệm từ những quyết định và chọn lựa về Bản Thân các con ở mức đó.

Một số nhỏ chọn lọc khác sẽ trở lại đây với một sứ mệnh khác. Mục đích của họ đưa những người khác ra khỏi trọng lượng và thể chất để trở về với Thượng Đế. Trên địa cầu luôn luôn có những người được chọn lựa đó. Các con sẽ nhận thấy ngay họ khác thường. Công việc của họ đã xong rồi. Họ trở lại địa cầu chỉ đơn giản để giúp những người khác. Đó là niềm vui của họ. Họ phục vụ trong tinh thần phấn khởi. Các con không thể nhận ra họ. Họ ở khắp mọi nơi. Họ nhiều hơn các con tưởng. Có thể may mắn các con biết được hay nghe nói tới một người.

Con có phải là một người như vậy không?

Không. Nếu các con phải hỏi thì các con biết rằng mình không phải là một người như vậy. Người như vậy khỏi cần hỏi ai những câu hỏi như thế cả. Không có gì phải hỏi.

Con! Con của Ta mang thông điệp trong kiếp này. Một người báo hiệu. Một người mang thông điệp. Một người tìm kiếm và nói lên Chân Lý. Như thế cũng quá đủ trong một kiếp. Hãy vui mừng!

À! Con vui sướng. Nhưng con vẫn có thể hy vọng hơn thế nữa.

Phải đấy! Và các con sẽ hy vọng! Luôn luôn hy vọng hơn thế. Đó là bản tính của các con. Đó là bản chất thiêng liêng luôn luôn cứ tìm thêm hơn. Vậy thì cứ tìm. Phải, bằng mọi cách cứ tìm.

Bây giờ Ta trả lời dứt khoát câu hỏi của các con trong lúc này: Hãy cứ tiến lên làm những điều các con thực sự thích làm! Không làm gì khác nữa! Các con có quá ít thời giờ. Đừng uống phí thời gian.

Các con sẽ thắc mắc: Con còn có trách nhiệm lo đời sống cho vợ con.

Ta sẽ trả lời: Nếu các con nghĩ rằng đời sống các con là làm cái mà thân thể các con đang làm, các con vẫn chưa hiểu tại sao các con lại tới đây. Ít ra cũng làm gì đó mà các con thích để nói lên Các Con Là Ai?

Lúc đó, các con không phẫn uất, không có giận hờn đối với những người các con tưởng rằng đã ngăn không cho các con vui.

Không nên hạ giá chuyện thân thể các con làm, nó có quan trọng của nó nhưng không quan trọng theo lối các con nghĩ. Những hành động của thân thể có nghĩa là phản ảnh một trạng thái của hiện hữu chứ không phải là những cố gắng để đạt một trạng thái của hiện hữu.

Theo thứ tự của sự vật, người ta không làm mất việc để sung sướng, người ta sung sướng và do đó người ta làm gì đó.

Người ta không làm gì để là từ bi, người ta là từ bi và do đó, người ta hành động theo một lối nào đó. Nơi con người có ý thức cao độ, quyết định của linh hồn đi trước hành động của thân thể. Chỉ có con người không ý thức mới cố gắng tạo ra một trạng thái linh hồn qua việc người đó làm.

Đây là ý nghĩa của mệnh đề: “Đời các con không phải là những điều mà thân thể các con làm. Tuy thế, quả đúng là điều mà thân thể các con làm là một phần phản ảnh của cái mà đời các con đang chú tâm vào”.

Một vấn đề thiêng liêng khác cần chú ý. Hãy hiểu rằng: Các con có quyền vui, con cái hay không con cái, vợ chồng hay không vợ chồng, hãy tìm cái vui và tìm cho được. Rồi các con sẽ có một gia đình vui, bất kể các con kiếm được bao nhiêu tiền hay chẳng kiếm được đồng nào. Và nếu họ không vui, họ nổi dậy và bỏ rơi các con hãy thả họ ra đi với tình yêu thương để họ tìm cái vui của họ.

Nếu mặt khác, các con đã tiến bộ tới điểm mà những chuyện về thể chất không còn là chuyện mà các con màng tới, các con còn tự do hơn nữa để tìm vui trên Địa Cầu cũng như trên Trời.

Thượng Đế nói rằng phải sung sướng ngay cả nơi công việc của các con. Công việc trong đời sống các con là một mệnh đề Các Con Là Ai. Nếu không phải vậy tại sao các con lại làm?

Các con tưởng rằng các con phải làm sao?

Các con không phải làm gì cả.

Nếu bao bọc cho gia đình bằng mọi giá, ngay cả bằng cái giá sung sướng của anh là Con Người Của Anh thì hãy thích công việc của anh bởi vì nó làm cho anh dễ sáng tạo ra một mệnh đề sinh động của Bản Ngã.

Nếu làm một công việc mà chị ghét để hoàn thành những trách nhiệm mà chị chấp nhận là Bản Thân chị thì hãy yêu, yêu, yêu công việc của chị bởi vì nó hoàn toàn ủng hộ hình ảnh của chị, khái niệm Bản Ngã của chị. Ai cũng có thể yêu thích một việc khi mà người đó hiểu được họ đang làm gì và tại sao lại làm việc đó. Không một người nào làm một việc gì mà người đó không muốn làm.

CHƯƠNG 13

Con phải làm sao để giải quyết các vấn đề sức khỏe của con? Con đã là nạn nhân của những vấn đề kinh niên để đủ đầy ba kiếp sống. Tại sao con lại có tất cả những thứ đó bây giờ, trong kiếp này?

Thứ nhất, chúng ta hãy đặt vấn đề cho đúng đắn. Con thích chúng.

Dù sao cũng là phần lớn con đã dùng chúng rất giỏi để cảm thấy thương cho thân phận mình và để bản thân người được chú ý tới. Trong một vài trường hợp hiếm hoi, khi con không thích chúng nữa vì chúng đi quá xa, xa nhiều hơn là con tưởng khi tạo ra chúng. Bây giờ chúng ta hãy hiểu cái điều mà có lẽ chính các con cũng đã hiểu rồi.

Tất cả các bệnh tật đều do các con tự tạo. Ngay cả những bác sĩ cũng nhận thấy là người ta tự làm cho mình mắc bệnh bằng cách nào đó. Phần lớn, con người ta tạo bệnh một cách hoàn toàn không ý thức. Họ cũng chẳng biết ngay cả điều họ đang làm. Vì thế, khi họ bị bệnh, họ không biết là cái gì đã làm cho họ bệnh. Có vẻ hình như là có gì xảy tới cho họ chứ không phải là họ đã tự gây bệnh ra cho mình.

Điều này xảy ra phần lớn do người ta di chuyển qua cuộc đời không có ý thức, không riêng gì về vấn đề sức khỏe và những hậu quả.

Người ta hút thuốc rồi người ta tự hỏi tại sao lại mắc bệnh ung thư.

Người ta ăn súc vật và chất béo rồi người ta tự hỏi sao mạch máu lại bị tắc nghẽn.

Người ta nóng giận suốt cuộc đời rồi người ta tự hỏi tại sao lại bị nhồi máu cơ tim.

Người ta ganh đua với người khác một cách tàn nhẫn và dưới một áp lực kinh khủng rồi người ta lại hỏi tại sao lại bị tai biến mạch máu não.

Cái sự thật không hiển nhiên cho lắm là phần lớn người ta làm cho bản thân lo lắng đến chết đi được.

Phiền não làm tệ hại tâm trí, đứng sau căm thù, nó có tính cách hủy hoại rất lớn.

Lo lắng thật là vô nghĩa. Đó là năng lực tinh thần bị uổng phí. Nó cũng tạo ra những phản ứng sinh hóa học làm hại cơ thể như tình trạng không tiêu hóa tới mạch tim ngưng trệ v.v.. Hầu như sức khỏe được phục hồi ngay tức khắc khi lo lắng chấm dứt.

Lo lắng là một hoạt động của cái trí không hiểu biết liên quan của nó với Ta.

Căm thù gây tai hại nhất cho tâm trí, nó nhiễm độc cơ thể và gây hậu quả không lường được.

Sợ hãi đối nghịch với tất cả những gì của con người. Nó có tác động đối kháng với sức khỏe, tinh thần và thể chất của các con. Sự sợ hãi là lo lắng được thổi phồng lên.

Phiền não, căm thù và sợ hãi cùng với những liên quan như lo âu, chua chát, nóng nảy, keo kiệt, tàn nhẫn, tính phê phán, tinh thần buộc tội.... tất cả tấn công các tế bào trong thân thể làm sao cơ thể có thể khỏe mạnh trong điều kiện như thế được.

Cũng thế, nhưng ở mức độ thấp hơn, kiêu ngạo, tự mãn, tham lam làm cho thân thể sinh bệnh và yếu đuối.

Tất cả những bệnh tật đều được tạo ra trước ở nơi tâm trí.

Làm sao có thể như vậy được? Còn về những hoàn cảnh do nguyên nhân khác tạo ra thì sao? Như bị cảm lạnh hoặc bệnh AIDS chẳng hạn?

Không có gì xảy ra trong đời các con mà lại không có trong tư tưởng các con trước. Tư tưởng giống như đá nam châm, kéo các hành động về phía các con. Tư tưởng có thể không luôn luôn hiển nhiên và rõ ràng, không rõ ràng nguyên nhân tỷ dụ như: Con sẽ bị một bệnh ghê gớm, con không đáng sống, đời con luôn luôn là một đống bùn, Thượng Đế sẽ trừng phạt con, con buồn và chán cho đời con.

Tư tưởng là một dạng năng lực rất tế nhị nhưng lại mạnh vô cùng.

Lời nói ít tế nhị hơn, cô đọng hơn.

Hành động có trọng lượng hơn hết. Hành động là năng lượng dưới một dạng thể chất chuyển dịch nặng nề. Khi các con nghĩ, nói và hành động từ một quan niệm tiêu cực như: “Con là kẻ thua cuộc” các con đưa một số năng lượng sáng tạo vào chuyển động. Chẳng cần phải tìm xa xôi gì khi các con bị một cú cảm lạnh. Đó là tác quả nhỏ nhất.

Thật khó để chuyển ngược lại tác quả của một tư tưởng tiêu cực, một khi nó đã thành một hình ảnh thể chất. Không phải là không thể được nhưng rất khó. Cần phải có một hành động tin tưởng vô cùng. Nó đòi hỏi một sự tin tưởng phi thường rất tích cực của vũ trụ. Các con thường gọi là Ông Trời, Chúa, Phật, Quan Âm, Bồ Tát v.v...

Những người chữa bệnh không có gì ngoài niềm tin đó. Đó là niềm tin vượt tới cái giác tuyệt đối. Họ biết rằng các con được tạo ra để trọn vẹn, để là đầy đủ và hoàn hảo ngay cả bây giờ. Cái tỉnh giác này cũng là một tư tưởng rất

mạnh. Nó có sức dờn non lấp biển chớ không như những phân tử trong người của các con. Đó là lý do tại sao những người chữa bệnh có thể chữa lành ngay cả đôi khi cách xa người bệnh.

Tư tưởng không biết tới những khoảng cách. Tư tưởng đi chung quanh thế giới và đi xuyên qua vũ trụ nhanh hơn là các con có thể thốt lên một lời. Hãy chỉ nói một lời và người con sẽ lành bệnh. Và đúng như vậy, ngay thời gian đó, ngay cả khi chưa nói hết câu các con đã khỏi bệnh.

Hầu hết các con là những người mắc bệnh hải tâm Hồn. Tâm trí các con đều bị tư tưởng tiêu cực ăn hết rồi. Đa số bệnh tật do các con tự mang vào mình. Các con có thể giải quyết một vài vấn đề sức khoẻ, chữa các bệnh tật bằng cách thay đổi tư tưởng của các con.

Điều quan trọng Ta cần nói ra: Nhân danh Thượng Đế các con hãy tự chăm sóc mình nhiều hơn.

Các con chăm sóc cơ thể mình tồi tệ quá, chẳng ngó ngàng gì tới nó cho tới khi các con nghĩ rằng nó có chuyện bất ổn. Các con hầu như không có chút bảo quản phòng ngừa gì hết. Các con chăm sóc chiếc xe của các con còn tốt hơn chăm sóc thân thể. Có đúng như vậy không? Không những các con không đề phòng bệnh tật bằng những kỳ khám bệnh điều hòa mỗi năm một lần. Không dùng những cách chữa và những thuốc men được người ta cấp chẳng hạn như: Các con tới bác sĩ nhờ bác sĩ chăm sóc nhưng rồi lại không dùng thuốc của vị bác sĩ khuyên?

Các con có thể trả lời câu hỏi này được không?

Các con lại còn hành hạ thân thể các con một cách kinh khủng vào giữa thời gian hai lần đi bác sĩ. Trong thời gian này các con chẳng làm gì cả. Các con không tập thể dục nên thân thể mềm nhão, yếu đuối và không thể sử dụng được.

Các con không nuôi thân thể đúng cách nên làm cho nó yếu hơn. Hơn nữa, các con đã nhét vào cơ thể những thực phẩm độc hại một cách vô ý thức. Thế mà thân thể các con, bộ máy kỳ diệu nhất vẫn tiếp tục làm việc một cách can đảm trước những tấn công dữ dội về vấn đề này. Thật là kinh hoàng! Những điều kiện các con ép thân thể các con chịu đựng thật khủng khiếp. Các con đã đối xử rất tệ hại đối với thân thể các con, các con có biết tại sao không?

Con sợ phải trả lời câu hỏi này.

Bởi vì các con không muốn sống.

Đây là một lời buộc tội khất khe.

Không phải là có ý khắt khe hoặc buộc tội. Khắt khe giống như một từ ngữ dùng để phê phán, còn buộc tội có ý như hành động sai hay phạm tội. Ở đây, chẳng có gì gọi là hành động sai, chẳng có tội và chẳng có gì buộc tội. Ta chỉ nêu lên sự thật của vấn đề để các con thức tỉnh. Đa số các con vô ý thức, giống như vừa đi vừa ngủ trong vấn đề sức khỏe này nên Ta mới nói các con không có ý muốn sống. Đôi khi, đối với người ngủ say, chúng ta cần lắc mạnh để họ tỉnh lại một chút. Ta đã thấy trong quá khứ các con rất ít muốn sống chẳng hạn như các con cứ hút một gói thuốc trong một ngày hằng hai mươi năm qua như các con đã làm. Như vậy các con rất ít muốn sống và bất cần để tâm tới thân thể.

Nhưng con đã ngừng hút thuốc cách đây hơn mười năm rồi.

Chỉ sau những đòn trừng phạt hai mươi năm các con mới bỏ hút thuốc. Uống rượu cũng thế, nếu các con uống rượu các con cũng rất ít có ý muốn sống.

Con chỉ uống có chừng mực thôi.

Thân thể được tạo ra không phải để đổ rượu vào. Rượu làm cho tâm trí bị hư hại.

Nhưng Chúa Giêsu ngày xưa có uống rượu.

Ông Ta tới một bữa tiệc và biến nước thành rượu.

Nhưng có ai nói rằng Giêsu toàn hảo đâu chứ?

Ói! Lạy Trời!

Này! Có phải con đã chán Ta rồi không?

À! Còn lâu con mới chán Thượng Đế. Cha con đã dạy rằng mọi thứ nên ở trong chừng mực, điều độ. Con cũng chỉ uống rượu có chừng mực thôi.

Thân thể có thể phục hồi dễ dàng hơn nếu sự lạm dụng không quá nặng nề. Lời nói kia cũng có lợi nhưng Ta vẫn giữ lời nói đầu của Ta: Thân thể được tạo ra không phải để nhậu rượu.

Nhưng ngay như cả một số thuốc cũng có thêm rượu.

Ta không có kiểm soát về những thứ các con gọi là thuốc men, Ta vẫn giữ lời như thế.

Ngài quả là cứng rắn đấy.

Này! Sự thật là sự thật. Nếu có người nói: Một chút rượu không làm hại gì đâu và đưa câu nói này vào đời sống của các con Ta cũng đồng ý với họ. Nhưng điều này không thay đổi sự thật về điều Ta đã nói. Hãy nhìn thử coi, thông thường các con đã sài cạn láng thân thể điển hình trong khoảng từ 50 đến 80

tuổi. Cũng có người sống lâu hơn hoặc ít hơn. Chúng ta có đồng ý về điểm này không?

Phải! Đúng như vậy.

Được rồi! Chúng ta có một khởi điểm tốt để thảo luận. Này! Khi Ta có thể đồng ý với câu nói: Một chút rượu không làm hại gì đâu. Ta cần phải nói thêm: Trong phạm vi đời sống như các con đang sống hình như các con đang thỏa mãn như cuộc sống hiện nay. Nhưng Ta nói thêm điều này chắc làm các con ngạc nhiên: Đời sống được tạo ra theo lối sống hoàn toàn khác hơn. Và thân thể các con đã được tạo ra theo một mô hình để sống lâu hơn nhiều.

Thực vậy sao?

Phải.

Sống lâu hơn bao nhiêu?

Sống lâu không thể tính được.

Như vậy có nghĩa là sao?

Có nghĩa là con ơi, thân thể của các con đã được cấu tạo để sống mãi mãi.

Mãi mãi?

Phải! Hãy đọc đây: Sống mãi mãi.

Ngài muốn nói là: Chúng con đã, đang và sẽ không bao giờ chết?

Không bao giờ các con thực chết. Các con chỉ có thay đổi hình dạng. Xưa kia các con cũng chẳng phải thay đổi hình dạng nữa. Nhưng các con đã quyết định làm như vậy chứ không phải Ta quyết định. Ta tạo ra thân thể các con để tồn tại vĩnh viễn. Các con thực sự tưởng rằng Thượng Đế chỉ có khả năng tạo ra con người để sống chỉ 60, 70 năm sao? Các con tưởng rằng đó là giới hạn khả năng của Ta sao?

Con chưa bao giờ nghĩ chính xác về điều đó.

Ta đặt mô hình các con để tồn tại mãi mãi! Và người đầu tiên trong các con đã từng sống trong một thân thể không bệnh tật và không sợ hãi cái mà các con nay gọi là chết.

Trong thần thoại tôn giáo của các con cho rằng có Adam và Eva đầu tiên sống trên Trái Đất này, thật sự đương nhiên có nhiều hơn hai người. Vào lúc khởi đầu, ý niệm để cho các con những linh hồn tuyệt vời có dịp biết được Bản Thân các con Thực Sự Các Con Là Ai qua những kinh nghiệm có được trong thân xác, trong thế giới tương đối như Ta đã nhiều lần nhắc lại ở đây. Điều đó được thực hiện bằng cách hạ dần tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được của tất cả những rung động (dưới hình thức tư tưởng) để tạo ra vật chất gọi là

thân thể. Đời sống tiến hóa theo một loạt những bước xảy ra trong nháy mắt các con gọi là hàng tỷ năm. Vào lúc thiêng liêng này, các con sinh ra từ biển, nước của đời sống lên trên đất liền và tới cái hình hài của các con bây giờ.

Vậy thì mấy người theo thuyết tiến hóa nói đúng?

Ta thật buồn cười khi các con có nhu cầu vui thú lạ lùng phải phân biệt mọi thứ trên đời đúng và sai. Chưa từng bao giờ các con nghĩ rằng một vật có thể là cả hai: đúng và sai. Chỉ có ở thế giới tương đối thì sự vật mới là cái này hay cái kia. Trong cái thế giới tuyệt đối của thời gian và không gian tất cả sự vật là mọi sự vật. Không có nam và nữ, không có trước và sau, không có nhanh và chậm, không có đây và kia, không có trên và dưới, không có trái và phải, không có đúng và sai.

Những phi hành gia bay lên vũ trụ đã hiểu được điều đó. Họ tưởng rằng khi họ phi lên trên để đi ra ngoài bầu khí quyển của Trái Đất, có thực là họ nhìn lên không? Có lẽ họ nhìn xuống quả đất? Nhưng như thế thì mặt trời ở đâu? Ở trên? Không! Phía kia, bên trái. Vậy bây giờ, đột nhiên một vật không ở trên cũng không ở dưới nó nằm ở bên cạnh.... và mọi định nghĩa do vậy biến mất.

Ở cõi giới của Ta là vậy, cõi giới của chúng ta, nơi cõi giới thực của chúng ta mọi định nghĩa đều biến mất. Thật khó nói về cõi giới đó với những ngôn ngữ hạn hẹp.

Tôn giáo giống như một cố gắng của các con nói về điều bất khả ngôn bí mật này nhưng cắt nghĩa vấn đề này không rõ ràng. Không, con ơi, các nhà tiến hoá không đúng. Ta đã tạo dựng sẵn ra tất cả mọi thứ trong một chớp mắt vào một thời gian thiêng liêng đúng như các nhà theo thuyết sáng tạo đã nói. Và chuyện đã xảy ra cách đây hàng tỷ năm đúng như các nhà theo thuyết tiến hóa đã nêu lên. Cả hai học thuyết trên đều đúng như các nhà phi hành gia đã phát giác ra: Tất cả tùy theo cách ta nhìn sự vật.

Nhưng vấn đề chính là: Một phút thiêng liêng, hàng tỷ năm có gì khác biệt?

Con đồng ý rằng một vài chuyện của đời sống, cái bí mật quá lớn để cho các con có thể giải quyết được không? Tại sao không giữ cái bí mật này là thiêng liêng, bất khả xâm phạm? Và tại sao không để cho cái thiêng liêng luôn luôn như thế?

Giả như tất cả chúng con đều có nhu cầu muốn biết, không bao giờ thỏa mãn.

Nhưng các con đã biết rồi! Ta vừa mới nói với các con đó! Tuy nhiên các con không muốn biết Chân Lý, các con chỉ muốn biết Chân Lý như các con hiểu nó.

Đây là cái hàng rào lớn nhất ngăn chặn sự Giác Ngộ của các con.

Các con tưởng rằng các con đã biết Chân Lý rồi! Các con tưởng rằng các con đã hiểu rõ nó ra sao?

Vì vậy các con đồng ý với tất cả những gì các con nhìn, nghe hay đọc thấy nằm trong sự hiểu biết của các con. Đồng thời các con loại ra những gì không nằm trong hệ thống đó. Như thế, các con gọi là học hỏi, mở tâm mắt ra trước những giáo lý.

Than ôi, các con không thể tìm thấy Chân Lý khi mắt của các con còn nhắm lại về mọi thứ.

Vì vậy ngay cả cuốn sách này, một số người cũng coi như nhạo báng, sản phẩm của quý.

Tuy nhiên, những ai có tai hãy lắng nghe. Ta nói với các con điều này: Các con được tạo ra để không bao giờ chết. Cái hình hài thể chất đã được tạo ra thành một dụng cụ tiện nghi huy hoàng, một dụng cụ kỳ diệu, một tiện nghi vinh quang để cho các con kinh nghiệm cái thực tế mà các con tạo ra với cái trí tuệ các con để các con có thể biết cái Bản Ngã mà các con tạo ra trong linh hồn các con.

Linh hồn quan niệm, trí tuệ sáng tạo, thân thể kinh nghiệm. Cái vòng đã khép kín. Từ đó, linh hồn tự biết nó qua kinh nghiệm của chính nó. Nếu nó không ưa cái mà nó đang kinh nghiệm (cảm xúc), hoặc nó ước mong một kinh nghiệm khác vì một lý do nào đó. Nó chỉ việc quan niệm một kinh nghiệm mới về Bản Ngã để thay đổi trí của nó.

Không bao lâu thân thể tự thấy mình trong một kinh nghiệm mới. “Ta là sự phục sinh và là Đời Sống”. Đây là một ví dụ huy hoàng về điều này. Các con nghĩ Giêsu đã làm điều đó ra sao? Hoặc các con tưởng tượng rằng điều đó chưa từng bao giờ xảy ra?

Hãy tin điều này: Nó đã từng xảy ra!

Tuy nhiên, cần phải nhớ: Linh hồn không bao giờ vượt quyền thân thể hay trí tuệ. Ta đã tạo ra các con là sinh thể, ba ngôi trong một. Các con là ba thực thể trong một được tạo ra theo hình tượng giống Ta. Ba diện của Bản Ngã không có diện nào hơn diện nào. Mỗi diện có một chức năng và không có chức

năng nào hơn chức năng nào và cũng không có chức năng nào đi trước chức năng nào. Tất cả đều liên đới với nhau theo một lối hoàn toàn bình đẳng.

Quan Niệm – Sáng Tạo – Kinh Nghiệm. Cái mà các con quan niệm, các con sáng tạo, các con kinh nghiệm. Cái mà các con kinh nghiệm, các con quan niệm. Đó là lý do tại sao các con có thể gây ra cho thân thể một kinh nghiệm gì đó (giả như sự phong phú), các con sẽ chẳng bao lâu có cái cảm xúc nơi linh hồn.

Linh hồn sẽ tự quan niệm nó theo một lối khác (ở đây là sự phong phú) và do đó đưa cho trí của các con một tư tưởng mới về cái đó. Từ cái tư tưởng mới sẽ phát xuất ra kinh nghiệm khác và thân thể bắt đầu một thực tế mới như là một trạng thái hiện hữu thường xuyên.

Thân thể, trí tuệ và linh hồn là một. Trong điều này các con là một tiểu vũ trụ của Ta. Cái Toàn Thể Linh Thiêng, cái tất cả tinh khiết, cái toàn bộ và cái chất liệu. Nay các con thấy Ta là cái khởi thủy và cái cuối cùng của vạn vật. Cái Alpha và cái Omega.

Nay Ta giảng giải cho các con cái bí mật tối hậu: Cái mối quan hệ chính xác và thực giữa các con và Ta. CÁC CON LÀ THÂN THỂ CỦA TA.

Nếu thân thể các con đối với trí và linh hồn các con ra sao thì các con đối với tâm trí và linh hồn Ta cũng vậy.

Vậy thì: Tất cả mọi điều Ta kinh nghiệm, Ta kinh nghiệm chúng qua các con.

Cũng đúng như thân thể, tâm trí và linh hồn các con là một. Những thân thể, tâm trí và linh hồn của Ta cũng vậy.

Như vậy Giêsu thành Nazareth một trong nhiều người đã hiểu bí mật này khi nói lên cái Chân Lý bất biến rằng: Ta và Cha là một.

Nay Ta sẽ nói với các con: Có những Chân Lý còn lớn hơn cái Chân Lý này, sẽ có một ngày trở nên bí mật riêng của các con. Bởi vì sau khi các con là thân thể của Ta, Ta là thân thể của một người khác.

Như vậy Ngài nói rằng Ngài không phải là Thượng Đế?

Có chớ! Ta là Thượng Đế như các con hiện nay hiểu Thượng Đế. Ta là người Quan Niệm và Sáng Tạo. Tất cả như các con biết và kinh nghiệm hiện nay, và các con là con của Ta cũng như Ta là con của người khác.

Có phải Ngài muốn nói với con ngay cả Thượng Đế cũng có một Thượng Đế khác cao hơn không?

Ta đang nói với các con rằng: Nhận thức của các con bị giới hạn rất nhiều hơn là các con tưởng. Chân Lý còn vô biên hơn các con có thể tưởng tượng được.

Ta đang cho các con một ý niệm thoáng qua về vô biên và tình yêu vô biên. Ta đã nói với các con rồi nếu các con quan niệm Thượng Đế là vị sáng tạo và là vị Thầy của các con cũng giống y như các con là kẻ sáng tạo và là thầy của chính thân thể các con thì Ta là Thượng Đế theo như nhận thức của các con. Và các con đang nói chuyện với Ta và cuộc nói chuyện thực sự thích thú! Đúng không?

Thích thú hay chẳng thích thú, con tưởng rằng con đang nói chuyện với một Thượng Đế to nhất?

Các con đang nói chuyện với ông Thượng Đế đó. Hãy tin Ta đi! Các con đang nói chuyện đúng như thế.

Vậy mà Ngài mới nói có một ai đó cấp bậc cao hơn Ngài.

Chúng ta đang cố gắng để làm một chuyện bất khả, đó là nói về một đề tài bất khả ngôn. Như Ta đã nói đó là chuyện mà các tôn giáo tìm cách diễn tả. Hãy để cho Ta tìm cách tóm lược hai điều này. Mãi mãi dài hơn các con tưởng tượng. Vĩnh cửu còn dài hơn mãi mãi. Thượng Đế còn nhiều hơn các con tưởng tượng được.

Thượng Đế là cái năng lượng mà các con gọi là tưởng tượng. Thượng Đế là sáng tạo. Thượng Đế là tư tưởng đầu tiên và Thượng Đế là kinh nghiệm sau cùng. Và Thượng Đế là tất cả những gì giữa các cái đó.

Có bao giờ các con nhìn qua một kính hiển vi, nhìn những hành động của phân tử và nói: Lạy Thượng Đế có cả một vũ trụ ở đây. Và đối với vũ trụ này, Ta, người đang quan sát hiện đây, phải cảm thấy mình là một Thượng Đế. Có bao giờ các con đã nói như vậy hay có một loại kinh nghiệm tương tự?

Có! Con tưởng tượng được tất cả những ý nghĩ đó.

Hẳn nhiên rồi. Các con đã hiểu được phần nào Ta đang diễn giải.

Hãy giải thích rõ ràng hơn! Xin Ngài giải thích thêm về điều đó.

Hãy lấy phần nhỏ nhất của vũ trụ mà các con có thể tưởng tượng được. Hãy tưởng tượng cái hạt nhỏ vật chất đó.

Bây giờ cắt nó làm hai.

Được rồi.

Các con đã có được gì?

Hai phần nữa nhỏ hơn.

Đúng. Bây giờ cắt nữa, nữa, nữa... thì còn gì?

Những hạt nhỏ hơn, nhỏ hơn, nhỏ hơn....

Phải nhưng đến bao giờ thì nó ngừng? Các con có thể phân chia vật chất ra bao nhiêu lần cho tới khi nó không còn hiện hữu nữa?

Con không biết. Con nghĩ rằng nó không bao giờ ngừng hiện hữu.

Các con muốn nói rằng các con không bao giờ có thể hoàn toàn hủy diệt nó? Các con chỉ có thể thay đổi hình dáng của nó thôi sao.

Có vẻ là vậy.

Ta nói điều này cho các con biết: Các con vừa biết được cái huyền bí của tất cả đời sống và đã thoáng nhìn nó vào cái vô tận. Bây giờ Ta có một câu hỏi.

Được rồi xin Ngài cứ hỏi.

Cái gì làm cho các con tưởng rằng cái vô cùng vô tận chỉ đi một chiều?

Vậy là đi lên không có cùng tận, cũng chẳng hơn kém gì đi xuống?

Không có lên xuống gì ráo trọi, nhưng Ta hiểu con muốn nói gì.

Nhưng nếu nhỏ không có cùng tận thì có nghĩa là lớn cũng không có cùng tận?

Đúng!

Nhưng nếu lớn không có cùng tận thì không có cái lớn nhất, có nghĩa là theo ý nghĩa rộng lớn nhất không có Thượng Đế?

Hoặc tất cả đều là Thượng Đế không có gì khác.

Ta nói điều này với các con: TA LÀ CÁI TA LÀ VÀ CÁC CON LÀ CÁI CÁC CON LÀ.

Các con không thể không hiện hữu. Các con có thể thay đổi hình dạng bao nhiêu lần cũng được nhưng các con không thể nào không hiện hữu. Nhưng các con có thể không biết mình là ai và trong cái sai trật này các con chỉ kinh nghiệm có một nửa.

Như vậy sẽ là hỏa ngục.

Đúng vậy. Nhưng các con không bị xử giam trong đó. Các con không bị đẩy vào đó mãi mãi. Tất cả đều cần làm để ra khỏi hỏa ngục, ra khỏi vô minh là lại biết lại. Có nhiều cách và nhiều địa điểm (cõi) trong đó các con có thể làm được. Hiện nay, các con đang ở trong một cõi. Nó được gọi là cõi giới thứ ba theo sự hiểu biết của các con.

Và còn nhiều cõi giới khác nữa?

Ta đã chẳng nói với các con là ở trong vương quốc của Ta có nhiều phòng sao?

Vậy thì không có hỏa ngục hay địa điem nào giam giữ chúng con vĩnh viễn sao?

Mục đích của cái đó để làm gì. Tuy nhiên, các con luôn luôn bị giới hạn bởi kiến thức của các con vì là sinh vật tự tại. Các con không thể biết cái gì mà Bản Ngã sẽ thành.

Đó là lý do tại sao các con đã có được đời sống này để các con có thể tự biết mình trong kinh nghiệm của chính mình. Rồi sau đó, các con có thể quan niệm về Bản Ngã như Các con Thật Sự Là Ai, và tạo ra Bản Ngã là vậy trong kinh nghiệm của các con. Đó là cái vòng tròn khép kín nhưng nay lớn hơn. Không có một giới hạn này trong sự trở thành này cả.

Ngài có ý nói rằng: Con có thể trở thành Thượng Đế giống hệt như Ngài. Các con nghĩ sao?

Con không biết.

Các con không thể làm như vậy cho tới khi nào các con tưởng là vậy. Hãy nhớ cái tam giác – Cái Bộ Ba Linh Thiêng: Thánh Linh - Trí Tuệ - Thân thể. Quan Niệm – Sáng Tạo – Kinh nghiệm.

Hãy nhớ nếu dùng cách diễn đạt bằng tượng trưng của các con:

THÁNH LINH = CẢM HỨNG = QUAN NIỆM.

CHA = PHỤ MẪU = SÁNG TẠO RA CON = CON CHÁU = KINH NGHIỆM.

Người Con kinh nghiệm sự sáng tạo của tư tưởng Cha, tư tưởng này được quan niệm bởi Thánh Thân.

Có bao giờ con nghĩ rằng một ngày nào đó chính các con là Thượng Đế?

Trong những lúc hoang dại nhất của con.

Tốt. Ta đã nói điều này với các con: Các con đã là một Thượng Đế rồi. Chỉ có điều là các con không biết.

Ta đã chẳng từng nói rằng: “Các con là những Thượng Đế sao?”

CHƯƠNG 14

Đấy, xong rồi đấy. Ta đã giảng giải cho các con tất cả rồi đấy. Đời sống diễn tiến ra sao. Ý nghĩa và mục đích của nó. Ta còn có thể làm thêm gì để phục vụ các con nữa đây?

Không còn gì để con có thể hỏi thêm được nữa. Lòng con tràn đầy lòng tri ân về cuộc đối thoại này. Cuộc đối thoại thật thú vị và trọn vẹn.

Tổng kết lại, con thấy có năm câu hỏi đầu tiên liên hệ đến đời sống, mối quan hệ, tiền bạc, nghề nghiệp và sức khỏe. Có những câu hỏi khác nhưng sau khi thảo luận con lại thấy không cần thiết nữa.

Phải. Tuy nhiên, các con đã hỏi để Ta duyệt nhanh qua số còn lại từng câu hỏi một.

Bài học về nghiệp con phải học ở đây là gì? Con phải hiểu cho thấu vấn đề nào?

Các con chẳng học gì ở đây cả. Chẳng có gì để học cả. Chỉ cần các con nhớ lại. Có nghĩa là nhớ lại Ta. Các con đang cố gắng thấu hiểu cái gì? Các con đang cố gắng thấu hiểu chính cái hiểu biết.

Có gì gọi là luân hồi không? Con đã sống bao nhiêu kiếp rồi? Trong những kiếp đó con đã là gì? Nợ nghiệp báo có phải là một thực tế không?

Thật khó tin được rằng vẫn còn câu hỏi về vấn đề này. Khó mà tưởng tượng được. Đã có biết bao nhiêu bản báo cáo đáng tin về những kinh nghiệm về tiền kiếp. Cũng có nhiều dẫn chứng đáng tin tưởng về vấn đề này. Con đã có 647 kiếp trước, nếu con nài cho biết con số chính xác thì kiếp này là kiếp 648. Con đã là đủ thứ trong những kiếp đó. Một ông vua, một bà hoàng hậu, một nông nô, một thầy giáo, một sinh viên, một người thợ, một người nam, một người nữ, một quân nhân, một người theo chủ nghĩa hòa bình, một anh hùng, một người hèn nhát, một kẻ giết người, một kẻ cứu người, một nhà minh triết, một kẻ tâm thần. Con đã là tất cả những thứ đó.

Không có gì gọi là nợ nghiệp báo cả. Theo ý của các con trong câu hỏi: Một món nợ là một món phải hoàn trả.

Các con không bị bó buộc phải làm gì cả.

Nhưng nhân danh thiện tính, hãy đừng phá hoại cái tính ngây thơ, thú vị, tinh khiết, vui đùa, làm cho tình dục sai lệch. Đừng dùng nó cho quyền lực hay mục tiêu mờ ám, cho thỏa mãn cái “con” v.v... Hãy sử dụng nó như là thú vui tinh khiết nhất, mê ly nhất, cho và chia sẻ. Đó là tình yêu và tình yêu tái tạo.

Đó là đời sống mới! Ta đã chẳng chọn lựa một cách khoái lạc nhất để sinh sản cho các con đó sao?

Về chuyện chối bỏ, Ta đã có nói rồi: Không có gì thiêng liêng mà lại được hoàn thành qua chối bỏ cả. Tuy nhiên, những ham muốn thay đổi khi người ta nhìn thấy thực tế rộng lớn hơn. Vì vậy đối với những người ham muốn sex ít hơn hoặc không ham muốn nữa chỉ là chuyện bình thường. Đối với một số người những hoạt động của linh hồn trở thành ưu tiên và vui thú hơn nhiều. Phương châm là: Nhân tâm tùy thích mà không có phê phán.

Phần chót của câu hỏi có thể trả lời như thế này: Các con chẳng cần phải có lý do cho bất cứ việc nào cả. Hãy chỉ là nguyên do. Hãy chỉ là nguyên do của kinh nghiệm.

Hãy nhớ: Kinh nghiệm tạo ra ý niệm về Con là ai. Ý Niệm sáng tạo. Sáng tạo làm ra kinh nghiệm.

Các con muốn tự mình kinh nghiệm SEX mà không có tình yêu? Cứ việc! Các con sẽ làm như vậy cho tới khi không còn muốn nữa.

Điều duy nhất làm cho các con ngưng việc đó hay một hành vi nào khác chính là cái tư tưởng mới nổi lên về Các Con Là Ai?

Thật đơn giản và phức tạp như vậy đó.

Nếu Ngài đặt ra sex là một kinh nghiệm khoái tử như vậy, thú vị và ngây ngất như thế tại sao chúng con lại phải xa lánh nó chừng nào tốt chừng nấy? Rồi có vấn đề lạm dụng hay vô luân trong vấn đề tình dục không?

Ta đã trả lời rồi: Tất cả những vui thú tùy theo sở thích của mỗi người. Có người vui thú là những cảm giác của thân thể, người khác vui thú có thể hoàn toàn khác hẳn. Tất cả tùy thuộc vào các con nghĩ Các Con Là Ai và các con đang làm gì ở đây. Đời sống của các con là một sự tập luyện thú vị trong sự định nghĩa vui thú là gì.

Có thể nói rất nhiều về sex: Sex là vui thú nhưng có nhiều người làm sai lệch vấn đề này.

Sex cũng thiêng liêng. Vui thú cùng thiêng liêng hòa trộn (trên thực tế cả hai cùng là một).

Có nhiều người không nghĩ như vậy. Thái độ của các con về sex làm thành một thế giới vi mô trong cuộc sống.

Đời sống phải là vui vẻ, ca tụng nhưng các con biến nó thành một thứ kinh nghiệm về sợ hãi, lo lắng, đố kỵ, bi thảm ... về sex.

Quyển 1 sẽ chứa đựng những Chân Lý cơ bản, những hiểu biết tiên khởi và xét tới những vấn đề cốt yếu trong chuyện cá nhân.

Quyển 2 chứa đựng những Chân Lý cao xa hơn: Những hiểu biết rộng rãi lớn hơn và xét những vấn đề tổng quát hơn.

Quyển 3 chứa đựng những Chân Lý cao siêu nhất và lúc này các con có đủ khả năng hiểu biết được. Xét tới những vấn đề của vũ trụ và tất cả những sinh vật trong vũ trụ.

Con thấy rồi. Đây là một mệnh lệnh.

Không. Nếu con mở miệng nói như thế các con chẳng hiểu gì cả trong tập đối thoại này. Con đã chọn lựa để làm việc này và con đã được chọn lựa. Vòng tròn đã khép kín. Con có hiểu không?

Có những người ngoài hành tinh tới hành tinh Địa Cầu không? Thượng Đế có biểu lộ Bản Thân cho con người ở Địa Cầu như đã hứa không? Có gì có thể là “tới lần thứ hai” không? Thế gian này có thể nào tận cùng không? Hoặc có một khái huyền như đã có tiên tri trong Thánh Kinh không? Có một tôn giáo chân thật nào không? Nếu có là tôn giáo nào?

Đây là cuốn sách lớn đó và sẽ gồm phần lớn ở tập ba. Ta đã giới hạn tập mở đầu này trong những vấn đề cá nhân và thực tiễn nhiều hơn. Ta sẽ chuyển qua những vấn đề vũ trụ bao quát nhiều hơn trong những lần kế tiếp.

**(Chú thích: bạn có thể tìm đọc AMI Cựu Bé Của Các Vì Sao để tìm hiểu thêm về sự sống tiến hóa cao ngoài vũ trụ)*

Vậy thôi à! Tất cả chỉ đến đây là hết à? Chúng ta không còn nói chuyện ở đây nữa sao?

Con cảm thấy nhớ Ta rồi sao?

Có! Con nhớ Ngài. Cuộc đối thoại này thật là vui quá! Chúng ta chia tay nhau bây giờ sao?

Con cần nghỉ ngơi một chút và những độc giả cũng cần nghỉ ngơi. Có rất nhiều chuyện ở đây khiến con phải suy nghĩ thật kỹ trong tư duy.

Đừng có cảm thấy là bị bỏ rơi. Ta luôn luôn ở với con. Nếu con có những câu hỏi, những vấn đề hàng ngày hay trong tương lai, các con có thể gọi Ta tới để trả lời. Con không cần tới hình thức như cuốn sách này.

Đây không phải cách đọc nhất Ta dùng để nói với các con.

Hãy lắng nghe Ta trong cái chân thật của Linh Hồn các con.

Hãy lắng nghe Ta trong những cảm xúc của trái tim các con.

Hãy lắng nghe Ta trong cái yên lặng của tâm trí các con.

Hãy nghe Ta trong khắp chốn, khắp nơi.

Khi các con có một câu hỏi, hãy biết rằng Ta đã trả lời rồi. Rồi hãy mở mắt ra trước thế giới của các con.

Câu trả lời của Ta có thể ở nơi một bài báo đã đăng rồi. Ở nơi một bài thuyết pháp đã viết rồi và sắp sửa được giảng. Ở nơi một bộ phim đang được quay. Ở nơi một bài hát vừa được soạn ra ngay bữa hôm qua. Ở nơi những lời sắp được nói bởi một người thương yêu. Ở nơi trái tim một người bạn mới các con sắp sửa gặp.

Chân Lý của Ta nằm trong tiếng thì thầm của gió, trong tiếng róc rách của con suối, trong tiếng nổ của sấm sét, trong tiếng tí tách của giọt mưa.

Nó là cái cảm xúc nhất, hương thơm của bông huệ. Sự ấm áp của mặt trời, sức thu hút của mặt trăng.

Chân Lý của Ta là sự giúp đỡ chắc chắn khi các con cần, cũng đáng kính như bầu trời vào đêm khuya và cũng đơn giản đầy tin tưởng như tiếng nói riu rít của một em bé ngây thơ. Nó cũng vang lớn như một tiếng đập của trái tim và cũng yên lặng như một hơi thở hợp nhất với Thượng Đế.

Ta sẽ không bỏ rơi các con đâu. Ta không thể bỏ các con vì các con là tạo vật của Ta.

Các con luôn luôn là con gái, con trai ... của Ta.

Vậy thì hãy kêu gọi Ta, bất kỳ ở đâu khi nào các con cảm thấy mất bình an là Ta.

Và Ta: TA SẼ CÓ MẶT VỚI CHÂN LÝ, VỚI ÁNH SÁNG, VÀ TÌNH YÊU.

HẾT QUYỂN 1

VỀ BẢN DỊCH

Tài liệu này được tổng hợp từ các dịch giả khác nhau đã chia sẻ thông qua Internet. Cảm ơn Thượng Đế đã trao truyền những thông tin rất hữu ích cho chúng con!

Cảm ơn Neale Donald Walsch, người trực tiếp nhận thông điệp và chia sẻ những thông điệp này.

Cảm ơn các bạn, những người tiếp nhận bộ sách này và chia sẻ đến với mọi người!

Cảm ơn những dịch giả đã chuyển bộ cuốn sách này sang Tiếng Việt:

Quyển 1: Nguyễn Trung Kỳ. Quyển 2: Ahung123.

Quyển 3: Pika Khung và nhóm bạn.

Quyển 4: Vivy Lê

Hiệu chỉnh các bản dịch trong bản in: Vivy Lê

Bạn có thể lắng nghe bộ sách 4 quyển Đối Thoại Với Thượng Đế, và 5 quyển của “văn bản” đối thoại sẽ được dịch và đăng ở:

Kênh Youtube Vivy Lê Audiobook.

Facebook.com/vivyjourney

CÁC VĂN BẢN ĐỐI THOẠI BAO GỒM:

Đối Thoại Với Thượng Đế quyển 1,2,3,4

Làm bạn với Thượng Đế

Tâm tình với Thượng Đế

Mặc Khải Mới

Thượng Đế Của Tương Lai

Về Nhà Với Thượng Đế